

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SHERILYN
KENYON

A man with dark hair, wearing a dark jacket over a light-colored shirt, stands in a forest. The forest is bathed in a blue-green light, with tall, thin trees visible in the background. The man is looking directly at the camera with a serious expression.

NIGHT PLAY

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GECE OYUNU

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık Sayfa](#)

[İthaf Gennisi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Sonsöz](#)

Telif Hakkı

Benim dünyam olan kocam ve oğullarım için. İyi günde kötü günde yanımda olan tüm dostlarım için: Lo, Janet, Brynna, Tasha, "Nick", Dara, Ret, Cathy, Donna, Chris, Rebecca ve Kim.

Web sitesinin ve döngülerin dünyasını geliştiren ve bana sonsuz saatlerce gülümseme veren dünyanın dört bir yanındaki DH hayranlarına - keşke hepinizi isimleriyle listeleyecek yerim olsaydı, ama kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Her zaman yanımda olan RBL kız kardeşlerim ve her şeyi değerli kılan okuyucularım için. Size asla ama asla yeterince teşekkür edemem.

Kim ve Nancy'ye yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için ve DH'yi hayal gücümün sınırlarına ve ötesine taşımama hala izin verdikleri için. Ve ikinizi de unutmadım, Alethea ve Nicole!

Hepinizi ne kadar sevdiğimi ve benim için ne kadar değerli olduğunuzu kelimelerle ifade etmem mümkün değil.

Tanrı hepinizi kutsasın ve korusun. Kucak dolusu sevgiler!

Gennisi

Benimle gel, modern gezgin, gizemle örtölmüş bir zamana geri dön. Çoğunlukla unutulmuş eski bir efsaneye geri dönelim. Ya da en azından...

Bozulmuş.

Gelişmiş dünyamızda bunun kalıntılarını görüyoruz. Günümüzün hangi ölümlüsü dolunayın ışığında garip seslerden korkmayı bilmez? Kurt ulumasından korkmayı? Bir kurdun çığlığından Şahin mi? En karanlık sokaklara dikkatle bakmak için. İnsan yırtıcılardan korkarak değil, başka bir şeyden korkarak.

Karanlık bir şey. Tehlikeli bir şey. İnsan meslektaşlarımızdan bile daha ölümcül bir şey.

Ancak insanoğlu her zaman bu korkuya sahip değildi. Gerçekten de, uzun zaman önce, insanların insan, hayvanların da hayvan olduğu bir zaman vardı.

Allagi'nin gününe kadar. Derler ki, çoğu büyük kötölük gibi, Arı Avcıları'nın doğuşu da sadece en iyi niyetlerle başlamıştır.

Arcadia Kralı Lycaon evlendiğinde, değerli, sevgili kraliçesinin insan olmadığını bilmiyordu. Karısı içinde karanlık bir sır saklıyordu. Lanetli Apollite ırkından doğmuştu ve kaderinde gençliğinin kalbinde ölmek vardı... yaşındayken Yirmi yedi.

Son doğum gününe kadar Lycaon'un sevgili yaşlılıktan korkunç bir şekilde ölecekti ki, ona doğurduğu iki oğlunun da onu erken bir mezara kadar takip edeceğini fark etti.

Keder içinde rahiplerini aramış, hepsi de ona yapabileceği bir şey olmadığını söylemişti. Kader kaderdi.

Ama Lycaon onların bilgeliğine kulak asmayı reddetti. O bir büyücüydü ve kimsenin oğullarını çalamayacağına kararlıydı.

ondan uzakta. Kaderlerin kendisi bile.

Ve böylece sihriyle deneyler yapmaya başladı.

Karısının halkının ömrünü uzatmak için. Onları yakalayarak, özlerini güçleriyle bilinen çeşitli hayvanlarla sihirli bir şekilde birleştirdi: ayılar, panterler, leoparlar, şahinler, aslanlar, kaplanlar, çakallar, kurtlar ve hatta ejderhalar.

Yıllarını yeni ırkını mükemmelleştirmek için harcadı ve sonunda oğullarının tedavisini bulduğuna emin oldu. Onları, sahip olduğu hayvanların en güçlüsü olan bir ejderha ve bir kurtla harmanladı.

deneyerek, onlara diğerlerinden daha fazla güç ve büyü aşıladı. Gerçekte, oğullarına kendi gücünden verdi.

Sonunda, pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde etti. Oğulları sadece karısından daha uzun yaşamakla kalmadı, bilinen tüm türlerden daha uzun yaşadılar.

Büyülü yetenekleri ve hayvani güçleriyle artık herhangi bir insandan on ila on iki kat daha uzun yaşıyorlardı.

Kaderler aşağıya baktılar ve gururlu kralın ne yaptığını gördüler. Kendi topraklarına müdahale etmesine kızan Kaderler, oğullarını ve onlar gibi olan herkesi öldürmesine karar verdiler.

Lycaon reddetti.

İşte o zaman Kader onun kibrini cezalandırmak için kendi yöntemlerini aradı. Çocukları ve onlar gibi olan herkes yeniden lanetlendi.

"Çocuklarınız arasında asla barış olmayacak," dedi Clotho, Hayatın ipliğini eğiren kader, ilan etti. "Sonuncusunun da artık nefes almayacağı güne kadar sonsuza dek nefret ve kavga içinde yaşayacaklar."

Ve öyle de oldu. Lycaon ne zaman bir hayvanla bir insanı birleştirse, aslında iki varlık yaratmış oluyordu. Biri bir hayvanın kalbini, diğeri de bir insanın kalbini taşıyan bir varlık.

İnsan gibi yürüyen ve insan kalbine sahip olanlara Lycaon'un halkından sonra Arcadians denildi. Hayvan kalbi taşıyanlar ise Katagaria olarak adlandırıldı.

Katagaria'lar hayvan olarak doğar ve hayvan olarak yaşarlardı, ancak ergenliğe ulaştıklarında, büyülü güçleri hormonları tarafından açığa çıkarıldığında, insan haline gelebilirlerdi - en azından dışsal olarak. Hayvan kalpleri her zaman eylemlerini yönetirdi.

Aynı şekilde, Arkadyalıları da insan olarak doğdular ve ergenlik çağları beraberinde büyülerini ve hayvan formuna geçme yeteneklerini getirene kadar insan olarak yaşadılar.

Tek bir madalyonun iki yüzü olan bu iki türün barış içinde olması gerekirdi. Bunun yerine, tanrıçalar aralarına güvensizlik tohumları ekmesi için Discordia'yı gönderdi. Arkadyalıları kendilerini hayvan kuzenlerinden üstün görüyorlardı. Ne de olsa onlar insan mantığına sahip insanlardı, Katagaria ise sadece insan şekline girebilen hayvanlardı.

Katagaria, Arkadyalıların niyetleri konusunda dürüst olmadıklarını ve bir şey söyleyip başka bir şey yaptıklarını çabucak öğrendi.

Zaman boyunca, her iki taraf da ahlaki üstünlüğü ele geçirirken, iki grup birbirini avlamıştır. Hayvanlar Arkadyalıların gerçek tehdit olduğuna inanırken

Arkadyalılar Katagaria'nın kontrol edilmesi ya da yok edilmesi gerektiğine inanıyor.

Bu bitmeyen bir savaş.

Ve tüm savaşlarda olduğu gibi, hiçbir zaman gerçek bir galip olmamıştır. Sadece önyargı ve temelsiz nefretten dolayı hala acı çeken kayıplar olmuştur.

Önsöz

New Orleans, Mardi Gras gecesi, 2003

"Çok üzgünüm, Vane. Yemin ederim bizi bu şekilde öldürtmek istememiştim."

Vane Kattalakis kendini yukarı çekmeye çalışırken geriye düşerken dişlerini sıktı. Kolları, iki yüz kiloluk yağsız kası bilek kemiklerinden başka bir şeyle yukarı kaldırmanın zorluğundan ağrıyordu. Her yaklaştığında Vücudunu başının üzerindeki kola doğru kaldıran kardeşi konuşmaya başlayınca konsantrasyonu bozuldu ve asılı olduğu pozisyona geri düştü.

Bileklerindeki şiddetli acıyı görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Endişelenme, Fang. Bizi bu durumdan kurtaracağım."

Bir

şekilde.

Umuyord

u.

Fang onu duymadı. Bunun yerine ölümlerine sebep olduğu için özür dilemeye devam etti.

Vane, eski bir selvi ağacından, en karanlık, en iğrenç görünen bataklık suyunun üzerine tehlikeli bir şekilde sarkarken, ellerini başının üzerinde birbirine bağlayan ve ince bir dala sabitleyen sivriltilmiş kordonu tekrar gerdi hiç görmemişti. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; ellerini ve hayatını kaybetme düşüncesi mi, yoksa timsahlarla dolu o iğrenç balçık çukuruna düşmek mi?

Dürüst olmak gerekirse, o pis kokuya dokunmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Louisiana bataklığının karanlığında bile

kokunun ne kadar iğrenç ve tiksindirici olduğunu anlayabiliyordu.

Bu bataklıkta yaşamak isteyen birinin ciddi bir sorunu vardı. Sonunda Morigantes'li Talon'un birinci dereceden bir aptal olduğunu doğruladı.

Kardeşi Fang, ağacın karşı tarafında, bataklık gazı, yılanlar, böcekler ve timsahların arasında ürkütücü bir şekilde sallandıkları eşit derecede ince bir dala bağlanmıştı.

Vane'in yaptığı her harekette kordon bileklerinin etini kesiyordu. Eğer kısa süre içinde onları serbest bırakmazsa, kordon tendonlarını ve kemiklerini tamamen kesecek ve ellerini tamamen koparacaktı.

Bu, Vane'in Talon'un kadını koruduğu için ikisinin de aldığı ceza, timoria idi. Vane Kara Avcılara yardım etmeye cüret ettiği için, Kara Avcılarla savaş halinde olan ruhsuz Daimonlar Vane'in Katagaria kurt sürüsüne saldırmış ve sevgili kız kardeşini katletmişti.

Katagaria insan şekline girebilen hayvanlardı ve doğanın temel bir kanununa uyuyorlardı: öldürmek ya da öldürülmek. Eğer Sürünün güvenliğini tehdit eden herhangi biri ya da herhangi bir şey olursa, öldürülürdü.

Yani Daimon saldırısına neden olan Vane Dövülmeye ve bataklıkta ölüme terk edilmeye mahkum edilmişti. Fang onunla birlikteydi çünkü babaları doğdukları andan beri ikisinden de nefret ediyordu ve Doğaüstü güçlerinin ergenlik hormonları tarafından açığa çıkarıldığı günden beri onlardan korkuyordu.

Dahası, babaları annelerinin ona yaptıkları yüzünden onlardan nefret ediyordu.

Bu, babaları için, sürünün kendisine ölüm cezası vermesine gerek kalmadan ikisinden de kurtulmak için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsattı.

Babaları bunu neşeyle ele geçirmişti.

Bu, babasının yaptığı son hata olacaktı.

En azından Vane kışlarını bu lanet bataklıktan yenilmeden çıkarabilirse öyle olacaktı.

Her ikisi de insan formundaydı ve boyunlarına taktıkları, vücutlarına küçük iyonik uyarılar gönderen ince, gümüş metriazo tasmalar tarafından hapsedilmişlerdi. Tasmalar onları insan formunda tutuyordu. Düşmanlarının düşündüğü bir şey onları zayıflatırdı. Fang'in

durumunda bu doğruydı.

Vane'de ise değildi.

Öyle olsa bile, tasma büyü yapma ve doğa kanunlarını manipüle etme yeteneğini azaltıyordu. Ve bu cidden onu kızdırıyor.

Fang gibi Vane de sadece kanlı bir kot pantolon giymişti. Dayak yediği için gömleği yırtılmış ve sırf inat olsun diye botları alınmıştı. Elbette kimse onların yaşamasını beklemiyordu. Tasmalar büyü dışında çıkarılamazdı -ki ikisi de taktıkları sürece bunu kullanamazdı- ve bir mucize eseri ağaçtan inseler bile, kanlarının kokusunu alabilecek büyük bir timsah grubu zaten vardı. Timsahlar onların düşmesini bekliyordu. Bataklığa girip timsahlara lezzetli bir kurt yemeği verecekler.

"Dostum," dedi Fang sinirli bir şekilde. "Fury haklıydı. Beş gün boyunca kanayan ve ölmeyen bir şeye asla güvenmemelisin. I seni dinlemeliydim. Bana Petra'nın üç kurtlu bir sürtük olduğunu söyledin ama dinledim mi? Hayır. Ve şimdi halimize bak. Yemin ederim, eğer bundan kurtulursam, onu öldüreceğim."

"Fang!" Kardeşi söylenmeye devam ederken, Vane tasmanın acı veren elektrik şoklarına rağmen birkaç gücü idare etmeye çalışıyordu. "Suçlama Festivalini bırakıp buraya konsantre olmama izin verir misin, yoksa sonsuza kadar bu lanet ağaçta asılı kalacağız."

"Sonsuza kadar değil. Kordonlar bileklerimizi kesmeden önce sadece yarım saatimiz olduğunu düşünüyorum. Lafi açılmışken, benim bileklerim gerçekten acıyor. Seninkiler nasıl?" Fang durakladı Vane derin bir nefes aldı ve kordonun küçük bir hareketle gevşediğini hissetti.

Ayrıca kolun çatladığını da duydu.

Kalbi küt küt atan Vane, aşağı baktığında devasa büyüklükte bir timsahın bulanık sudan kendisine baktığını gördü. derinlikler. Vane, o açgözlü herifi kızartmak için güçlerinin üç saniyesine sahip olmak için her şeyini verebilirdi.

Fang her iki tehdidi de fark etmemiş gibiydi. "Yemin ederim bir daha asla sana kıcıımı ısırmanı söylemeyeceğim. Bir dahaki sefere bana bir şey söylediğinde dinleyeceğim, özellikle de bir kadın."

Vane homurdandı. "O zaman sana çeneni kapamanı söylediğimde beni dinleyerek başlayabilir misin?"

"Sessiz oluyorum. İnsan olmaktan nefret ediyorum. Bu berbat bir şey. Buna nasıl dayanıyorsun?"

"Fang!"

"Ne?"

Vane gözlerini devirdi. İşe yaramazdı. Kardeşi ne zaman insan formunda olsa, vücudunun egzersiz yapabilen tek kısmı ağzıydı. Neden sürüleri Fang'i asmadan önce ağzını mı tıkadılar?

"Biliyor musun, eğer kurt formunda olsaydık, pençelerimizi kemirip koparabilirdik. Elbette kurt formunda olsaydık, kordonlar bizi tutmazdı, bu yüzden-"

"Kapa çeneni," diye tekrar tersledi Vane.

"Ellerinizi böyle uyuştuktan sonra hisleriniz geri geliyor mu? Biz kurtken bu olmuyor. İnsanlara çok oluyor mu?"

Vane tiksintiyle gözlerini kapadı. Demek hayatı böyle geçiyordu.
sona erecekti. Bir düşmana ya da babasına karşı görkemli bir savaşta değil. Uykusunda sessizce değil.

Hayır, duyacağı son ses Fang'in sızlanması olacaktı.

Anladım.

Karanlığın içinden kardeşini görebilmek için başını arkaya yasladı. "Biliyor musun Fang, bir dakikalığına suçu üstlenelim. Son çığneme oyuncağına bir Kara Avcı'nın eşini nasıl koruduğumu anlatmaya karar veren o lanet olası koca ağzın yüzünden burada asılı kalmaktan bıktım usandım. Ne zaman çeneni kapatacağını bilmediğin için çok teşekkürler."

"Evet, Petra'nın babama koşacağını nereden bilebilirdim ki? ve ona Sunshine'la birlikte olduğunu ve Daimonların bize bu yüzden saldırdığını mı söyleyeceksin? İki yüzlü kaltak. Petra benimle çiftleşmek istediğini söyledi."

"Hepsi seninle çiftleşmek istiyor, sik kafalı, türümüzün doğası bu."

"Siktir git!"

Fang sonunda sakinleşince Vane rahat bir nefes aldı. Kardeşinin öfkesi ona yaklaşık üç dakikalık bir mühlet verirken, Fang daha yaratıcı ve açık sözlü bir karşılık bulmaya çalışıyordu.

Parmaklarını birbirine bağlayan Vane bacaklarını yukarı kaldırdı. İnsan etini daha derinden keserken kollarını daha fazla acı kesti. Sadece kemiklerinin kopmadan biraz daha dayanması için dua etti.

Bacaklarını başının üzerindeki dala doğru kaldırırken kollarından daha fazla kan aktı.

Eğer onları sarabilirse... etrafına...

Çıplak ayağıyla tahtaya vurdu. Ağaç kabuğu soğuk ve kırılıyordu, ayağının yumuşak üst kısmına sürtünüyordu. Bileğini tahtanın etrafına doladı.

Sadece biraz ...

biraz ... Daha fazla.

Fang ona hırladı. "Sen tam bir pisliksin..."

Yaratıcılık buraya kadarmış.

Vane dikkatini kendi hızlı kalp atışlarına odakladı ve Fang'in hakaretlerini duymayı reddetti.

Baş aşağı, bir bacağını kolun etrafına sardı ve nefesini dışarı verdi. Zonklayan, kanlı bileklerinin üzerindeki ağırlık büyük ölçüde kalktığında Vane rahatlayarak homurdandı. O

Fang duyulmamış tiradına devam ederken efordan nefes nefese kalmıştı.

Uzuv tehlikeli bir şekilde gıcırdadı.

Vane tekrar nefesini tuttu, dalın ikiye ayrılmasına ve onu aşağıdaki çürümüş, yeşil bataklık suyuna düşürmesine neden olmamak için hareket etmekten korkuyordu.

Timsahlar aniden suda çırpınmaya başladılar, sonra da hızla uzaklaştılar.

"Kahretsin," diye tısladı

Vane. Bu iyiye işaret

değildi.

Timsahların gitmesini sağlayabilecek bildiği sadece iki şey vardı. Birincisi, bataklıkta yaşayan Talon adındaki Kara-Avcı'nın eve dönüp onları dizginlemesiydi. Ama Talon bu gece bataklıkta değil de Fransız Mahallesi'nde dünyayı kurtarmaya gittiği için bu pek olası görünmüyordu.

Diğer, çok daha az çekici olan seçenek ise Daimon'lardı - yürüyen ölümler, yaşamak için öldürmekle lanetlenmiş olanlar.

yapay olarak uzatılmış yaşamlarını sürdürmek. İnsanlardan daha fazla öldürmekle övündükleri tek şey ise Were-Avcılar. Were-Hunter'ların yaşamları yüzyıllar boyunca sürdüğü ve büyümlü yeteneklere sahip oldukları için ruhları bir Daimon'a ortalama bir insandan on kat daha uzun süre dayanabilir.

Daha da etkileyici olanı, bir Were-Hunter'ın ruhu ele geçirildiğinde, büyümlü yetenekleri Daimonların bedenlerine emiliyor ve bu güçleri başkalarına karşı kullanabiliyorlardı.

Ölümsüzler için "yumru" bir ikram olması özel bir hediye idi.

Daimonların burada olmasının tek bir nedeni vardı. Onu ve Fang'i burada bulabilmelerinin tek bir yolu vardı. Daimonların sebepsiz yere ayak basmadığı ıssız bir bataklık. Birisi Daimonların Katagaria sürüsünü rahat bırakması için ikisini kurban olarak sunmuştu.

Ve bu kararı kimin verdiğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

"Lanet olsun sana!" Vane karanlığa doğru hırladı, babasının onu duyamayacağını biliyordu. Ama yine de içini dökmesi gerekiyordu.

"Ben sana ne yaptım?" Fang öfkeyle sordu. "Seni öldürtmek dışında, her neyse."

"Sen değil," dedi Vane, ellerini serbest bırakabilmek için diğer bacağını yeterince kaldırmaya çalışırken.

Bataklıktan bir şey sıçrayarak üstündeki ağaca çıktı.

Vane vücudunu döndürerek uzun boylu, zayıf Daimon'un hemen yukarıda durduğunu ve aç gözlerinde eğlenen bir parıltıyla ona baktığını gördü.

Tamamen siyah giyinmiş olan sarışın Daimon ona dilini saklattı. "Bizi gördüğüne sevinmelisin kurt. Ne de olsa tek istediğimiz seni özgür kılmak."

"Cehenneme git!" Vane

hırladı. Daimon güldü.

Fang uludu.

Vane baktı ve on Daimon'dan oluşan bir grubun Fang'i ağaçtan indirdiğini gördü. Kahretsin! Kardeşi bir kurttu. İnsan formundayken onlarla nasıl savaşaacağını bilmiyordu.

Fang tasmayı taktığı sürece kullanamayacağı sihirli güçler.

Çileden çıkan Vane bacaklarını yukarı tekmeledi. Uzuvarında kırıldı ve onu doğruca aşağıdaki durgun suya gönderdi.

Vane, kokuşmuş, sümüksü tadı kafasını istila ederken nefesini tuttu. Kendini yüzeye doğru tekmelemeye çalıştı ama başaramadı.

Ama fark etmedi. Biri onu saçlarından tutup yüzeye çekti.

Başı suyun üzerine çıkar çıkmaz, bir Daimon dişlerini Vane'in çıplak omzuna geçirdi. Öfkeyle hırlayan Vane, Daimon'u kaburgalarından dirsekledi ve ısırığa karşılık vermek için kendi dişlerini kullandı.

Daimon çığlık attı ve onu serbest bıraktı.

Bir dişi ona doğru ilerlerken, "Bunun dövüşü var," dedi. "Diğerinden daha değerli bir yiyecek olacak."

Vane, kızın bacaklarına tekme atarak onu altından çekip çıkardı.

onu yakaladı. Sudan çıkmak için onun sallanan bedenini bir sıçrama tahtası olarak kullandı. Her iyi kurt gibi, bacakları onu sudan yakındaki selvi dizlerinden birine itecek kadar güçlüydü.

Koyu renk ıslak saçları yüzüne dökülürken, vücudu dövüşten ve sürüsünün ona attığı dayaktan dolayı zonkluyordu. Bir eliyle bataklığın arka planında silüet halinde duran eski ahşap dizin üzerine çömelmişken ay ışığı ıslak, kaslı vücudunda parılıyordu. Koyu İspanyol yosunu Bulutlarla örtülü dolunay, suyun siyah kadife dalgalarında ürkütücü bir şekilde yansırken ağaçlardan sarkıyordu.

Vane bir hayvan gibi etrafını saran düşmanlarını izledi. Ne kendisini ne de Fang'i bu piçlere teslim edecek değildi. Ölmemiş olabilirdi ama o da en az onlar kadar lanetliydi ve Kader'e daha da kızgındı.

Ellerini ağzına götüren Vane, bileklerindeki kordonu ısırmak ve ellerini serbest bırakmak için dişlerini kullandı.

Erkek Daimon ona doğru ilerlerken, "Bunu ödeyeceksin," dedi.

Elleri serbest kalan Vane, kütükten suya doğru ters takla attı. Orada gömülü olan devrilmiş bir ağaçtan bir tahta parçası koparana kadar bulanık derinliklere daldı. Fang'in tutulduğu bölgeye doğru tekmelerle ilerledi.

Sudan çıktığında kardeşinin hemen yanında Fang'in kanından beslenen on farklı Daimon buldu.

Birini tekmeledi, diğerini boynundan yakaladı ve derme çatma kazığını Daimon'un kalbine sapladı. Yaratık hemen parçalandı.

Diğerleri ona döndü.

"Bir numara alın," diye hırladı Vane onlara. "Etrafta bundan bolca var."

En yakınındaki Daimon güldü. "Güçlerin bağlanmış." Vane ona doğru hamle yaparken, "Bunu cenazeciye anlat," dedi. Daimon geri sıçradı ama yeterince uzağa değil. Eskiden Daimon insanlarla savaşıırken Vane'in fiziksel olarak on kat daha uzağa sıçrayabildiğini hesaba katmamıştı.

Vane'in psişik güçlerine ihtiyacı yoktu. Hayvani gücü bu işi bitirmek için yeterliydi. Daimon'u bıçakladı ve Daimon buharlaşırken diğerleriyle yüzleşmek için döndü.

Hemen üzerine atladılar ama işe yaramadı. Bir Daimon'un gücünün yarısı, uyarıda bulunmadan saldırma ve kurbanlarının paniğe kapılmasına neden olma yeteneğiydi.

Bu işe yarayabilirdi ama Vane'in kuzeni Daimonlara bu strateji beşikten itibaren öğretilmişti. Onlarda onu panikletecek hiçbir şey yoktu.

Taktiklerinin tek yaptığı onu soğukkanlı ve kararlı kılmak oldu.

Ve sonunda, bu onu muzaffer kılacaktı.

Fang suda hareketsiz kalırken Vane kazığıyla iki tane daha parçaladı. Paniklemeye başladı ama kendini zorladı.

Bir dövüşü kazanmanın tek yolu sakinlikti.

Daimonlardan biri onu suyun içinde spiral çizmesine neden olan bir patlamayla yakaladı. Vane bir kütüğe çarptı ve sırtında patlayan acıyla inledi.

Alışkanlık dışı olarak, kendi güçleriyle karşılık verdi ama tasmanın gerildiğini ve onu şok ettiğini hissetti. Yeni acıya küfretti, sonra da görmezden geldi.

Ayağa kalkarak kardeşine doğru ilerleyen iki erkeğin üzerine yürüdü.

Daimonlardan biri "Vazgeç artık," diye hırladı.

"Neden vazgeçmiyorsun?"

Daimon saldırdı. Vane suyun altına eğildi ve Daimon'un ayaklarını altından çekti. Vane kazığıyla onu göğsünden yakalayana kadar suyun içinde dövüştüler.

Diğerleri kaçtı.

Vane karanlıkta durmuş, onların su sıçratmalarını dinliyordu. ondan uzaklaştı. Öfkesinin onu tüketmesine izin verirken kalbi kulaklarında çarpıyordu. Başını geriye atarak, puslu bataklıkta ürkütücü bir şekilde yankılanan kurt ulumasını serbest bıraktı.

İnsanlık dışı ve uğursuz olan bu ses, voodoo uzmanlarının bile saklanmak için kaçışmasına neden olacak türdendi.

Daimonların gittiğinden artık emin olan Vane, hâlâ kıpırdamamış olan Fang'e doğru ilerlerken ıslak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Vane kederinden boğulurken aklında tek bir düşünceyle suyun içinde körlemesine tökezledi... Sakın ölme.

Zihninde tekrar tekrar kız kardeşinin cansız bedenini gördü. Teninde onun soğukluğunu hissetti. İkisini de kaybedemezdi. Kaybedemezdi.

Bu onu öldürebilir.

Hayatında ilk kez Fang'in aptalca yorumlarından birini duymak istiyordu.

Herhangi bir şey.

Kız kardeşinin bir gün önce Daimonların ellerinde öldüğünü hatırladıkça zihninde görüntüler uçuştı. Hayal bile edemeyeceği bir acı içini parçaladı. Fang hayatta olmalıydı. Yaşamak zorundaydı.

Aralarındaki mesafeyi kapatırken "Lütfen, Tanrım," diye nefes aldı. Kardeşini kaybedemezdi.

Böyle değil.

Fang'in gözleri açıldı ve görmeden dolunaya bakıyordu; eğer ikisi de tasmaları takmamış olsalardı bu bataklıktan zaman sıçramasıyla çıkabileceklerdi.

Her yerinde açık ısırik yaraları vardı.

Derin, derin bir keder Vane'in içini parçaladı, kalbini parçalara ayırdı.

"Hadi, Fang, ölme," dedi, ağlamamak için kendini zorlarken sesi kırılıyordu. Bunun yerine, "Sakin benim üzerimde ölmeye cüret etme, seni pislik" diye hırladı.

Kardeşini kendine doğru çekti ve Fang'ın ölmediğini fark etti. Hâlâ nefes alıyor ve kontrolsüzce titriyordu. Fang'in soluklarının sığ ve hırıltılı sesi Vane'in kulakları için bir senfoniydi.

Rahatlama onu delip geçerken gözyaşları döküldü. Fang'i nazikçe kollarına aldı.

"Hadi, Fang," dedi durgunlukta. "Benim için aptalca bir şey söyle."

Ama Fang konuşmadı. Vane'in kollarında titrerken tam bir şok içinde öylece yatıyordu.

En azından

hayattaydı. Şu an için.

Öfke onu tüketirken Vane dişlerini sıktı. Kardeşini buradan çıkarmak zorundaydı. Güvenli bir yer bulmalıydı.

İkisini de.

Eğer öyle bir yer varsa.

Öfkesini serbest bırakarak imkânsızı yaptı ve çıplak elleriyle Fang'in tasmaını boğazından kopardı. Fang anında bir kurda dönüştü.

Yine de Fang kendine gelmedi. Gözünü kırpmadı ya da sızlanmadı.

Vane boğazındaki acı dolu yumruyu yuttu ve gözlerini yakan yaşlarla savaştı.

"Sorun yok küçük kardeşim," diye fısıldadı Fang'e, onu pis sudan çıkarırken. Kahverengi kurdun ağırlığı dayanılmazdı ama Vane'in umurunda değildi. Fang'i taşımayı protesto eden bedenine aldırış etmedi.

Vücudunda nefes aldığı sürece, Vane'in değer verdiği hiç kimseye bir daha kimse zarar veremeyecekti.

Ve bunu deneyen herkese ölüm getirecekti.

Bölüm 1

Lilac and Lace Boutique on Iberville

Fransız Mahallesi

Sekiz ay sonra

Gelin McTierney sersemlemiş bir halde elindeki mektuba baktı ve gözlerini kırıştırdı. Tekrar göz kırptı.

Düşündüğü şeyi gerçekten söyleyemezdi.

Söyleyebilir miydi?

Şaka mıydı?

Ama dördüncü kez tekrar okuduğunda, öyle olmadığını anladı. Çürümüş, korkak herif aslında ondan kendi FedEx hesabı aracılığıyla ayrılmıştı.

Üzgünüm, Gelin,

Ama ünlü imajıma daha uygun bir kadına ihtiyacım var. Bir yerlere geleceğim ve yanımda bana engel olacak değil, yardım edecek bir kadına ihtiyacım var. Eşyalarınızı binanıza teslim ettireceğim. Boş odanız yoksa bu gece bir otel odası için biraz para.

En iyisi,

Taylor

"Seni zavallı, dalkavuk, pislik emici köpek," diye hırladı tekrar okuduğunda ve acı onu o kadar derinden sardı ki gözyaşlarına boğulmamak için elinden gelen tek şey buydu. Erkek arkadaşı

... iş hesabından tahsil ettiği bir mektupla ondan ayrılıyordu?

"Cehenneme kadar yolun var, seni pis yılan!" diye hırladı.

Normalde Bride küfür etmektense kendi kafasını keserdi ama bu... bu ciddi bir konuşmayı gerektiriyordu.

Ve eski erkek arkadaşının kafasına bir balta.

Çılgılık atma dürtüsüyle savaştı. Ve cipine binip televizyon kanalına gitmek ve onu kanlı parçalara ayırmak için duyduğu ihtiyacı.

Lanet olsun ona!

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Gelin onu sildi ve burnunu çekti. Bunun için ağlamayacaktı. O buna değmezdi.

Gerçekten de öyle değildi ve içten içe hiç şaşırmamıştı. Son altı aydır bunun olacağını biliyordu. Taylor onu her yeni bir diyete soktuğunda ya da yeni bir egzersiz programına kaydettiğinde bunu hissetmişti.

İki hafta önce Akvaryum'da verdiği önemli akşam yemeğinden bahsetmiyorum bile. "Bu kadar sıkıcı bir şey için giyinip kuşanmana gerek yok. Gerçekten. En iyisi yalnız gitmem."

Konuşmasını bitirdiği anda, onun çok uzun süre buralarda olmayacağını anlamıştı.

Hâlâ acıyordu. Hala acıyordu. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

İşte böyle! diye düşündü öfkeyle, mektubu mağazasının ortasında bir deli gibi sallarken.

Ama sonra anladı. Taylor onunla hiçbir zaman gerçekten mutlu olmamıştı. Onunla çıkmasının tek nedeni kuzeninin yerel bir televizyon kanalında yönetici olmasıydı.

Taylor orada bir iş istemişti ve bir aptal gibi ona iş bulması için yardım etmişti.

Artık güvenli bir şekilde pozisyonuna yerleşmiş ve reytingleri zirvede olduğu için bu numarayı yaptı.

İyi. Zaten ona ihtiyacı yoktu.

Onsuz daha iyiydi.

Ancak dünyadaki tüm tartışmalar göğsündeki acı ve korkunç ağrıyı dindirmiyordu, bu da onu bir topun içine kıvrılıp tükenene kadar ağlamak istemesine neden oluyordu.

"Bunu yapmayacağım," dedi bir damla gözyaşını daha silerek. "Ona ağlayarak tatmin olma fırsatı vermeyeceğim."

Mektubu fırlatıp attıktan sonra elektrik süpürgesini hışımla eline aldı. Küçük butiğinin temizlenmesi gerekiyordu.

Daha yeni süpürdün.

Lanet halı iplik iplik olana kadar tekrar süpürebilirdi.

* * *

Vane Kattalakis kendini bok gibi hissediyordu. Grace Alexander'ın ofisinden yeni çıkmıştı ve iyi -ve bu kelimeyi tamamen kinle kullanıyordu- psikolog ona, kardeşi iyileşmeye istekli olana kadar dünyada kardeşini iyileştirebilecek hiçbir şey olmadığını söylemişti.

Duymak istediği Şey bu değildi. Psikobazlık insanlar içindi, onları kaybetmeden önce aptal kıçlarını Dodge'dan çıkarması gereken kurtlar için değildi.

Vane, Mardi Gras gecesi kardeşiyle birlikte bataklıktan çıktığından beri, nereden gelirse gelsin, insan, Daimon, Apollite, Karanlık-Avcı, Rüya-Avcı ya da diğer tüm başıboşları kabul eden Katagaria ayıları klanına ait bir bar olan Sanctuary'de gizleniyorlardı.

Were-Hunter. Barışı koruduğunuz ve kimseyi tehdit etmediğiniz sürece ayılar kalmanıza izin verirdi. Ve yaşamana.

Ama Peltier ayıları ona ne söylerse söylesin, gerçeği biliyordu. Hem o hem de Fang ölüm cezası altında yaşıyorlardı ve onlar için güvenli bir yer yoktu. Oraya gitmek zorundaydılar.
babaları hayatta olduklarını fark etmeden önce.

Bunu yaptığı anda, onlar için bir suikast timi gönderilecekti. Vane onlarla başa çıkabilirdi ama yüz yirmi kiloluk komadaki bir kurdu arkasında sürüklemek zorunda kalırsa bunu yapamazdı.

Fang'in uyanık ve tetikte olmasına ihtiyacı vardı. Hepsinden önemlisi, kardeşinin yeniden savaşmaya istekli olmasına ihtiyacı vardı.

Ama hiçbir Şey yatağından henüz kalkmamış olan Fang'e ulaşmıyor gibiydi. Hiçbir Şey.

"Seni özlüyorum, Fang," diye fısıldadı nefesinin altından, boğazı kederle sıkılırken. Bu dünyada tek başına yaşamak çok zordu. Konuşacak kimsenin olmaması. Güvenecek kimsenin olmaması.

Kardeşini ve kız kardeşini o kadar çok geri istiyordu ki, bunun için ruhunu seve seve satabilirdi.

Ama artık ikisi de gitmişti. Onun için kimse kalmamıştı. Hiç

kimse.

İç geçirerek ellerini ceplerine soktu ve Fransız Mahallesi'nden geçerken Iberville'e döndü.

Artık neden umursadığından bile emin değildi. Babasının onu almasına izin verebilirdi. Ne fark ederdi ki?

Ama Vane tüm hayatını savaşıarak geçirmişti. Tek bildiği ya da anladığı buydu.

Fang gibi yatıp ölümü bekleyemezdi. Dışarıda kardeşine ulaşabilecek bir şeyler olmalıydı.

İkisinin de yeniden yaşamak istemesini sağlayabilecek bir şey.

Vane, Fransız Mahallesi'nin her yerine dağılmış olan kadın mağazalarından birine yaklaşıırken durakladı. Siyah ve bordo renklerle süslenmiş kırmızı tuğlalı büyük bir binaydı. Ön cephesinin tamamı camdan yapılmış, içerisi dantelli ve narin kadın kıyafetleriyle doluydu, kadınsı tchotchkes.

Ama onu duraklatan şey mallar değildi. O kadındı.

Bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü kadın. Gelin.

Onu sadece bir kez, o da sanatçı eserlerini turistlere satarken Jackson Meydanı'nda Sunshine Runningwolf'u korurken kısa bir süre görmüştü. Ondan habersiz olan Bride Sunshine'ın yanına geldi ve ikisi birkaç dakika konuştular.

Sonra Bride hayatından tamamen çıkıp gitmişti. Onun peşinden gitmek istemiş olsa da Vane daha iyisini biliyordu. İnsanlar ve kurtlar birbirine karışmazdı.

Ve kesinlikle onun kadar berbat durumda olan kurtlar değil.

Bu yüzden, vücudunun her molekülü onun peşinden gitmesi için bağıırken bile boş boş oturmuştu.

Gelin, Vane'in o güne kadar gördüğü en güzel kadındı.

Hâlâ öyleydi.

Uzun kumral saçları, porselen yüzünü okşayan bukleler bırakacak şekilde başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmişti. Elektrikli süpürgeyi halının üzerinde gezdirirken vücudunu saran uzun, siyah bir elbise giymişti.

Onu tekrar gördüğünde vücudundaki tüm hayvani içgüdüler kükreyerek canlandı. Bu duygu ilkeldi. Talepkârdı.

Gerekli.

Ve mantığı dinlemedi.

İradesi dışında kendini ona doğru giderken buldu. Bordo kapıyı açana kadar kızın ağladığını fark etmemişti.

Şiddetli öfke içini parçaladı. Hayatının berbat olması yeterince kötüydü, en son istediği şey onun gibi birinin ağladığını görmektir.

* * *

Gelin süpürme işine ara verip başını kaldırdığında
Dükkânına giren biri. Nefesi boğazında düğümlendi.
Hayatında hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti.

Asla.

İlk bakışta saçları koyu kahverengiydi ama gerçekte her
renkten oluşuyordu: kül, kumral, siyah, kahverengi, maun,
hatta biraz sarı. Daha önce hiç kimsede böyle saç
görmemişti. Uzun ve dalgalıydı, seksi bir at kuyruğu şeklinde
geriye doğru toplanmıştı.

Daha da iyisi, beyaz tişörtü çoğu kadının sadece en iyi dergi
reklamlarında gördüğü bir vücudun üzerine sımsıkı
çekilmişti. Bu bir
Seks için yaratılmış bir vücut. Uzun ve zayıf, bu vücut
göründüğü kadar sert ve mükemmel olup olmadığını görmek
için bir kadına onu okşaması için yalvardı.

Yakışıklı yüz hatları keskin, yontulmuştu ve yüzünde bir
günlük sakalı vardı. Bu, güncel modaya uymayan bir asinin
yüzüydü... hayatını sadece kendi şartlarına göre yaşayan
birinin. Kimsenin bu adama bir şeyi nasıl yapacağını
söylemediği çok açıktı.

O... muhteşemdi.

Bride taktığı koyu renk güneş gözlükleri yüzünden onun
gözlerini göremiyordu ama bakışlarını hissetti. İçten içe
yanan bir dokunuş gibi hissetti.

Bu adam sertti. Vahşiydi. Ve bu onun içinde bir panik dalgası
yarattı.

Böyle biri neden kadın aksesuarları üzerine uzmanlaşmış bir
dükkanda olsun ki?

Eminim onu soymayacaktı?

Tek bir milimetre bile hareket ettirmediği vakum Dükkâna girdiğinden beri, protesto için sızlanmaya ve duman çıkarmaya başlamıştı. Nefesini keskin bir şekilde içine çeken Gelin, hızla motoru kapattı ve eliyle motoru körükledi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu tezgahının arkasına koymak için uğraşırken.

Motor duman çıkarmaya ve tükürmeye devam ettikçe yanaklarına sıcaklık yayılıyordu. Kullandığı potpuri kokulu mumlara pek de hoş olmayan bir yanık tozu kokusu ekliyordu.

Dükkânında kayıtsızca duran, son derece ateşli tanrıya belli belirsiz gülümsedi. "Bunun için üzgünüm."

Vane onun sesinin melodik Güneyli tınısının tadını çıkarırken gözlerini kapattı. İçinin derinliklerine ulaşıyor, bütün vücudu onun için yanıyordu. İhtiyaç ve arzuyla şişmişti.

İstedikini almak için vahşi bir dürtü ile şişmiş, tüm sonuçlara lanet olsun.

Ama ondan korkuyordu. Hayvan yarısı bunu hissetmişti. Ve bu insan yarısının istediği son şeydi.

Uzanarak güneş gözlüklerini çıkardı ve ona küçük bir gülümseme sundu. "Merhaba."

Bu yardımcı olmadı. Aksine, adamın gözlerini görmek onu daha da germişti.

Lanet olsun.

Gelin şaşkına dönmüştü. Adamın daha yakışıklı olabileceğini hiç düşünmezdi ama o şeytani sırıtışıyla bunu başarmıştı.

Daha da kötüsü, o durgun ela yeşili bakışlardaki yoğun ve vahşi ifade onu ürpertti ve ateşlendirdi. Hayatında bunun onda biri kadar bile yakışıklı bir adam görmemişti.

"Merhaba," dedi, kendini dokuz çeşit aptal gibi hissederek.

Bakışları sonunda onu terk etti ve mağazadaki çeşitli vitrinleri dolaştı.

"Bir hediye arıyorum," dedi o derin hipnotize edici sesiyle. Onun konuşmasını saatlerce dinleyebilirdi ve açıklayamadığı bir nedenden ötürü, onun adını söylemesini duymak istiyordu.

Gelin boğazını temizledi ve bu aptalca düşünceleri bir kenara bıraktı.

Tezgâhının arkasından çıkarken bir anda uzaklaştı. Eğer sevimli eski sevgilisi onun görünüşünü hazmedemiyorsa, bunun gibi bir tanrı neden onu umursasındı ki?

Bu yüzden kendini ona karşı utandırmadan önce sakınlaşmaya karar verdi. "Kimin için?"

"Çok özel biri." "Kız

arkadaşın mı?"

Bakışları tekrar onunkilere döndü ve kadının daha da titremesine neden oldu. Adam başını hafifçe salladı. "Ben asla o kadar şanslı olamam," dedi, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı.

Onun için ne tuhaf bir şeydi bu. Bu adamın istediği kadını elde etmekte zorlandığını düşünemiyordu. Buna kim hayır diyebilirdi ki?

Bir kez daha düşününce, bu kadar çekici bir kadınla hiç karşılaşmamış olmayı umuyordu. Eğer karşılaşırsa, onu arabasıyla ezip geçmeye ahlaken mecbur olurdu.

"Ne kadar harcamak istiyorsunuz?"

Omuz silkti. "Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Gelin buna göz kırptı. Muhteşem ve zengin. Adamım, dışarıdaki bazı kadınlar şanslıydı.

"Tamam. Kolyelerimiz var. Bunlar her zaman güzel bir hediyedir."

Vane onu takip ederek uzak duvara dayalı bir oyuğa gitti; burada bir ayna vardı ve etrafındaki karton standlarda çok sayıda boncuklu gerdanlık ve küpe bulunuyordu.

Kadının kokusu onu sertleştirdi ve ateşlendirdi. Başını omzuna doğru eğip kokusuyla sarhoş olana kadar içine çekmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Bakışlarını onun boynundaki çıplak, solgun tene odakladı...

Onun tadının nasıl olacağını hayal ederken dudaklarını yaladı. Onun yemyeşil kıvrımlarını vücuduna bastırmanın nasıl bir his olduğunu. Dudakları öpücüklerinden şişmiş, gözleri tutkudan kararmış ve hülyalı bir şekilde ona bakarken onu almasını.

Daha da kötüsü, onun kendi arzusunu hissedebiliyordu ve bu onun iştahını daha da kabartıyordu.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu, cevabı zaten bildiği halde.

Her yerinde onun kokusu olan siyah bir Viktorya dönemi gerdanlığı vardı. Yakın zamanda denediği belliydi.

"Bu," dedi ve ona uzandı.

Parmakları siyah oniks taşlarına dokunduğunda aleti daha da sertleştirdi. Elini uzattığı kolunda gezdirmekten, eline ulaşana kadar avucunu yumuşak, solgun teninde gezdirmekten başka bir şey istemiyordu. Dişlemekten zevk alacağı bir el.

"Benim için dener misin?"

Gelin onun sesinin derin tonu karşısında titredi. Onu bu kadar geren şey neydi?

Ama sonra anladı. Adam son derece erkeksiydi ve onun doğrudan gözetimi altında olmak rahatsız edici olduğu kadar dayanılmazdı da.

Kolyeyi takmaya çalıştı ama elleri o kadar kötü titriyordu ki takamadı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Yutkundu ve başını salladı.

Adamın sıcak elleri kızınkilere dokundu ve onu daha da gerginleştirdi. Aynaya baktı ve onu hem ürperten hem de yakan bir sıcaklıkla kendisine bakan o ela yeşili gözleri gördü.

Hiç şüphesiz gelmiş geçmiş en yakışıklı adamdı. ve nefes alıyordu ve işte ona dokunuyordu. Bu onu bayıltmak için yeterliydi!

Kolyeyi ustalıkla taktı. Aynadaki bakışlarıyla karşılaşp geri çekilmeden önce parmakları bir dakika boyunca kadının boynunda oyalandı.

"Çok güzel," diye mırıldandı boğuk bir sesle, ama kolyeye bakmıyordu. Onun gözlerinin yansımasına bakıyordu.

"Ben alırım."

Rahatlama ve üzüntü arasında kalan Gelin, onu çıkarmak için uzandığında hızla gözlerini kaçırdı. Gerçekte, bunu seviyordu ve gittiğini görmekten nefret ediyordu. Onu mağaza için almıştı ama kendisi için saklamak istemişti.

Ama neden zahmet ettiniz? Altı yüz dolarlık el yapımı bir sanat eseriydi. Onu takacak bir yeri yoktu. Bu bir israf olurdu ve içindeki pragmatik İrlandalı kadın bu kadar aptal olmasına izin vermezdi.

Onu çıkararak boğazındaki yeni yumruyu yuttu ve kasaya yöneldi.

Vane onu dikkatle izledi. Öncekinden daha da üzgündü. Tanrım, onun kendisine gülümsemesini ne kadar da çok istiyordu. Bir insan erkeği bir insana ne derdi? Onu mutlu etmek için kadın mı?

Dişi kurtlar insanlar gibi gerçekten gülümsemezdi. Gülümsemeleri daha sinsî, baştan çıkarıcıydı. Davetkâr. Onun insanları mutlu olduklarında gülümsemezlerdi.

Mutlu olduklarında seks yapıyorlardı ve ona göre bu, bir hayvan olmanın en büyük avantajıydı. İnsan. İnsanların yakınlık konusunda hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı kuralları vardı.

Kolyeyi, dibinde bir pamuk bulunan büyük beyaz bir kutuya yerleştirdi. "Hediye paketi yapılmasını ister misiniz?"

Başını salladı.

Dikkatlice fiyat etiketini çıkardı, kasanın yanına koydu ve üzerinde şu yazıların olduğu küçük bir kağıt parçası çıkardı

kutunun boyutuna göre önceden kesilmişti. Ona bakmadan kutuyu hızlıca paketledi ve satışı gerçekleştirdi.

"Altı yüz yirmi üç dolar seksen dört sent lütfen."

Yine de ona bakmadı. Onun yerine bakışları ayaklarının yanındaki yere odaklanmıştı.

Vane, yüzü onun görüş alanına girene kadar aşağı eğilmek için garip bir dürtü hissetti. Cüzdanını çıkarırken kendini tuttu ve American Express kartını uzattı.

Bir kurdun insan kredi kartına sahip olması gerçekten gülünçtü. Ama yirmi birinci yüzyılda ve uyum sağlayamayanlar kendilerini çabucak yok edilmiş buluyorlardı. Türünün diğer pek çok üyesinin aksine, onun yatırımları ve mülkleri vardı. Hatta kişisel bir bankacısı bile vardı.

Gelin kartı aldı ve bilgisayar terminalinden geçirdi.

"Burada yalnız mı çalışıyorsun?" diye sordu ve korkusu neredeyse yüksek sesle küfretmesine neden olacak kadar güçlü bir kokuyla geri döndüğü için bunun uygunsuz olduğunu hemen anladı.

"Hayır."

Ona yalan söylüyordu. Kokusunu alabiliyordu.

İyi gidiyorsun, ahmak. İnsanlar. Onları asla anlayamazdı. Ama sonra, onlar zayıftı, özellikle de dişileri.

Ona makbuzu uzattı.

Onu daha da rahatsız ettiği için kendine kızan adam, imzasını attı ve kağıdı geri verdi

Onu.

İmzasını kartıyla karşılaştırdı ve kaşlarını çattı. "Katta..."

"Kattalakis," dedi. "Yunanca."

Kartı adama geri verirken gözleri biraz parladı. "Bu çok farklı. Zor zamanlar geçiriyor olmalısın insanlar için hecelelemek."

"Evet."

Makbuzu çekmecesine koydu, sonra da Kordonlu sapları olan küçük bir çantaya sarılmış kutu. "Teşekkürler," dedi sessizce ve kutuyu adamın önündeki tezgâha koydu. "İyi günler Bay Kattalakis."

Başını salladı ve kapıya yöneldi, kalbi öncekinden daha da ağırdı, çünkü onu mutlu etmeyi başaramamıştı.

"Bekle!" dedi adam kapı koluna dokunduğunda. "Kolyeni unutmuşsun."

Vane ona son bir kez daha baktı, onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Bir tanrıçanın solgun yüzüne yerleşmiş iri, kehribar rengi gözleriyle o kadar güzeldi ki. Orada

Onda Rubens'in meleğini hatırlatan bir şey vardı. Ruhani ve sevimliydi.

Ve bir hayvan için çok kırılgan.

"Hayır," dedi sessizce. "Onu almasını istediğim kadına bıraktım."

Sözleri aralarında havada asılı kalırken Bride çenesinin gevşediğini hissetti. "Buna dayanamıyorum."

Kapıyı açtı ve sokağa çıktı.

Tezgâhtan çantasını alan Bride onun peşinden koştu. Adam hızla mahallenin merkezine doğru ilerliyordu ve Bride'ın ona yetişmesi için epey acele etmesi gerekti.

Adamın kolunu tuttu, onu durdurmak için çekerken pazularının gerginliğine hayret etti. Nefes nefese, ona ve o baştan çıkarıcı ela yeşili gözlere baktı. "Bunu alamam," dedi tekrar, çantayı ona verirken. "Bu çok fazla."

Almayı reddetti. "Senin almanı istiyorum."

Bu sözlerde o kadar anlaşılmaz bir samimiyet vardı ki, ona bakakalmaktan başka bir şey yapamadı. "Neden?"

"Çünkü güzel kadınlar güzel şeyleri hak eder."

Onunla ilgisi olmayan hiç kimse bu kadar nazik bir şey söylememişti. Bugün bunu duymaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Hiçbir erkeğin onun hakkında bu şekilde düşünceğini aklına bile getirmemişti. Ve bunu bu muhteşem yabancidan duymak onun için dünyalara bedeldi.

Bu sözler onun içinde o kadar derinlere ulaştı ki... o...

Gözyaşlarına boğuldu.

Vane ne yapacağını şaşırmış bir halde öylece duruyordu. Bu da neydi böyle? Kurtlar ağlamaz. Bir dişi kurt bir adamın gözyaşlarını Onu kızdırdığı için boğazını sıkıyordu ama asla ağlamazdı, özellikle de biri ona iltifat ettiğinde.

"Özür dilerim," dedi, neyi yanlış yaptığına dair kafası tamamen karışmıştı. "Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm. Bunu yapmak istememiştim."

duygularını incittim."

Daha da çok ağladı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Etrafına bakındı ama soracak kimse yoktu.

İçindeki insanın canı cehenneme. Kendisinin o kısmını da anlamıyordu. Bunun yerine, sadece içgüdüsel olarak birine nasıl bakacağını bilen hayvan tarafını dinledi. incindiler.

Onu kollarına aldı ve mağazasına doğru taşıdı. Hayvanlar kendi doğal ortamlarında her zaman daha iyiydiler, bu yüzden bir insanın da öyle olması mantıklıydı. Etrafta tanıdık şeyler varken başa çıkmak daha kolaydı.

Onu taşıırken boynuna yapıştı ve daha da çok ağladı. Sıcak gözyaşları adamın teninde ürpertiler yarattı ve adam onun için acı çekti.

Bunu nasıl daha iyi hale getirebilir?

Gelin böyle yıkıldığı için kendinden nefret ediyordu. Onun nesi vardı böyle? Daha da kötüsü, onu taşıyordu!

Onu taşıyordu! Ve Taylor onun şişman ve ağır olmasından şikâyet etmiyor ya da bunun zorluğundan homurdanmıyordu. Birlikte yaşamaya başladıklarında şakayla karışık Taylor'dan kendisini eşikten taşımasını istemiş, o da gülmüş, sonra da ona fitik vermeye çalışıyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Taylor, ona bir forklift alması koşuluyla bu işi yapmayı kabul etti.

Yine de bu tamamen yabancı adam onu kolaylıkla caddeden aşağıya taşıdı. Hayatında ilk defa, neredeyse

Minyon.

Ama o kadar da hayalperest değildi. Gelin McTierney altı aylık olduğundan beri minion değildi.

Kapıyı açtı, içeri adımını attı ve topuğuyla kapattı. Adımlarını hiç kesmeden onu kasanın arkasındaki uzun tabureye götürdü. Onu dikkatle oturttu, sonra beyaz tişörtünün düğmelerini çözdü ve ucunu gözlerini silmek için kullandı.

"Ah!" dedi adam neredeyse sağ gözünü çıkarırken. İyi ki lens takmıyordu yoksa kör olacaktı.

Pişman görünüyordu. "Özür dilerim."

"Hayır," dedi gözyaşlarının arasından ona bakarak. "Özür dilemesi gereken benim. Sana sinir krizi geçirtmek istememiştim."

"Bu mu yani?"

Ciddi miydi? Kesinlikle öyle görünüyordu.

Kesik kesik bir nefes aldı ve elleriyle gözlerini sildi. "Hayır, bu benim aptallığım. Çok özür dilerim."

Ona küçük, baştan çıkarıcı bir gülümseme sundu. "Sorun değil. Gerçekten. Sanırım."

Gelin şaşkınlıkla ona baktı. Mağazasındaki bu adam ona neden bu kadar nazik davranıyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Bu bir rüya mıydı?

Saygınlığının bir kısmını geri kazanmaya çalışarak kasa kutusundan kredi fişini çıkardı. "İşte," dedi ve ona uzattı.

"Bunu bana neden veriyorsun?"

"Oh, hadi ama. Kimse tanımadığı birine bu kadar pahalı bir kolye almaz."

Yine almadı. Onun yerine çantanın içine uzandı. ve kutuyu çıkardı. Adamın kutuyu açışını ve ardından gerdanlığı tekrar boynuna geçirilişini izledi. Adamın sıcak elleri ile serin boncuklar arasındaki tezat kadının ürpermesine neden oldu.

Parmaklarını kızın saç tellerinin arasından geçirirken, ona tatmak için can attığı nefis bir tatlıymış gibi bakıyordu.

Daha önce hiç kimse ona böyle ateşli bir bakış atmamıştı. Bu kadar yakışıklı bir adamın ona böyle bakması doğal değildi.

"Bu sana ait. Başka hiçbir kadın bunun hakkını veremez."

Gözlerinden yaşlar süzöldü ama adam onu psikopat koğuşuna çağırmadan önce gözlerini kırptırdı. Boynuna dokunan elinin sıcaklığı yakıcıydı. "Ne oldu? Bahis falan mı kaybettin?"

"Hayır."

"O zaman neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Sorusu karşısında şaşırılmış gibi başını eğdi. "Bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Evet."

Vane tamamen şaşkına dönmüştü. İnsanların birbirlerine iyi davranmak için bir nedene mi ihtiyacı vardı? Kendi türünün onlardan uzak durmasına şaşmamalı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti. "Hediye vermenin ya da hediye almaya çalışmanın kuralları olduğunu bilmiyordum."

Birileri daha iyi hissetsin diye. Yanından geçerken o kadar zgn görünüyordun ki sadece seni glmsetmek istedim."

Derin bir nefes aldı ve kredi kartını ona uzattı. "Kolye sende kalsın lütfen. Sana çok yakışıyor ve benim başka birine vermek için. Kardeşimin istemeyeceğinden eminim.

Eğer ona veririm muhtemelen çok rahatsız edici bir yere sokacaktır. Ve eğer vermezse, bu beni daha da korkutur."

Sonunda kadın güldü. Bu ses adamın yüreğini anında

ferahlattı. "Bu bir gülümseme mi?" diye sordu.

Başını salladı ve tekrar gülmeden önce nazikçe kokladı.

Vane onun gülümsemesine karışılık vererek uzandı ve serin yanağın avuçladı. Gldğ zaman çok güzel oluyordu. Koyu kehribar gözleri parlıyordu. Kendini durduramadan önce eğildi ve kirpiklerindeki gözyaşlarını öptü.

Bride, adamın dudaklarının sıcaklığını teninde hissederken nefes alamıyordu. Daha önce hiçbir erkek ona böyle davranmamıştı. Evlenmeyi umduğ Taylor bile.

Vane'in teninin sıcak kokusunu içine çekti. Bir çeşit tıraş losyonu ve zengin, erkeksi bir kokuyla karışmıştı.

Tanrım, tüm hayatı darmadağın olmuşken şu anda ona sarılmak çok iyi hissettiriyordu.

Ne yaptığının farkına varmadan kollarını adamın zayıf beline dolamış ve başını güçlü göğsüne yaslamıştı. Kalbi kulağının dibinde ağır ağır atıyordu. Burada kendini garip bir şekilde güvende hissediyordu. Sıcak. Hepsinden önemlisi, arzulandığını hissetti. Sanki o kadar da ezik biri değilmiş gibi.

Adam onun tutuşuna itiraz etmedi. Bunun yerine, başparmağı elmacık kemiğini nazikçe okşarken eli hâlâ yüzünde olacak şekilde onu orada tuttu. Eğildi ve başının üst kısmına iffetli bir öpücük kondurdu.

İçini bir sıcaklık kapladı. Derinlerde yatan bir ihtiyaç vücudunu yırttı. Anlamadığı bir şeydi bu.

Bride McTierney hayatı boyunca yapması gerekenin dışında hiçbir şey yapmamıştı. Liseden mezun olmuş ve Tulane'e giderken ailesiyle birlikte evde yaşamış, nadiren birileriyle çıkmış ve gecelerini kütüphanede geçirmişti.

Mezun olduktan sonra bir alışveriş merkezinde müdür olarak işe girmişti, ta ki büyükannesi ölüp de evi ona bırakana kadar. şimdi dükkanının bulunduğu bina. Ve burada her gün hiç aksatmadan çalışıyordu. Ne kadar hasta ya da yorgun olursa olsun.

Gelin hiçbir zaman vahşi tarafa adım atmamıştı. Korku ve sorumluluk, doğduğu andan itibaren hayatına hükmetmişti.

Yine de burada oturmuş, kollarında tamamen yabancı birini tutuyordu. Ona herkesten daha nazik davranan muhteşem bir yabancı.

Ve onun tadına bakmak istedi. Böyle görünen bir adamı gerçekten öpmenin nasıl bir şey olduğunu bir kez olsun öğrenmek için.

Başını kaldırarak ona baktı ve anlam veremediği derin bir arzuyla titredi. Ama bunu tüm benliğinde hissetti.

Yapma...

Mantığının sesini bastırdı, uzandı ve saçındaki bandı çekti. Serbest kaldı, o uzun koyu teller cennetin yüzünü çerçeveledi.

Ela yeşili gözlerinin sıcaklığı onu kavurdu. Sanki ondan izin istiyormuş gibi, dudakları tehlikeli bir şekilde onunkilere yaklaşıp kadar başını eğdi.

Nefes nefese, aradaki mesafeyi kapattı ve dudaklarını onunkilere dayadı. Öpücüğü aç ve tutkulu bir hal almadan önce boğazının derinliklerinde bir hayvan gibi hırladı.

Gelin onun tepkisi karşısında heyecanlanmış ve hayrete düşmüştü. Daha önce hiçbir erkek onu öpmekten bu adam kadar zevk almamıştı. Güçlü elleri başını kavradı ve sanki sadece ona açmışçasına ağzının içine girdi.

İçindeki hayvan kükreyerek canlanırken Vane onu kendine doğru çekti. Deliliğin sınırlarında gezinen bir çaresizlikle onu istiyordu. Dilinde onun tutkusunun tadını alabiliyordu. Kalbinin hızlı hızlı attığını duyabiliyordu.

Hepsinden önemlisi, onun arzusunun kokusunu alabiliyordu ve daha fazlasını istiyordu. İçindeki hayvan onu tamamen tatmadan tatmin olmayacaktı.

Onun dünyasında seksin duygusal bir anlamı yoktu. Bu, iki yaratık arasında, dişinin doğurganlık dönemini ve erkeğin dürtülerini hafifletmek için yapılan biyolojik bir eylemdi. Eğer iki kurt eş değilse, hamilelik ihtimali olmadığı gibi, aralarında cinsel yolla bulaşan herhangi bir hastalık da yoktu.

Gelin kendi adamlarından biri olsaydı, onu çoktan cırılçıplak yere yatırırdı.

Ama o bir dişi kurt değildi...

İnsan dişileri farklıydı. Onlardan biriyle hiç sevişmemişti ve onu kendi dişilerinden birine yaptığı gibi yaparsa nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Onun türü kıyaslandığında çok zayıf.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda neden ona karşı bu kadar ateşli olduğunu bilmiyordu. Bu normal değildi. Yüzyıllar boyunca bir kez bile insan bir sevgili edinmeyi hiç düşünmemişti bile. Ama bu...

Kendini durduramadı. Sahip olduğu her içgüdü onu almasını istiyordu.

Kurt ruhu onu tatmak istiyordu. Onu içine çekmek ve yumuşaklığının, kız kardeşi ve erkek kardeşinin yasını tutarken son aylarda kalbini dolduran yalnızlığı hafifletmesine izin vermek istiyordu.

Sadece bir anlığına, kendini yeniden yalnız hissetmek istedi.

Vane dudaklarını bırakıp öpücüklerini boğazına kadar takip ederek oradaki hassas deriyi ısırdığında Bride ürperdi. Bıyıkları hafifçe tenini sıyrıyor, göğüsleri ihtiyaçla gerilirken daha da yanmasına neden oluyordu. Tanrım, adam doğuştan erkeksiydi. İnanılmaz derecede ateşliydi. Ve tenine değdirdiği her yalama, midesinin kasılmasına neden oluyordu.

Bu onun karakterine çok aykırıydı. Genellikle tanıdığı erkeklerle bu şekilde sarmaş dolaş olmazdı. Bir yabancıyı boşverin.

Yine de onu kendinden uzaklaştırmak istemiyordu. Hayatında bir kez olsun, alışılmışın dışında bir şey istiyordu. İçten içe Vane'in muhteşem olacağını biliyordu.

Yapmak üzere olduğu şeyden dehşete kapılarak derin bir nefes aldı ve kendini onun reddine hazırladı.

"Benimle sevişir misin?"

Beklediği kahkaha yerine, adam boğazını dişlemekten vazgeçip dükkânın açık pencerelerine baktı. "Sakıncası yok mu?"

Dışarının karanlık olduğunu ve sokaktan geçen herkesin ikisinin azgın gençler gibi sarmaş dolaş olduğunu mükemmel bir şekilde görebileceğini fark ettiğinde yüzünde sıcaklık patladı.

"Bekle," dedi, kapısını kilitlemek, Açık tabelasını Kapalı yazacak şekilde çevirmek ve ışıkları kısmak için onun kollarından sıyrıldı.

Keşke onu götürebileceği bir dairesi olsaydı diye düşündü ama belki de böylesi daha iyiydi. Buradan birlikte ayrılırlarsa, büyük olasılıkla korkup kaçacaktı, ki bu da yapılacak en akıllıca şey olurdu.

Ya da fikrini değiştirebilir.

Hayır, bunu yapmak istedi. Onu istiyordu.

Elini tutarak onu dükkânına, arka odanın kapısına doğru götürdü.

Kadın kapıyı açtığı anda, adam onu durdurdu.

Gelin arkasına dönüp baktığında onun sağ tarafındaki soyunma odasına baktığını gördü. Yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı.

Geriye doğru yürüyerek onu odaya götürdü ve perdeleri kapattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Tiştörtünü başının üzerinden çıkardı.

Aman Tanrım! Gelin onun çıplak göğsüne ilk kez bakarken nefes alamıyordu. Onun harika bir vücudu olduğunu biliyordu ama bu ...

Hayallerindeki her şeyi aşıyordu. Geniş omuzları, ona yetecek kadar geniş bir mideye doğru sivriliyordu. Bütün bir ulusun çamaşırları. Altılı karın kaslarını unutun, bu adamın sekiz tane vardı ve aldığı her nefeste dalgalanıyorlardı. Tüm gövdesi hafifçe kıllarla kaplıydı, bu da onu daha da erkeksi ve çiğ gösteriyordu.

Sol omzunun ve pazularının etrafında kıvrılan birkaç derin yara izi ve garip bir şekilde bir tür hayvan ısırığına benzeyen bir yara izi vardı.

Salyalarının akmaması için elinden

gelen her şeyi yaptı. Ya da

bayılmamak.

Gerçekten de hiçbir ölümlü kadın bu kadar iyi birinin yanında bulunup da oksijene ihtiyaç duymamalı.

Kot pantolonunun düğmesini açtı, sonra onu tekrar kollarına çekti.

"Korkma," diye fısıldadı. "Nazik olacağım."

Ama korktuğu şey bu değildi. Korktuğu şey, onun çıplak halini gördüğünde vereceği tepkiydi. Tanrım, adamda bir gram bile yağ yoktu ve kadın on sekiz bedene kadar çıkmıştı.

Her an çığlık atarak kapıya doğru koşabilirdi.

Bunun yerine uzandı ve saçlarını omuzlarından aşağıya doğru çekti. Ellerini saçlarının arasında gezdirerek dudaklarını çekti. böylece onun ağzını tekrar tahrip edebilecekti.

Mutluluk içinde inledi. Bu adam dilini kendi yararına nasıl kullanacağını kesinlikle biliyordu. Onu bütün gün öpebilirdi.

Gelin ellerini onun göğsündeki zayıf kasların üzerinde gezdirdi ve ne kadar iyi hissettirdiklerine hayret etti. Parmak uçlarını sertleşmiş meme uçlarının üzerinde ve etrafında gezdirdi, ondan duyduğu derin iniltiden zevk aldı.

Elbisesinin düğmelerini açmak için hareket etti.

"Arka oda daha karanlık," dedi. "Neden daha karanlık olsun isteyeyim ki?"

Omuz silkti. Taylor her seviştiklerinde mutlak karanlıkta ısrar ederdi.

Adam elbisesinin düğmelerini açıp yere bıraktığında ürperdi. Onun çekip gitmesini bekledi.

Bakmadı. İç çamaşırlarıyla ona bakarken hâlâ o ateşli ve aç bakışını takınıyordu. Tanrıya şükür ki gerçekten uyuyordu ve eski eşyaları değildi.

Vane hiçbir zaman şu anda olduğu kadar kendinden emin olmamıştı. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu incitebileceğinden korkarak dikkatlice öptü. Ergenliğe girdiğinden beri, insan eşleriyle çiftleşirken onları kazara öldüren kurtların hikâyelerini duymuştu.

İnsan kemikleri onun türünün yoğunluğundan yoksundu. Derileri çok daha kolay çürürdü.

Dikkatlice onu sırtını duvara yasladı, böylece onun sertliğine karşı yemyeşil kıvrımlarının her santimini hissedebiliyordu. Parfümünün ve teninin kokusu onu sarhoş etti. Zafer çığlıkları atmamak için elinden geleni yaptı.

Onun narin ağzından çenesine doğru kemirirken, arkasına uzandı ve sütyenini çözdü. Göğüsleri serbest kaldığında onun keskin nefes alışını duydu. Yemyeşil bir cömertlikti onlar. Solgun ve şiş, ellerinden taşıyorlardı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Kadın Başını aşağı eğip onu emerken ellerini saçlarına doladı.

Gözlerini kapatarak, dilini kızın büzülmüş meme ucunda gezdirirken zevkle inledi.

Neredeyse bir yıldır bir kadına dokunmamıştı, bu onun için bir rekordu. Ama kız kardeşinin öldüğü geceden beri hayatı kötüden daha kötüye gitmişti. ona çekici geldi.

Bride'ın onu meydanda bir kez gördüğü zamanki anılarının peşini bırakmadığından bahsetmiyorum bile. Gece yarısı fantezileri onu bilinen her pozisyona sokuyordu. Onun etli vücudunun her bir santimini keşfediyordu.

Sunshine'ı kendi haline bırakıp bu kadının peşinden gitmediği için saatlerce kendini lanetlemişti.

Günüşiği'nı korumak ona her şeye mal olmuştu, peki ne için? Lanet bir Karanlık Avcısı'nın mutluluğu için mi?

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Bu Fury'nin en sevdiği sözdü. Haydut bir kurt olan Fury güvenilmez ve bencildi, ama kurdun inanılmaz derecede zeki olduğu zamanlar da vardı.

Ama şimdi Vane, Bride'ı kollarına alıp onun yumuşak, hassas bedenini kendi bedeninde hissettiğinde, geçen aylar boyunca kendisinden kaçan garip bir rahatlık duygusu hissetti.

Bu, kardeşlerinin kaybından duyduğu acıyı silmedi ama hafifletti.

Ve sadece bu bile onu onun için paha biçilmez kılıyordu.

Bride, Vane'in göğüslerinin tadını çıkarmasını izlerken doğru düzgün düşünemiyordu. Sanki kutsallığın tadına bakıyormuş gibi görünüyordu. Onun Vücudu zengin bir arzuyla yanıyordu. Muhteşemdi.

Gözleri kapüşonlu ve karanlıktı. Aynada onun sırtına baktı ve vücudunu gölgeleyen yara izlerini merak etti. pürüzsüz, bronzlaşmış eti. Adam kadının sağ göğsünden sol göğsüne doğru ilerlerken kadın da göğüslerinin çıkıntılarına dokundu.

Bu kadar çok yara izine neden olacak ne olmuştu ona? Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Yara izlerinden bazıları Belli ki bir tür vahşi hayvan tarafından parçalanmış gibi görünen pençe ve ısırık izleri vardı. Özellikle bir tanesi derin ve büyüktü. Kürek kemiğinden aşağıya, kolunun altına kadar iniyordu.

Onda çok ölümcül bir şey vardı ama yine de nazik bir dokunuşla ona sarıldı. Elini karnında gezdirerek teninin üzerinde bir iz bıraktı.

Gözleri yarı kapalı, aynada onu izlerken, bronzlaşmış elini siyah külotunun lastiğinin altına daldırdı ve ona yakından dokundu.

Gelin, adamın uzun, sivri parmaklarının onu okşayabilmek için vücudunun hassas kıvrımlarını ayırdığı hissiyle inledi. Parmaklarını nazikçe onun derinliklerine batırırken elinin aynadaki görüntüsü karşısında.

Onu görünce ve hissedince inledi.

Onu bu kadar farklı açılardan görebilmek çok tuhaftı. Onun tarafından sevildiğini görmek.

Utanması gerekirdi ama utanmıyordu. Kendini mahcup bile hissetmiyordu. Aksine, garip bir şekilde güçlendiğini hissetti.

Böyle bir adam ona bu kadar aç.

Hayal bile edilemezdi.

Vane onun karnını öptü. Elini hareket ettirerek iç çamaşırını dişleriyle çıkardı. O sandaletlerini çıkardı ve omzunun üzerinden atmadan önce ayaklarının kemerlerini ovma için zaman ayırdı.

Adam onun önünde yere çömelmiş, sıcak, yiyip bitiren, yoğun bir bakışla ona bakıyordu. Kız tamamen çıplakken, adam hâlâ kot pantolonunu ve botlarını giyiyordu.

Vane onu izlerken nefes alamıyordu. İçinde hâlâ bir parça korku vardı ama bu arzu tarafından gölgede bırakılmıştı.

Onu kabaca kendine çekmek ve bir hayvan gibi sahiplenmek istiyordu. Ona halkının nasıl çiftleştiğini göstermek istiyordu, zorla ve baskın bir şekilde.

Ama onu korkutmak istemiyordu. En önemlisi, onu incitmek istemiyordu.

Çok savunmasızdı.

Bir dişi kurt çiftleşmek için insan formuna girerdi. Dişi kurt mevcut erkeklerin etrafında baştan çıkarıcı bir şekilde dolaşır, onu elde etmek için birbirlerini öldürmeye hazır olana kadar onları şehvetten çıldırtırdı.

Bazen yaparlardı.

Dişi için her zaman bir savaş vardı. Sonra hangi erkek onu en çok etkilemişse onu seçerdi. güzellik ve beceri. Genellikle galip gelen onunla çiftleşirdi ama her zaman değil. Vane'in ilk sevgilisi, dövüşü kaybetmesine rağmen onu sahiplenmişti şnk onu kazanmaya şalışırken gösterdiği tutkudan hoşlanmıştı.

Dişi kurt seşimini yaptıktan sonra kıyafetlerini çıkarır ve kendini şampiyonuna sunar. Erkek onu yere yatırır ve gecenin geri kalanını ona ne kadar dayanıklılık ve güce sahip olduğunu göstererek geçirirdi. Dişi kurt geceyi onu test ederek geçirirdi. Onu kendinden atmaya ya da uzaklaştırmaya şalışırdı ve bunu yapmadığından emin olmak onun göreviydi. Eğer erkek sabaha kadar yorulursa ya da kadın tam olarak doymazsa, başka bir erkek getirilirdi.

Bir dişi kurdu memnun edememek, bir saniyeliğine seslenmek zorunda kalmak en büyük utantı.

Vane hiç utanmamıştı.

Ve daha önce hiç Bride gibi bir kadınla birlikte olmamıştı. Onu ısırmayan ve penelemeyen bir kadın. onu memnun etmek. İçinde bir şey bunun nadirliğinden zevk alıyordu. Kibarlık.

şiddet, bölge ve kan savaşlarının hüküm sürdüğü bir hayatta, bir erteleme olması güzeldi. şefkatli bir aşığın dokunuşu.

İnsan yanı bunu arzuluyordu. Onu arzuluyordu.

Vane bacaklarını ayırırken Bride alt dudağını ısırdı. Nefesi onun kalçalarını kavuruyordu. Gözlerini kapadı ve sanki onunla birlikte olmanın tadını çıkarıyormuş gibi başını onun kalçasına yasladı. Bu hareketin şefkati boğazına bir yumru getirdi.

Parmaklarını adamın sakallı yanaklarında gezdirerek erkeksi hissin içini daha da ısıtmasına izin verdi. Adam onun parmaklarını şakacı bir şekilde ısırdı.

Adam bacaklarını birbirinden ayırıp onu ağzına alıncaya kadar ona gülümsedi. Bacakları güçsüzleşirken Gelin zevkle tısladı.

Düşmemek için elinden gelen tek şey buydu. Adam onu yuttu. Bunun için başka bir kelime yoktu. Başı dönene kadar yaladı ve alay etti ve onun için geldiğinde, güçlü ve derindi. Bride, vücudu onun dokunuşuyla ters yüz olurken haykırdı.

Vane onun aldığı zevkin sesini ve tadını duyunca hırladı. Kendi türündeki tüm erkekler gibi, onun orgazmıyla gurur duyuyordu. Bir sevgilinin orgazm çığlıklarını duymaktan daha tatlı bir şey olamazdı. Bir erkeğin dişiye tatmin edebildiğini bilmekten daha tatlı bir şey olamazdı.

Tekrar ayağa kalkana kadar vücudunu yavaşça öptü. Gözlerinin kehribar rengi derinliklerinde parlayan bir huşu ile ona baktı. Adam onun elini kendi elinin içine aldı ve zonklayan ereksiyonuna götürdü.

Gelin elini kotun derinliklerine daldırırken yutkundu. Aradığı şeyi bulduğunda kısa, keskin tüyleri parmaklarını okşadı. Kadın elini adamın sert uzunluğunun etrafına doladığında vahşi bir hayvan gibi boğazının derinliklerinde hırladı. Adam çok büyüktü ve çoktan ıslanmış ve gerilmişti.

Yüzünü kavrayan adam, onu okşarken tutkuyla öptü. Vücudu, onun sert aletinin içinde olduğu düşüncesiyle sıcaktan titriyordu.

Ondan uzaklaştı, sonra botlarını hızla çıkardı. Adam fermuarına uzanıp açarken Gelin nefesini tuttu.

Adamın pantolonunu indirmesini ve onu tüm ihtişamıyla ilk kez görmesini tutkuyla uyuşmuş bir şaşkınlıkla izledi.

Komando!

Kıyafetlerinin altına hiçbir şey giymemeye cesaret eden bir erkekten daha seksi bir şey olamazdı. Ve yine, karşısındaki adamdan daha seksi bir şey de yoktu.

Cesur ve hükmediciydi. Vahşiydi. Ve onu kontrolsüzce titretiyordu.

Pantolonunu köşeye fırlatarak onu duvardan uzaklaştırdı. Gelin, soyunma odasının çoğundan daha büyük olmasına şükreliyordu. Bebek arabası ya da küçük çocuğu olan kadınları ağırlayacak şekilde tasarlanmıştı. Ve onlara manevra yapabilecekleri geniş bir alan sağlıyordu.

Vane onun arkasına geçti. Aynada ona baktı. Adam kendisinden tam bir baş daha uzundu ve yüzündeki yanlamasına, aç sırtışı onu çözdü.

"Çok güzelsin," dedi sesi derin ve aç bir şekilde.

Hiç böyle hissetmemişti. Normalde aynada kendine bakmaktan kaçınırdı. Ama üç aynalı duvarda ikisinin yansımasını görmekte son derece erotik bir şey vardı.

Kızın saçlarını boynundan ayırdı, sonra da oradaki hassas et. Dilini kolyenin boncuklarının etrafında kaydırđı.

Elleri kadının göğüslerini kavradıktan sonra bir elini bacaklarının arasındaki koyu kumral saç üçgenine götürdü.

Bir şekilde onları yavaşça, hep birlikte yere indirdi. Adamın tutuşunu bozmadan bunu nasıl yaptığından emin değildi. Adam inanılmaz derecede güçlüydü. Sırtını adama yasladı, adamın vücudu sıcak ve dikenliydi. Erkeksi.

Dili kulağının etrafında döndü, sonra arkadan girerken aynı anda derinlere daldı. Gelin, onun kendisini doldurduğunu hissedince zevkle haykırdı.

Kendini daha da derine iterken yüzünü izleyebilmek için başını kaldırdı.

Zevk onu ele geçirdiğinden Bride konuşamıyor ya da düşünemiyordu. Tek yapabildiğı onun kendisiyle sevişmesini izlemektir. Elinin, kuvvetli hamleleriyle eş zamanlı olarak onu tatmin edişini izlemek.

Vane onun ıslak, davetkâr bedenini hissedince tekrar hırladı. Onun vücudu bir dişi kurdunkinden çok daha yumuşaktı. Doğuştan savaşçı olan dişi kurtlar sert kaslı ve dayanıklıydı. Bir dişi kurt onu ısırmaya çalışıyordu. Kolunu pençeliyordu, Onu daha fazla tatmin etmesini talep ediyordu. Tekrar boşalana kadar daha hızlı ve daha sert hareket etmesini talep ediyordu.

Ama Bride değildi.

Adam yavaş ve kolay vuruşlarla acele etmediğı için kadın herhangi bir talepte bulunmadı. Onu dışarı atmaya çalışmadı. Onun yerine, Adamın göğsüne yaslandı ve vücuduna her vuruşunda

inanılmaz zevk sesleri çıkardı.

onunkine teslim etti. Kendini tamamen ona teslim etti.

Bunu yapması için gereken güven...

Daha önce hiç böyle bir şey bilmiyordu.

Aylarca onun kollarında nasıl olacağını hayal etmişti. Artık biliyordu.

İlahi bir kadındı. Başının üzerinden uzanarak elini Vane'in saçlarına daldırdı ve böylece onu kendine yakın tutabildi. "Ah, Vane," diye nefes aldı, yanağını onunkine yaslayarak.

Onun yanağını öperken gücünün arttığını hissetti ve parmaklarını hızlandırdı. Kız ona karşılık olarak sarsıldı ve inledi. Kendisinin daha da büyüdüğünü hissetti. İçindeki kurt memnuniyetle hırlıyordu.

Onun sıcak, ıslak bedeninin kendi bedenine sarıldığını hissettiğinde uludu. Ve her zaman olduğu gibi, bu onun sihirli güçlerinin artmasını sağladı. Seks her zaman onun türünü güçlendirir, onları daha güçlü kılardı.

Daha tehlikeli.

Elini kendi eliyle örttü. Adam onun içine girerken kadının yayılmış görüntüsü kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu. Güçleri vücudunu titretiyor, kıvılcımlar saçıyor ve ham kalana kadar dans ediyordu.

Gelin aldığı zevkin yoğunluğundan nefes alamıyordu. Bu hayatının en inanılmaz karşılaşmasıydı. Adam onun içinde çok kalın ve sertti. Çok hükmediciydi. Ve garip bir şekilde, sanki daha da büyüyormuş gibi hissediyordu. Onu kapasitesine kadar doldurmuştu ama bu hiç de rahatsız edici değildi.

Ve bu sefer boşaldığında, bir öncekinden bile daha güçlüydü. Öyle bir memnuniyetle çığlık attı ki sesi kısıldı. Zayıflamıştı. Adam ona daha da fazlasını vermeye devam ederken vücudu kontrolsüzce sarsıldı.

"İşte bu bebeğim," diye fısıldadı ona. "Benim için gel."

Ve orgazm oldu. Daha önce hiç orgazm olmadığı bir şekilde. O kadar ilkel ve güçlüydü ki nasıl hayatta kaldığından bile emin değildi. Oh merhamet! Bir şey nasıl böyle hissettirebilirdi
Harika mı?

Ona vermeye devam ettiği her vuruş onu daha fazla orgazm etti. Tüm vücudunu hassaslaştırdı. Bu hayatının en uzun doruk noktası olmalıydı!

Vane kendi zevkinin arttığını hissederken onu sıkıca kavramaya devam etti. Zirveye yaklaştıkça vuruşlarını hızlandırdı.

Gelin yüzünü onunkine çevirdi ve en tatlı öpücüğü kondurdu. dudaklarında hayal edilebilir. Bu onu uçurumun kenarına sürükledi.

Kendini onun bedeninin derinliklerine bırakırken onu kollarıyla sardı. Bir insanın aksine, onun işi bitmeyecekti. hızlı bir şekilde. Orgazmı birkaç dakika sürerdi.

Onu sıkıca tutarak, güçlerini onun zevkini arttırmak ve vücudu kendini harcarken içinde kaldığı süreyi gizlemek için kullandı. Başını onun boynuna yasladı ve sadece kokusundan keyif aldı. Ondan zevk alıyordu.

Kendini derinlere gömdü, sonra onu kollarında nazikçe salladı, bir yandan da serbest kalmasına ve içini asılsız bir huzur ve rahatlık duygusunun kaplamasına izin verdi.

Vücudu nihayet gevşerken Vane gözlerini Bride'dan alamıyordu. Yavaşça. Huzur içinde.

Onu kucağına aldı ve dudaklarının kenarlarında hâlâ gezinen hafif gülümsemeyi izledi. Bu kadın bir tanrıçaydı. Saf ve sade. Yemyeşil ve dolgun, bir erkeğin arzulayabileceği her şeye sahipti.

"Bu inanılmazdı," diye nefes aldı ve parmaklarını adamın çenesinde gezdirmek için uzandı.

"Evet, öyleydi," diye hafifçe nefes aldı, bir insan dışısının içinde hissettiklerine hâlâ hayret ediyordu.

Belki de Acheron her şeye rağmen haklıydı. Belki de içinde düşündüğünden daha fazla insan vardı. Şu anda neden böyle hissettiğine dair düşünebildiği tek sebep buydu.

Soyunma odasının dışından bir telefon çaldı.

Kollarında zıpladı, sonra kol saatini kontrol etti. "Olamaz," diye nefes aldı. "Bu muhtemelen Tabitha'dır. Bu akşam yemek için onunla ve kız kardeşiyle buluşmam gerekiyordu."

Vane iç çekti. Adını koyamadığı bir nedenden ötürü, onun gitmesine izin vermek istemiyordu. Onun yanından ayrılmasını istemiyordu.

Onun halkından biri olsaydı, şafak sökene kadar ayrılmayı düşünmezdi bile.

Ama değildi.

Ve burada kalmak istemek delilikti. O ölüm cezasına çarptırılmış bir kurttu ve o da bir insandı.

Paylaştıkları şey olağanüstüydü ama artık onu düşüncelerinden çıkarmanın zamanı gelmişti.

Sonsuza kadar.

Yanağını öptükten sonra ondan uzaklaştı ve giyinmek için ayağa kalktı.

Vane ona kıyafetlerini uzatırken Bride kendini biraz garip hissetti. Ona numarasını ya da başka bir şey sormadı. pantolonunu ve botlarını giydi.

Yaptıklarından pişman mıydı?

Ona numarasını sormak istedi ama gururu buna izin vermedi. Belki aptallık ediyordu ama Taylor'ın davranışları göz önüne alındığında, bu gece egosuna bir darbe daha alma riskini göze almak istemiyordu.

Vane elbisesinin düğmelerini ilikledi, sonra gömleğini başına geçirdi. "Araban yakınlarda mı?" diye sordu.

"Arka tarafa park ettim ama restorana doğru yürüyecektim. Sadece birkaç blok ötede."

Parmaklarıyla onun saçlarını okşadı. Onda ani bir hüznün havası vardı. "Seninle yürümemi ister misin?"

Başını salladı.

Perdeyi onun için açık tuttu. Kadın eğildi ve adam tişörtünü kot pantolonunun içine sokarken izlemek için döndü. Tekrar yerine oturtmak için elini saçlarında gezdirdi.

Artık tüm neşesi gitmişti. Onda neredeyse yırtıcı bir şey vardı.

Kadın alarmı kurup kapıyı kilitlerken o dışarıda beklemeye gitti.

Dükkânının önünde ona gülümsemek için doğrulurken kendini daha da garip hissetti. Hava biraz soğuktu, ama o

fark etmiş gibi görünüyordu. Tabitha'nın en sevdiği restoran olan Acme Oyster House'a doğru giderlerken bir kolunu onun omuzlarına doladı.

Yürürken hiç konuşmadılar. Gelin konuşmak istedi ama bir kadın ona hayatının en iyi seksini yaşatan bir adama ne söyleyebilirdi ki?

Tanımadığı bir adam.

Büyük ihtimalle bir daha hiç görmeyeceği bir adam.

Oh, bundan nasıl da nefret ediyordu. Hayatında ilk kez tek gecelik bir ilişki yaşıyordu. Tamamen yabancı biriyle bu kadar yakın olmak rahatsız ediciydi.

Restorana yaklaştıklarında yavaşladı.

Gelin büyük, boyalı pencereden içeri baktı. Haklıydı, arkadaşları çoktan oradaydı ve Tabitha'nın bir cep telefonu çevirdiğini gördü. Arayanın Tabitha olduğuna şüphe yoktu ve Bride hemen içeri girmezse endişelenmeye başlayacaktı.

"Pekala," dedi Vane'den uzaklaşarak. "Sanırım burada vedalaşacağız."

Başını salladı ve ona nazik bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim, Gelin."

"Hayır," dedi, adamın ona verdiği kolyesine dokunarak. "Teşekkür ederim."

Elini öptü, sonra döndü, ellerini ceplerine soktu ve yavaşça Bourbon'a doğru yürüdü. Kalbi ağırlaşarak, o ölümcül erkeksi çalımları izledi.

"Gelin mi?"

Döndüğünde açık kapı aralığında duran Mina Devereaux'yu gördü. "İyi misin?" diye sordu.

Başını sallayan Gelin kendini içeri girmeye zorladı. Mina onu kız kardeşi Tabitha'nın oturduğu pencereye yakın bir masaya götürdü.

"Hey, Gelin," dedi Tabitha bir krakerin paketini açarken selamlayarak. "İyi misin? Biraz dalgın görünüyorsun."

Bride, Tabitha'nın karşısındaki masaya otururken, "Bilmiyorum," dedi. "Hayatımın en garip gününü geçirdim. ve sanırım tüm zamanların en büyük hatasını yapmış olabilirim."

Ancak hatanın tanımadığı biriyle yatmak mı yoksa onu terk etmesine izin vermek mi olduğundan emin değildi.

Bölüm 2

Kalbi üzüntüden ağırlaşan Vane, Fransız Mahallesi'nden geçerek, Sanctuary barının köşede durduğu 688 Ursulines Caddesi'ne doğru ilerledi. Kırmızı tuğlalı binanın Salon tipi kapılar ve dışarıda bir tepede dolunay tarafından silüet haline getirilmiş karanlık bir motosikletin yer aldığı bir tabela.

Turistik bir cazibe merkezi olan motorcu barı her zamanki gibi yerliler ve turistlerle doluydu. Dışarıdaki kaldırımda kendilerine Vieux-Doo Dogs diyen yerel motorcu çetesine ait birkaç motosiklet sıralanmıştı bile. Huysuz motorcuları binaya girerken ilk kez gördüğünde Vane gülmüştü. Motorcu insanların Sığınak'ın sadece onlar için bir yer olmadığından haberleri yoktu. Burası onun türü için çok nadir gerçek sığınaklar.

Dünyanın dört bir yanında ve çeşitli zaman dilimlerinde, bazı Were-Avcı aileleri, Katagaria üyelerinin düşmanlarından kaçarken saklanabilecekleri bunun gibi yerler kurmuştu. Ancak bilinen tüm hayvan barınakları arasında Anne Ayı Peltier'in Sığınağı en saygın ve ünlü olanıydı. Çünkü onunki Kara-Avcıları, Apollitleri, Daimon'ları ve tanrıları ağırlayan birkaç müesseseden biriydi. Aynı şekilde. Barış içinde geldiğiniz sürece, tüm vücut parçalarınız bozulmadan ayrılmanıza izin verilirdi.

Sığınak sloganında olduğu gibi: Beni ısırma, ben de seni ısırmayayım.

Bu kuralı ihlal eden herkes, Anne Peltier'in on bir oğlundan biri ya da olağanüstü büyüklükteki eşi tarafından hemen kurban edilirdi. Baba Ayı Peltier'in Anne Ayı dışında kimseyle oynamadığı bilinen bir gerçektir.

Anne ve oğulları doğal halleriyle ayı olsalar da Katagaria'nın tüm kollarına kucak açarlardı: aslanlar, kaplanlar, şahinler ve kurtlar. Burada saklanan en az bir üyesi olmayan bilinen tek bir grup bile yoktu.

Hatta bir drakos bile vardı ve kural olarak ejderhalar yirmi birinci yüzyılı nadiren evleri haline getirirlerdi. Boyutları nedeniyle ejderhalar yaşamlarını, insan nüfusunun daha az olduğu ve açık arazilerin saklanmalarını kolaylaştırdığı geçmiş zamanlarda sürdürme eğilimindeydi.

Peltier'lerin burayı gözetleyen bir Arcadian Nöbetçisi bile vardı ve bu hepsinden daha büyük bir başarıydı. Arkadyalılar, insan kalplerine sahip olan Were-Hunter'lardı ve Katagaria'nın ölümcül düşmanlarıydılar. hayvan kalpleri. Aslında bu iki tür binlerce yıldır birbirleriyle savaş halindeydi.

Arkadyalıların Vane'in halkının daha nazik bir kolu olduğu söylenirdi ama deneyimleri bunun onlar açısından hüsnükuruntu olduğunu söylüyordu. Hayvan kalpli bir Katagaria'ya güvenmeyi, insan kalpli bir Arcadian'a güvenmeye tercih ederdi.

En azından hayvanlar size açıkça saldırıyordu. Bir insan kadar hain değillerdi.

Ama daha önce hiçbir Katagaria kadını ona Bride'ın sarıldığı gibi sarılmamıştı. Hiçbiri ona bu kadar garip hissettirmemişti. Onu bıraktığı restorana geri dönüp kollarına almaktan başka bir şey istemeyen bir koruyuculuk ve onu eve götürecekti. Hiç

mantıklı gelmedi.

Salonun kapısından içeri girdiğinde Dev Peltier'i girişteki uzun bir bar taburesinde otururken buldu. Dev, Anne Ayı'nın dördüzlerinden biriydi. Birbirlerinin aynısı olsalar da

Görünüşe bakılırsa, dörtlülerin her birinin çok farklı bir kişiliği ve arabası vardı.

Dev sakin ve yavaş öfkelenen biriydi. Güçlü bir zarafet havası yayıyor ve çoğu ayı gibi metodik bir şekilde hareket ediyordu - sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. Ama Vane ayıyı tanıyordu herhangi bir kurt kadar hızlı hareket edebiliyordu. Dev'in bir oyun kavgasında küçük kardeşi Serre'ye hamle yaptığını ilk gördüğünde, ayının yeteneklerine karşı sağlıklı bir saygı geliştirmişti.

Bu gece Dev'in üzerinde siyah bir tişört vardı ve bu tişört pazılarındaki Artemis yayı izini tam olarak kapatmıyordu. Barın içinde. İnsan çalışanlardan biri olan Rudy ile beş kart çekiliş oynuyordu. Bardaki "insanlar" aslında iki ayak üzerinde yürüyen hayvanlardı.

Rudy'nin düz siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve eski mahkûmun hayatının ne kadar zor geçtiğinin her işaretini gösteren sert bir yüzü vardı. Simsiyah bir sakalı vardı ve açıkta kalan her santim derisi bir tür renkli sakalla kaplıydı. Dövme.

Adam gerçekten pis biriydi ve burayı evleri haline getiren Varlık-Avcılarının aksine çekici değildi. Aslında bu, insanları hayvanlardan ayırmanın en kolay yoluydu. Vane'in halkı güzelliğe her şeyden çok değer verdiğinden çekici olmayan bir Were-Hunter bulmak.

Kardeşlerinininki gibi Dev'in kıvırcık sarı saçları da sırtına kadar dökülüyordu. Her zaman olduğu gibi saçlarını gevşek bırakmıştı. Üzerinde dar, solmuş bir kot pantolon ve siyah botlar vardı.

Dev başını eğerek onu onayladı. "Hey, kurt, iyi misin?"

Vane onlara yaklaşırken omuz silkti. "Sadece yorgunum."

"Belki de evde biraz kestirmelisin," dedi Dev iki karta daha uzanırken.

Peltier Evi barın bitişiğindeydi. Orada keşfedilme korkusu olmadan hayvan formlarına bürünebiliyorlardı.

Peltier'lerin Fort Knox'tan daha fazla alarm sistemi vardı ve ailenin en az iki üyesi, insan ya da başka türlü herhangi bir davetsiz misafire karşı her zaman tetikteydi.

"Sorun değıl," dedi Vane. Hem kendi hem de Fang'ın rızkını kazanmıştı.

İsteyeceğı son şey, birinin onu Ayı klanından sadaka alarak Peltier'ler için her gün ortalama on saat çalışıyordu. "Dedim ki Nicolette, Cherise'i bu gece barda rahat bırakacağıım."

"Evet," dedi Rudy sigarasından bir nefes çekip kartlarını düzeltirken. "Cherise eve erken gitmek için can atıyor. Nick onu doğum günü için Antoine'a götürecekt."

Vane o günün insanın doğum günü olduğunu unutmuştu. Nedense bu günler insanlar için özeldi. Muhtemelen çok az sayıda oldukları içindir.

Vane izin isteyip bara doğru yöneldi. Nadir bulunan beyaz bir leopar olan Wren'in bulunduğı masaların yanından geçti.

Katagaria, onları temizliyordu. Maymun Marvin (Sığınak'ta insan şekline giremeyen tek hayvan) leoparın omzuna oturdu ve Wren'in sarı saçlarına sıkıca tutundu.

Bu ikisinin tuhaf bir ilişkisi vardı. Vane ve Fang gibi Wren de Peltier'lere sürgün olarak gelmişti. İçine kapanıktı ve Marvin'den başkasıyla nadiren konuşurdu.

Yine de leoparın gözlerinde ölümcül bir şey vardı ve herkese hayatlarına değıer veriyorlarsa onu rahat bırakmalarını söylüyordu.

Wren temizlediği masaların yanından geçerken Vane'e baktı ama bir Şey söylemedi.

"Hey, Vane!" Cherise Gautier onu gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. Kırklı yaşlarının başında sarışın, güzel bir kadındı. Her zamanki gülümsemesi ve sıcak kalbiyle hemen herkesin gönlünü kazanabilirdi. "İyi misin tatlım? Yorgun görünüyorsun."

Cherise'in bir insana göre bu kadar sezgisel olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Vane barın tezgahının arka kısmını kaldırdı ve kendini servis alanına bıraktı. "Ben iyiyim," dedi, öyle hissetmese de.

Sanki bir Şeyler eksikmiş gibi hissediyordu. Sanki Bride'a geri dönmesi gerekiyormuş gibi.

Bu ne kadar

aptalcaydı? "Emin

misin?" diye sordu.

Onun endişesini hissedebiliyordu. Ve bu onu son derece rahatsız ediyordu. Ağabeyi ve kız kardeşi dışında hiç kimse onu umursamamıştı.

Cherise tuhaf bir insandı.

Barı temizlemekte olduğu beyaz havluyu omzunun üzerinden geçirdi. "Biliyor musun, benim oğlum da senin yaşında..."

Vane buna gülme isteğiyle savaştı. Nick Gautier Vane dört yüz altmış yaşındayken, Cherise yirmi altı yaşındaydı. Ama elbette Cherise'in Vane'in gerçek yaşi hakkında hiçbir fikri yoktu. Oğlunun, hepsi de ölümsüz vampir avcılar olan Kara Avcılar için çalıştığını bildiğinden daha fazla.

"Ve sizin kendinizi nasıl tkettiğinizi biliyorum. Kendine daha

iyi bakmalısın, tatlım. Yemin ederim

Annem seni işe aldığından beri bir gün bile izin yapmadın. Neden bir kez olsun geceyi boş geçirip gidip biraz eğlenmiyorsun?"

Havluyu omzundan alırken sessizce, "Sorun yok," dedi. "Ben hallederim. Ayrıca, Rudy senin olduğunu söyledi. doğum günü."

Ona bir ahududu üfledi. "Doğum günleri için çok yaşıyım. Hâlâ gençken gençliğinin tadını çıkarmanı tercih ederim."

"Evet," dedi ayların en genci Kyle Peltier, arka odadan elinde büyük bir temiz rafla onlara katılırken Gözlüklü. Sadece Nick'in yaşında olan Kyle ergenlikten yeni çıkmıştı, çünkü Were-Hunter'lar yirmili yaşlarına kadar olgunlaşmazlardı. "Neden gençliğinden geriye kalan altı saniyenin tadını çıkarmıyorsun? Vane?"

Vane onu tersledi, sonra Cherise'i çantasına doğru itti. "Evine git, Cherise."

"Ama-"

"Git," diye homurdandı Vane, "ve iyi bir doğum günü geçir."

İçini çekti, sonra koluna vurdu. "Pekâlâ." Barın altından kazağını ve çantasını aldı.

"Seni yumruklarım," dedi Kyle, dışarı çıkabilmesi için bar tezgahını onun için kaldırarak.

"Teşekkürler."

Kyle, Wren'in masaları toplamasına yardım ederken Vane de bardakları raftan çıkarıp yerine koymaya başladı.

Colt Theodorakopolus bara doğru yürüdü. Ursulan Arcadian'ın boyu Vane'le eşitti ve Vane bir an için

Ayıdan hoşlanmıyordu. Yine de, dürüst olmak gerekirse, Colt yeterince iyi görünüyordu. Annesinin eşi, annesi ona hamileyken öldürülmüştü. Yavrusu doğar doğmaz öleceğini bildiği için Sığınak'a gelmiş ve Peltier'lere oğlunu büyütmeleri için yalvardı.

Vane'in bildiği kadarıyla Colt başka bir Arkadyalı ayı üyesiyle hiç karşılaşmamıştı. Bir Sentinel olarak, Colt'un yüzünün bir tarafının Sentinel işaretleriyle kaplı olması gerekiyordu - Sentinel bir kez doğum lekesi olarak ortaya çıkan garip, geometrik desenler olgunluğa ulaştı. Ancak Colt, klanlarının dışında veya inzivada yaşayan birçok Sentinel gibi, güçleriyle birlikte onları da saklamayı seçti.

Colt'la karşılaşana kadar kimse onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. O zaman çok geçti.

Saklanan bir Nöbetçi çok tehlikeli bir şeydi.

Diğer ayıların aksine Colt'un kısa siyah saçları vardı ve oldukça temiz görünüyordu.

"Bana viski ver," dedi Colt Vane'e. "Ve insan saçını tut."

Vane, Colt'un bir insanı bir dikişte tamamen sarhoş edecek sert likörü istediği anlamına gelen bu cümleyi başıyla onayladı. Kendi türlerinin metabolizması daha yüksek olduğu için çok daha fazla alkolle başa çıkabilir.

Büyük bir shot bardağı doldurdu ve Colt'un önündeki barın üzerine koydu. Elini geri çektiği anda garip bir yanma hissetti.

Vane tıslayarak avucunun içine üfledi. Ona ne yaptığını görmek için bar lambalarından birine doğru ilerledi.

Baktıkça, garip bir kaydırma tasarımı kendini derisine işledi.

"Kahretsin," diye nefes aldı onun şekillendiğini gördüğünde.

Colt barın altına eğildi ve arkasından geldi. Çenesi gevşedi. "Çiftleştin mi?" diye sordu kuşkuyla. "Şanslı dişi kurt kim?"

Vane işaretlemeyi görünce nefes alamadı. Bu nasıl olabilirdi?

"Bu imkansız."

Colt güldü. "Evet, doğru, Serre'nin çiftleştiği zamanki gibi konuşuyorsun. İnan bana, bu en iyilerimizin bile başına gelir."

"Hayır," dedi Vane, ayının bakışlarına karşılık vererek. "O bir insan. Ben bir kurdum. Bir insanla çiftleşmem. Bu mümkün değil."

Colt, Vane'in içinde bulunduğu durumun etkisini tam olarak hissettiğinde yüzündeki renk soldu. "Seni şanssız piç kurusu. Bir Arkadyalı'nın bir insanla çiftleşmesi pek sık rastlanan bir şey değil ama oluyor işte."

"Ben Arkadyalı değilim," diye hırladı Vane. İçinde insana dair hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Colt onun elini tuttu ve Vane'in görüş alanına doğru kaldırdı. "Bununla istediğin kadar tartışabilirsin. Ama bununla yüzleş, Vane. Üç haftan dolmak üzere. Ya insanı sahiplenirsin ya da hayatının geri kalanını başka bir dişinin dokunuşunu hissetmeden yaşarsın."

* * *

"Ah!" Gelin eli yanmaya başlayınca tersledi. Elini su bardağına bastırdı.

"Sorun nedir?" Mina yemek için bir ıstırıdye daha seçerken sordu.

"Bilmiyorum," dedi Bride. "Elim acımaya başladı."

Tabitha Bride'ın tabağına dokundu. "Sıcak bir şey yok. Elini ıstırıdye kabuğıyla mı kestin?"

"Hayır," dedi Gelin elini geri çekip bakmak için. Avucunun üzerinde güzel bir desen vardı. Ona eski bir Yunan tasarımını hatırlatıyordu. "Bu da ne böyle?"

Mina dövmeyle bakarken kaşlarını çatı. "Kına dövmesi mi yaptırdın?"

"Hayır. Ben bir şey yapmadım. Yemin ederim. Beş saniye önce orada değildi."

Tabitha ona bakmak için eğildi. "Ne kadar tuhaf," dedi. "Ve bunu benden duymanın bir anlamı var."

Bu çok doğrudu. Tabitha Devereaux tuhaflık timsaliydi.

"Hiç böyle bir şey görmedin mi?" Gelin Tabitha'ya sordu.

"Hayır. Belki de hepimiz hayal görüyoruz. Belki de Platon'un teori ve orada deriden başka bir şey yok. Belki de biz sadece görmek istediğimizi görüyoruz."

Mina ıstırıdyesinin üzerine Tabasco sosu dökerken homurdandı. "Senin sürekli bir delilik hali içinde yaşıyor olman, Tabby, geri kalanımızın da öyle olduğu anlamına gelmez."

Gelin onlara güldü.

Avucundaki desenin izini sürdü ve onu oraya neyin yerleştirmiş olabileceğini merak etti.

* * *

Colt Vane'e sert bir bakış attı. "Bak, bana katlanamadığını biliyorum. Ama ben senin arkadayım. Sen git kadını gör, ben barda seni korurum."

"Sana ihtiyacım yok-"

Colt sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu kadar inatçı olmayı bırak," dedi. "Dışarıda bir eşin var Vane ve ister Arkadyalı ister Katagaryalı olun, hepimizi yöneten tek yasayı bilirsiniz. Eşinizin güvenliği her şeyden önce gelir. başka."

Colt haklıydı ve Vane de bunu biliyordu. İçindeki hayvan, insan yarısını çoktan zorlamaya başlamıştı. Eşini istiyordu. Onu talep ediyordu.

Normalde insan ve hayvan tarafları hassas bir denge içinde bir arada yaşardı. Hormonlar ve stres kolayca Bu dengeyi bozarsa, gerçekten tehlikeli hale gelir. Eğer hayvan onun kontrolünü ele geçirirse ...

Hem erkek hem de dişi türünün çoğu kendilerini bu hayvan yarıya kaptırdı. Bununla başa çıkamayınca çıldırdılar ve karşılıklarına çıkan her şeyi ya da herkesi öldüren acımasız katillere dönüştüler. Kuduz enfeksiyonuna benziyordu ve tedavisi yoktu.

Bu yüzden Arkadyalıların Nöbetçileri vardı. Onların görevi hayvan ruhlarını kontrol edemeyenleri takip edip öldürmektir. Katiller. Elbette, Arcadialılar kendi halkından birine "avcı" terimini uygularken kural olarak oldukça liberal davranırlardı.

Yollarına çıkan hemen hemen her Katagari genellikle avcı olarak sınıflandırılırdı... kanıt olsun ya da

olmasın. "Git, Vane," dedi Colt, onu kapıya doğru iterek.

Ayı haklıydı. Doğasıyla savaşmanın bir faydası yoktu. Bu asla kazanamayacağı bir savaşı.

Colt'a havluyu uzattı ve hızla bardan ayrıldı.

Sokakta, Vane kimsenin onu görmediğinden emin oldu. ve sonra kendini kurt formuna dönüştürdü. Kardeşinin aksine o bembeyaz bir ağaç kurduydı. Ayrıca daha iriydi, Yüz kırk pound ağırlığında.

Sürü arkadaşlarının hayvan halindeyken ondan en çok korkmalarının nedeni buydu. Onlar ne kadar güçlüyse, o daha güçlüydü. Ve diğerlerinin yaptığı gibi rütbe takmıyordu.

Hayvan olabilirdi, ama günün sonunda inkar etse de, içinde kimseyi uysalca takip etmeyi reddedecek kadar insan vardı.

O doğuştan bir alfaydı ve etrafındaki herkes bunu biliyordu.

Vane, New Orleans sokaklarında hızla ilerliyor, kararan akşamın gölgelerinde kalmaya dikkat ediyordu. Uzun zaman önce insanların onu bir gölge gibi gösterme eğiliminde olduğunu öğrenmişti. Ama yine de ihtiyacı olan son şey peşinde bir köpek avcısının olmasıydı.

Hayvan kontrolüyle ilgili uzun bir geçmişi vardı. Bunların hiçbirisi insanlar için iyi olmamıştı.

Iberville'e ve Bride'i bıraktığı Acme Oyster House'a dönmesi uzun sürmedi. Arka ayakları üzerinde yükselip cama dayandı ve içeriye bakınca Bride'ın iki kadınla birlikte oturduğunu gördü.

Bir tanesinin koyu kumral saçları ve yüzünün yan tarafında yırtık bir yara izi vardı. Korkunç yara izi olmasaydı

son derece çekiciydi. Diğeri de benzer özellikleri paylaşan çok güzel bir esmerdi.

Ancak, sıska kadınların hiçbiri ona çekici gelmiyordu.

Sadece Bride'ın ilgisini çekmişti. Onu görünce içi

parçalandı,
onu ihtiyaçla acıtıyordu. İnsan olduğunu iddia edebilir,
Ama onun gülümsemesinde tüm kurt sürüsünün sahip
olduğundan daha fazla sihir vardı.

Kadın kesinlikle baştan çıkarıcıydı ve o dudaklar adamın
vücuduna inanılmaz şeyler yapıyordu.

Kalbine...

Üç kadın bir yandan konuşup bir yandan da gülüyorlardı.
bir tabak istiridyeyi bitirdi. Hiçbiri Gelin'de farklı bir şey fark
etmemiş gibiydi.

Belki de onun eşi değildi.

Ama bu boş bir düşünceydi. İşaret yalnızca bir Varlık Avcısı
eşiyle seks yaptıktan sonra ve genellikle kısa bir zaman
dilimi içinde ortaya çıkardı. Vane aylardır başka bir kadınla
birlikte olmamıştı.

Olabileceği başka kimse yoktu.

Elindeki işaretler onunkilerle birebir uyuşmalıydı; bunlar
ebeveynlerinin soyunu gösteren ve yalnızca kendi
türünden bir başkası tarafından okunabilen amblemlerdi.

Ama belki de Bride insan olduğu için farklıydı. Ya çiftleşme
işareti insan bir dişi üzerinde bağlayıcı değilse?

Bu düşünceyle buz kesti.

Mahvolurdu. Tam anlamıyla.

Bir aile kurmak için sahip olabileceği tek umut, eşini elde etme yeteneğine bağlıydı.

Ama istekli olmalı ...

Gelin ve arkadaşları kalkıp restorandan dışarı çıktılar. Vane ne yapacağına karar vermeye çalışırken yere çömeldi.

"Sana söylüyorum Gelin," dedi esmer kadın sokağa çıkarken, "kız kardeşimiz Tia herkesi büyüleyebilir. Tek kelimeyi söyle ve Taylor'ı bir hadıma çevirelim."

Gelin buna güldü. "Beni kışkırtma."

Yaralı kızıl saçlı, onu gölgelerin arasında görünce durdu. "Selam koca oğlan," dedi nazikçe, koklaması için elini uzatarak. "Tabby'nin seni kaşımalarını ister misin? Kulaklarının arkasında mı?"

"Tabitha!" diye tersledi diğer kadın. "Sokak hayvanlarını rahat bırak. Yemin ederim, bir gün kuduz olacaksın."

"Kuduz değil," dedi Bride.

"Gördün mü," dedi Tabitha adındaki kişi. "Ve veterinerin kızı bunu bilmeli."

Gelin ona elini uzattı.

Vane hemen ona doğru gitti ve elini kokladı. Kadının kokusu Vane'in içine işledi, delici ve sıcaktı, kadının ona tamamen teslim olmuş halinin görüntüsüyle birlikte. Kadının zevk sesleri...

Parmaklarını burnuna sokarak, en kötü korkularının doğrulandığını görebilmek için açmaya zorladı.

İşaretlenmişti.

Lanet olsun.

Şimdi ne yapacaktı? "Senden

hoşlanıyor, Gelin."

Tabitha onun sözlerinin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu.

"Sanırım onun artıklarını seviyor," dedi Mina gülerek.

Gelin kulaklarını okşarken diz çöktü. Başını kavradı ve dikkatle inceledi. "Sanırım o bir kurt."

"Bir kurt mu?" Tabitha sordu. "Delirdin mi sen? Bir kurt şehre nasıl girebilir ki? Ayrıca, bir kurt için fazla büyük."

"Sen büyük bir çocuksun, değil mi?" Vane onun yüzünü okşarken Gelin de öyle dedi. Başını kaldırıp arkadaşına baktı. "Genel kanının aksine Tabby, kurtlar köpekgillerin en irileridir. Ama sanırım o bir tür melez olabilir."

Keşke bilseydi...

Ayağa kalktı ve arkadaşlarıyla birlikte yola koyuldu.

Vane takip etti. Kurt formundayken bu zorunluydu. İnsan yarısı artık çok az kontrol sahibiydi. Hâlâ anlayabiliyor ve dinleyebiliyordu ama bu durumda onu hayvanı yönetiyordu.

Şu anki bedeninde olduğu sürece vahşi ve ölümcüldü.

Bride'ın omurgasında garip bir his vardı. Durdu ve omzunun üzerinden geriye baktığında beyaz kurdu gördü arkasından takip ediyordu. Adamın gözlerinin Vane'in ela yeşiline tıpatıp benzediğine yemin edebilirdi ve adamın ona bakış şekli ...

Onlara ...

Sanki ne söylediklerini ve ne yaptıklarını tam olarak anlamış gibiydi.

Gerçekten garipti.

Tabitha ve Mina ona dükkânına kadar eşlik ettiler.

"Geceyi benim evimde geçirmek istemediğine emin misin?" Mina sordu. "Adamımı kolayca kapı dışarı edebilirim."

"Ya da benim dairemde," diye önerdi Tabitha. "Kovacak adamım yok ve ikizim köpeğimi alıp kaçtığından ve Allison daha akli başında, daha güvenli bir yatak arkadaşı bulmak istediğinden, dünya kadar odam var."

"Marla'nın artık seninle yaşadığını sanıyordum?" Mina

sordu. "Hayır," dedi Tabitha. "Eşyaları orada, ama bir

süredir

Bütün zamanını erkek arkadaşının evinde geçiriyor. Onu hiç görmedim.

Artık o yok."

Gelin onların nezaketine gülümsedi. "Sorun değil çocuklar. Yeniden yalnız olmaya alışmam gerekiyor. Gerçekten. Sadece iyi bir kitapla kıvrılmak ve onu aklımdan çıkarmak istiyorum."

Ama onu en çok rahatsız eden şey, tek yapması gereken Vane'i düşünmekti ve Taylor'la ilgili tüm düşünceler aklından uçup gidiyordu.

Belki de onunla "karşılaşması" her şeye rağmen iyi bir şeydi.

"Hey, tanıştığın adamı hayal etmeye devam et," dedi Tabitha ona göz kırparak.

Gelin bu ürkütücü tesadüf karşısında kaşlarını çattı. Elbette Tabitha zihin okuyabildiğini iddia ediyordu. Böyle zamanlarda, Bride buna neredeyse inanabilirdi.

"Evet," diye onayladı Mina. "Belki tekrar uğrayabilir."

Gelin hüznle içini çekti. "İçimde Bay Bodacious'u son kez gördüğüme dair bir his var."

Mina ona kardeşçe sarıldı. "İhtiyacın olursa beni ara."

"Ararım. Teşekkürler."

Tabitha da ona sarıldı ve sırtını sıvazladı. "Unutma, Taylor'ın dizkapaklarının kırılmasını istersen, bende sadece lastik demir var ve beni buna kimin zorladığını medyaya asla söylemem."

Gelin güldü, arkadaşlarına ve ihtiyaç duyduğu anda ona gösterdikleri nezakete minnettar kaldı. "Sen tam bir kaçıksın."

"Ben ciddiylim. Fikrini değiştirirsen, numarayı hızlı çevir. Yirmi dakikadan kısa bir sürede onun evinde olabilirim."

"Ha!" dedi Mina. "Senin şoförlüğünle mi? On dakikadan daha kısa bir sürede orada olursun, üstelik lastiğin patlak ve trafiğe karşı gidiyorsun."

Gelin onların alaylarına başını sallayarak cebinden anahtarlarını çıkardı ve yan taraftaki kapıyı açtı. binanın avlusuna ve arkadaki ferforje merdivenlere açılıyordu. Dükkânı alt katın tamamını kaplıyordu.

ama üstteki üç kat büyükannesi tarafından daire haline getirilmişti. Buradaki merdivenler yukarıdaki dairelerin her birine çıkıyordu. Bir tane daha vardı.

New Orleans'ın asfaltlanmasından önceki günlerde ahır olarak kullanılan garajın yanındaki küçük stüdyo daire.

Taylor onu kendisiyle birlikte yaşamaya ikna edene kadar en üst kattaki en büyük dairede yaşamıştı. Şimdi bütün Arkadaki bir stüdyo hariç daireler kiralanmıştı.

O kadar küçüktü ki, onun için para almayı hiçbir zaman doğru bulmamıştı. Bunun yerine, Bride onu depo olarak kullandı.

Artık bir süreliğine evim güzel evim olacaktı.

Tekrar ağlamak istedi ama reddetti. Eğer başına gelen en kötü şey Taylor'ın onu terk etmesi olduysa, o zaman gerçekten kutsanmıştı.

Yine de acıttı. Derinden.

Mina ve Tabitha uzaklaşırken kurt öne çıkıp ona baktı.

"Çok güzelsin, değil mi?" diye sordu, kulaklarını okşamak için tekrar uzanarak.

Bir kedinin yapabileceği gibi bacaklarına sürtünmeden önce elini yaladı.

"Hadi," dedi ve başını sallayarak avluyu işaret etti. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum ve sen de sıcak ve kuru bir yerde kalmaktan hoşlanacak gibi görünüyorsun.

Uyu."

Kadın kapıyı kilitleyip yenilenmiş ahıra/daireye doğru ilerlerken o da kapıdan içeri girdi.

Kalbi ağırlaşan Bride, bu küçük yere sahip olduğu için minnettardı, yoksa bu gece bir otel odasında olacaktı. Ya da daha kötüsü, ailesinin evinde. Onları çok seviyordu, ama onlara cevap verecek havada değildi. ya da Gelin evlenmezse bir daha asla torun sahibi olamayacağı gerçeğinden yakınan annesinin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmek.

En azından burada, kendi evinde biraz rahatı vardı. Belki de.

Kapıyı açtı ve ışıkları yaktı. Neyse ki bu dairenin su ve elektriği açıktı çünkü su ve elektriği sağlayan aynı hattan geliyordu. Dükkanı için elektrik.

Kurt üç yüz metre karelik kutulara ve sanat eserlerine bakarken tereddüt etti.

"Oh," dedi şakacı bir şekilde, "seçici hissediyorsun, ha?"

Eğer daha iyi bilmeseydi, adamın elini salladığına yemin edebilirdi. içeri girip kutuları karıştırmaya başlamadan önce hayır dedi.

Gelin kapıyı kilitledikten sonra tozlu masaya gitti ve anahtarlarını masanın üzerine bıraktı. Sonra kapağını çekti. kanepeden kalktı ve bir toz tavşanı ölüm çiftliğini ortaya çıkarırken öksürdü.

"Senden gerçekten nefret ediyorum Taylor," dedi burnunu çekerken sessizce. "Umarım yeni sıska kız arkadaşının tangasında boğulursun."

Kurt, sanki onun üzüntüsünü hissetmiş gibi yanına geldi ve yan tarafına süründü. Gelin onu çekmek için yere eğildi. sıkı bir sarılmayla.

Kurt, gözyaşlarının onun karlı kürküne düşmesine izin verirken hiç şikâyet etmedi. Acı içinde kıvrılırken başını onun omzuna koyarak sessizce oturdu.

Bir an için bile olsa Taylor'ı sevdiğini düşünecek kadar nasıl aptal olabilmmişti? Taylor onu sadece kullanırken neden ona hayatının ve zamanının çoğunu vermişti?

Gerçekten de onun hakkında kendine yalan söyleyecek kadar aşka muhtaç mıydı?

"Sadece birinin beni ben olduğum için sevmesini istedim," diye fısıldadı kurda. "Bu çok mu yanlış?"

Bride onu ölümüne kavrarken ve sözleri içini parçalarken Vane nefes alamıyordu. Daha da kötüsü, ne demek istediğini tam olarak anlamıştı. Erkek kardeşi ve kız kardeşi dışında herkes tarafından reddedilen Vane, kendisini sürünün omega kurdu olmaktan kurtaran tek şeyin, kendisini ya da Fang'i günah keçisi yapmaya çalışan herkesi öldürmeye istekli olması olduğunu biliyordu.

Onlara her sataşmaya çalıştıklarında Vane karşılık vermiş ve olgunlaşarak öyle bir cüsseye ulaşmıştı ki kimse ona bir daha meydan okumaya cesaret edememişti.

Babası bile.

Biri Bride'ı nasıl böyle incitebilirdi? İçindeki kurt, onu ağlatan adamdaki kan almak için can atarken kalbi çılgınca çarpıyordu.

Ne tür bir adamın onu gönüllü olarak bırakabileceğini anlamıyordu. Onun türü bir kez çiftleşti mi, sonsuza dek sürerdi. Kırılmazdı.

Ve şimdi onun aslında önceden belirlenmiş eşi olduğunu doğruladığına göre, onu koruyana kadar onurla bağlıydı.

Ya onu kabul ederek çiftleşme ritüellerini tamamladı ya da yollarını ayırdılar.

İkincisi onu hiç etkilemeyecekti. Ama bir kurt olarak, Bride yaşadığı sürece başka bir dişiyle asla seks yapamayacaktı.

Bu onun için tamamen kabul edilemezdi. Vane Kattalakis zorunlu bekârlık için yaratılmamıştı. Bekârlığı önümüzdeki birkaç on yılı iktidarsız geçirmesi, birine zarar vermesi için yeterliydi.

Ama bir insan nasıl olur da bir hayvanı eşi olarak kabul edebilir?

Bunun için Kader'e lanet olsun. Onlar başkalarına acı çektirmekten başka bir amaç için yaşamayan kötü kaltaklardı.

Telefon çaldı. Bride onu bırakıp telefona bakmaya giderken Vane küçük, dar odanın içinde burnunu gezdirdi. Kasvetli bir yerdi.

"Hey, Tabby." Gelin masadan bir çarşafı çekti ve bir kutuyu yere düşürdü.

Vane irkildi ve ondan kaçtı.

Gelin onun başını okşadı, sonra kutuyu taşıdı. "Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun değil mi?" Onun biraz üzgün olduğunu hissedebiliyordu.

Arkadaşına kızgındı ama içten içe memnun görünüyordu. "Tamam, seni içeri almaya geliyorum."

Gelin telefonu kapattı, sonra anahtarlarını aldı ve kapısını açtı. Vane onu takip ederek sokağa çıktı ve ferforje kapıyı açarak diğer tarafta elinde çantalarla dolu tekerlekli bir arabayla duran Tabitha'nın avluya girmesine izin verdi.

"Aman Tanrım!" Gelin çantaları görünce "Aman Tanrım!" dedi. "Ne yaptın sen?"

Tabitha omuz silkti. "Her kadının sahip olması gereken rahatlıklar." Altılı Corona Light bira paketini Bride'a uzattı, sonra da arabasını içeri götürdü.

Gelin kapıyı kilitledi ve Tabitha'yı takip etti.

Vane arkalarından geldi.

Küçük daireye girdiklerinde Tabitha ona gülümsedi. "Hâlâ burada olacağına dair bir his vardı içimde."

Üstteki çuvaldan bir kemik çıkardı ve onu açtı.

Kadın onu yere bırakırken yüzünü buruşturdu. Onu çiğnemesine imkân yoktu.

Bakışları Bride'a yöneldi. Onun ilgisini çeken tek çiğneme oyuncağı oydu.

Gelin ellerini kalçalarına dayamıştı. "Tabitha-"

"Yapma, Gelin. Erkeğim Yok ve Asla Başka Birini İstemiyorum Kulübü'nün yeni bir üyesi olarak İhtiyacın olan tek şey bu gece yalnız kalmak." Çuvaldan bir dizi ipek çarşaf çıkardı.

"Bunlar ne?"

"Size söyledim, yaratık konforu. Burada her şey var. Krispy Kreme çörekleri, bira, soda, kremalı boynuzlar, patates cipsleri, sos ve Titanik'i batırmaya yetecek kadar iri kıyım DVD. Kalbinizi kıramayacak erkeklerin iri kıyım festivalinin zamanı geldi." Tabitha ona küçük bir çanta uzattı.

Gelin başını salladı. "Teşekkür ederim Tabby. Bunun için gerçekten minnettarım."

"Sorun değil."

Tabitha televizyonu ve videoyu bağlarken Vane arkasına yaslandı, Bride da tabak ve çatal bıçakların bulunduğu kutuları açtı.

Bride bir sandığın tozunu alıp televizyonun önüne sehpa gibi yerleştirirken, "Bütün bunları sakladığıma memnunum," dedi. "Taylor benim eşyalarımın onunkilerle karışmasını istemedi. O zaman anlamalıydım, değil mi?"

Vane'in kurt formunda kalmak için yapabileceği tek şey buydu. Onu yatıştırmayı çok istiyordu ama buna cesaret edemiyordu. Özellikle de Tabitha varken.

Tabitha biranın kapalı kapağını çıplak eliyle açıp Bride'a uzatırken, "Bunu düşünme tatlım," dedi. "Görmek istemediğimiz işaretleri asla görmeyiz. Sen Biliyor musun? İyi tarafından bak, en azından adamın seni deli olduğun için terk etmedi."

"Sen deli değilsin."

Tabitha buna inanamayarak güldü. "Evet, doğru. Amanda bir yana, benim soy ağacımdan sadece meyve ve fındık çıkar. Ama en azından eğleniyoruz."

Gelin ona alaycı bir bakış attı. "Mina böyle söylediğini biliyor mu?"

"Mina mı? O benden daha büyük bir kaçık. Onun eski vampir öldürme kitleri koleksiyonunu gördün mü? Yemin ederim, Sotheby's'de yüzyıl başı vampir öldürme kiti için o isimsiz teklifi veren oydu."

Tabitha bir çöreğin tamamını ağzına attı ve bütün olarak yuttu.

Gelin bu hareket karşısında burnunu kırıştırdı. "Lütfen bana bu şekilde yiyerek nasıl bu kadar zayıf kalabildiğini anlat. Ben bir Pop-Tart'ın yarısını bile zor yiyorum ve 30 kilo alıyorum. Yemin ederim bu gece benim bütün bir hafta boyunca yediğimden daha fazla yediğini gördüm."

Tabitha parmaklarındaki şekeri yaladı. "Amanda gibi konuşuyorsun."

"Neden böyle bir şey söylesin ki? Siz ikizsiniz ve o da en az sizin kadar ince yapılı."

"Evet, ama benden 15 kilo daha ağır ve bu yüzden benden nefret ediyor. Neden siz çocuklar şikayet edin, en azından ikinizin memeleri var. Bense on iki yaşında bir çocuğun vücuduna sahibim."

Gelin alay etti. "Ne zaman istersen, seni takas ederim."

Vane bunun üzerine hırladı. İsteddiği son şey sıska bir ești. Bride'da yanlış bir şey yoktu ve insan formunda olsaydı, ona o gür kıvrımların kendisine ne yaptığını tam olarak gösterecekti.

Ne yazık ki önce kız arkadaşının gitmesi gerekiyordu.

"Bir sorun mu var oğlum?" Tabitha onun yanına gelirken sordu.

Gelin'e doğru koştu.

Tabitha ona bön bön baktı. "Benji tarafından az önce reddedildim. Tanrım. Sanırım ömür boyu sürececek bir arkadaş edindin, Gelin. Babanın "eğer onları seviyorsan, onları kısırlaştır" kralı olduğunu öğrenene kadar bekle."

Vane kendine rağmen ürperdi.

Cesaret edemezler...

"Sus Tekir, onu korkutacaksın." Çenesini okşarken ona baktı.
"Ama haklısın, daha önce düzeltildi."

Ve o da kesinlikle olmayacaktı.

"Belki de onu yarın babama götürmeli ve ona bakmasını sağlamalıyım."

"O zaman onu tutacak mısınız?" Tabitha sordu.

Gelin onun gözlerinin içine bakabilmek için başını kaldırdı.
"Ne düşünüyorsunuz Bay Wolf? Bir süre benimle kalmak ister misiniz?"

Hiçbir fikri yoktu. Eğer istediği gibi olsaydı, kalıcı bir ek olacaktı.

Bölüm 3

Bride duş alırken Vane insan kılığında banyonun dışında duruyordu. Tabitha kısa bir süre önce Gelin'in eski sevgilisini yakalayıp ona zarar vermekle son bir kez tehdit ediyor.

Eğer Vane o piç kurusuna elini sürerse, Tabitha'nın uğraşması için ondan geriye pek bir şey kalmayacaktı. Böyle hissetmesi gerektiğinden değil. Ne de olsa Bride'ın adamla arası açık olmasaydı, bu gece onun olmayacaktı.

Ve onun eşi olduğunu asla öğrenemeyebilirdi.

Ama bu insan mantığıydı ve insan mantığının onun hayvan dünyasında yeri yoktu.

"Ben insan değilim," diye nefes aldı ve bu ifadenin derin acısını hissetti. En azından tam olarak insan değildi.

Kimse, hatta kendisi bile onun ne olduğundan emin değildi.

Hiçbir gerçek gruba ait olmayan lanetli bir melezdı. Yarı Arcadian, yarı Katagaria olan Vane, bir kurt yavrusunun doğal formunda doğmuştu ancak ergenliğe girdiğinde doğal formunun insana dönüştüğünü gördü.

Dönüşüm geçirdiğı günü hatırlayınca irkildi. Dehşeti. Korkuyu. Kafa karışıklığı. Tüm hayatı boyunca Sadece bir kurt olarak var olmuş ve sonra birkaç ay boyunca, iradesi dışında, bir insan bedenine hapsedilmiş ve tekrar bir kurda dönüşememişti. Yeni bedeni ona yabancıydı. Bir insan olarak nasıl yemek yiyeceğini, nasıl hayatta kalacağını ya da nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. İlk başlarda yürümek bile zor gelmişti. İnsani duygular ve hisler tarafından saldırıya uğramıştı. İnsani hisler.

En kötüsü de, zayıf düşmüştü. Çaresizdi.

Hiçbir şey onun için karşılık veremeyeceğini anlamak kadar aşığlayıcı olmamıştı. Hayatta kalmak için tamamen kardeşine bağlıydı.

Her gece, sabah olduğunda tekrar bir hayvan olmak için dua ediyordu ve her sabah bir insan olduğu dehşetiyle uyanıyordu.

Eğer Fang ve Anya olmasaydı, sürüsü onu öldürebilirdi. Neyse ki ağabeyi ve kız kardeşi onu diğerlerinden korumuş ve artık saf bir kurt olmadığı gerçeğini saklamasına yardım etmişti.

Ergenlik çağından sonra bir insan kalbine sahip olduğu gerçeğini yüzyıllar boyunca herkesten, hatta kendisinden bile saklamıştı.

Böyle bir değişiklik nasıl mümkün olabilir?

Yine de buradaydı: yaşayan bir çelişki. Yaşayan bir imkansızlık. Ve sıradan bir insanla çiftleşmişti.

Vane işaretli elini sıktı. Fiziksel varlığının gerçeğini Kaderlerden saklayamazdı. Onun ne olduğunu biliyorlardı ve onu insan bir kadına bağlamaya çalışmışlardı.

Neden?

Bir melez olarak hayat yeterince zordu. İsteyeceği son şey, kendisinden daha da dışlanacak çocuklara babalık etmektir.

İnsan mı yoksa Were-Hunter mı olacaklar?

Ve ona neden Gelin'le çiftleşemeyeceğini anlatan tüm o argümanlar, içindeki insan kalbi diğer taraftaki kadını arzuladığında hiçbir şey ifade etmiyordu
Kapalı kapı.

Şimdi bile onun orada, çıplak halde nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordu. Elleri vücudunun üzerinde kayarken suyun solgun teninde kaydığını, kalçalarını sabunladığını, ...

İçindeki kurt onu tekmelemesini ve ona sahip çıkmasını istedi.

İçindeki adam sadece ona sarılmak ve onu korumak istiyordu.

Hiç bu kadar parçalanmamıştı. Kafası

karişmamıştı. Çok azgın!

Vane elini Bride'ın kutularından birinden çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktığı serin ipek pijamaların üzerinde gezdirdi kapının yanında. Çilekli potpuri ve kadının eşsiz kokusunu taşıyordu. Üstünü kaldırdı ve kasıkları yanıp gerilirken kadının zenginliğini içine çekti.

Duşta yanına gidip onu tekrar almamak için elinden gelen tek şey buydu. Ama bu onu korkutmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

O bir insandı ve onun dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bir umutsuzluk dalgası onu tüketti. Bir insan dışisine nasıl kur yapacağını bilmiyordu. Varlığından bahsetmiyorum bile onunla çiftleşmesi onu hiç etkilemedi.

Onu terk edebilir ve başka bir adamla güzel, normal bir hayat yaşayabilirdi. Herhangi birine aşık olabilir ve o adamın

Çocuklar.

Onu bu sona terk etmek yapılacak en doğru şey olurdu. Halkını yöneten yasalara göre, onu eş olarak kabul etmesi için zorlayamazdı. Kendi ailesi bunun kanıtıydı. Babası annesini üç hafta boyunca kendi isteği dışında zincire vurmuştu. Acımasızca onu zorla bir Katagari erkeğini eş olarak kabul

etti. Hiçbir şiddet işe yaramamıştı.

Arkadyalı annesi hamile olduğunu öğrendikten sonra bile bunu reddetmişti. Ona göre tüm Katagaria'lılar merhamet gösterilmeden katledilmesi gereken hayvanlardı. Katagaria standartlarına göre bile gaddar olan babası, ona başka bir yönünü göstermeye hiç çalışmamıştı.

Yine de babasının hiçbir zaman daha yumuşak bir tarafı olmamıştı. Markus en iyi ihtimalle vahşi, en kötü ihtimalle ölümcül biriydi. Vane ve Fang'in her ikisi de bunu kanıtlamak için içten ve dıştan yeterince yara izi taşıyordu.

Böylece üç haftalık çiftleşme fırsatı anne ve babası için kapanmış ve her ikisini de soğuk ve kısır bırakmıştı. O zamandan beri anne ve babası birbirlerinin halkıyla açık bir savaş içinde yaşıyordu.

Ve kendi çocuklarıyla.

"Bana o kaltağın gözleriyle bakma. Boğazını koparırım." Aslında babası, Vane'in tüm hayatını ona bakmamaya çalışarak geçirmişti.

Vane annesiyle bir kez karşılaştığında, kendi tutumunu açıkça ortaya koymuştu.

"Benim temel formum insan ve sadece bu yüzden sen ve Katagari kardeşin hayattasınız. Seni öldürmeyi kendime yediremedim.

Yapmam gerektiğini bildiğim halde, çaresiz yavru köpekler gibi. Ama artık büyüdüğünüze göre, böyle bir kaygım yok. Hepiniz benim için vahşi hayvanlarsınız ve sizi bir daha görürsem öyle öldüreceğim."

Açıkçası, babasının ona yaptıklarını düşününce, bunun için onu suçlayamazdı. Başkalarından asla nezaket beklememişti ve şimdiye kadar hayal kırıklığına uğramamıştı.

Ayı klanı hariç. Kendisine ve Fang'e gösterdikleri hoşgörüyü hâlâ anlamamıştı. Özellikle de ayıları koruyamayan ya da onun için çalışamayan Fang'e.

Kendi kurt klanları onları bulursa öldürecekken neden onları yanlarına alsınlar ki?

Gerçekler üzerine çökerken Vane derin bir nefes verdi. Ölüm cezası altında yaşıyordu ve yavrularını koruyacak ya da büyütecek bir sürüsü yoktu. Eşini barındıracak bir sürü de yoktu. Bride'ı hayatının günlük bir parçası olan tehlikeye maruz bırakamazdı.

Kaderin hükmü ne olursa olsun, insan bir eşi olamazdı. Gelin onu ve dünyasını asla kabul etmezdi. Annesinin babasına ait olduğu kadar o da oraya ait değildi.

Onlar farklı türlerdi.

Görevi, izi yok olana kadar onu korumaktı. Sonra kadın serbest kalır ve adam ...

"Lanet olası bir hadım olacağım," diye homurdandı nefesinin altından, bu fikirden nefret ediyordu.

Ama başka ne vardı?

Babasının annesine yaptığı gibi onu zincire mi vuracaktı? Ona boyun eğdirmek için dövme mi?

Bunların hiçbirisi işe yaramazdı. Ayrıca, Gelin onun eşiydi. Ona herhangi bir şekilde zarar veremezdi. Babasının aksine, "koruyucu" kelimesinin ne anlama geldiğini biliyordu.

Vane tüm hayatını Anya ve Fang'i koruyarak geçirmişti. Sürülerinin ve babalarının istismarını onlar için üstlendi. Kaderin ona verdiği tek kişiyi incitmek istemiyordu. onun için belirlenmiş.

Bride'ın suyu kapattığını duydu. Kurt formuna geri dönerek, günaha gireceği odaya girmemek için kendini zorladı.

Ama sonra, buna gerek kalmadı. Gelin birkaç saniye sonra üzerine bir havlu sararak dışarı çıktı.

Nemli, şehvetli vücudunun her kıvrımına yapışan nemli havluyla orada öylece duran kadını görünce dişlerini sıktı. Daha da kötüsü, havlu çok küçüktü ve bakışlarına açıkta kalan büyük bir et boşluğu bırakıyordu.

Havluyu yere bıraktı.

Mızmızlanmamak için elinden geleni yapıyordu, özellikle de iç çamaşırlarını bulmak için bir kutu kıyafeti karıştırmak için eğildiğinde.

Gelin yeni evcil hayvanından gelen garip bir sesle irkildi. Döndüğünde, kurdun kendisine son derece vahşi ve rahatsız edici bir yoğunlukla baktığını gördü.

İçinden bir korku titremesi geçti. "Bana saldırmayacaksın, değil mi evlat?"

Kuyruğunu sallayarak ona doğru geldi. Beklenmedik bir anda ayağa fırladı ve onun yanağını yaladı, ardından odanın diğer tarafına geri döndü.

Bu çok garipti.

Kaşlarını çatarak külotunu aldı ve üzerine geçirdi, ardından hızla pijamalarını giydi. Biraz dardılar, bu yüzden depodaydılar. Annesi iki yıl önce yirmi beş kilo vermesine neden olan sıvı protein diyetine girdiğinde ona yepyeni bir gardırop vermişti. İşe yaramıştı ama bir yıl içinde verdiği kiloların her zerresi geri gelmiş, artı on kilo daha almıştı.

Gelin içini çekti ve konuyu aklından çıkardı. Taylor'ın ve diyetlerinin canı cehenneme. Annesi ve büyükannesi gibi onun da kaderinde yuvarlak İrlandalı bir kadın olmak vardı ve hiçbir şey kromozomal olarak hasarlı olduğu gerçeğini değiştiremezdi.

"Tombul olmanın moda olduğu ellili yıllarda doğmalıymışım."

İç çekerek uyumak için kanepeye gitti. Kurt yanına geldi ve burnunu onunkine yaklaştırdı.

"Üzgünüm evlat," dedi başını okşayarak. "Bu gece sana yer yok. Yarın gerçek bir yatak buluruz, tamam mı?"

Onun yüzüne sokuldu.

"İyi bir arkadaşsın, değil mi?" Kızın onu çenesinin altından okşaması en çok hoşuna giden şeymiş gibi görünüyordu. Gözlerini kapattı ve kız onu nazikçe orasını kaşırken kuyruğunu salladı. "Peki sana ne isim vereceğim?"

Bunu düşündü ama aklında sadece bir isim vardı...

"Aptal olma," dedi kendi kendine. Ona tek gecelik bir ilişkinin adını vermek çok saçma olurdu.

Ve yine de...

"Size Vane denmesinin sakıncası var mı?"

Bunun üzerine gözlerini açtı ve çenesini yaladı.

"Tamam o zaman, sen Vane İki olacaksın. Kısaca Vane."

Gelin lambayı söndürmek için başının üzerinden uzandı, sonra da uyumak için uzandı.

Vane karanlıkta oturmuş, sessizce onu izliyordu. Yapamadı onun kurt formuna ne diyeceğine inanamıyordu. Eğer daha iyi bilmeseydi ...

Ama hayır, herhangi bir psişik gücü yoktu. Belki de sadece onun adını sevmiştı.

Tekrar insan formuna geçmeden önce onun derin bir uykuya dalmasını bekledi ve tüm kapı ve pencerelerin kilitli olduğundan emin oldu. Bir süre daha iyi olacağından emin olduktan sonra, onun dairesinden Sığınak'taki odasına geri döndü.

Burası da zifiri karanlıktı. Kapıyı açtı ve Fang'in kaldığı yan odaya yöneldi. Daha önce olduğu gibi Vane'in onu buraya getirdiği geceden beri kardeşi kurt formundaydı ve yatakta koma halinde yatıyordu.

Vane odayı geçerken yorgun bir şekilde iç çekti.

"Hadi, Fang," dedi yatağa doğru ilerleyerek. "Kendine gel. Seni özledim, küçük kardeşim, ve bunu gerçekten kullanabilirim.

"Şu anda konuşacak biri var. Elimde ciddi bir sorun var."

Ama faydasızdı. Daimonlar kardeşinin kanından fazlasını almışlardı. Onun ruhunu çalmışlardı.

Fang'in başına gelenlerin utancı, kurdun yüzleşebileceğinden çok daha fazlaydı. Vane bunu anlıyordu. İnsan olduğunu öğrendiğinde bunu kendisi de hissetmişti.

Saldırıya uğramaktan ve karşılık verememekten daha kötü bir şey olamazdı. Anılar ona saldırırken irkildi.

İlk kez insana dönüştüğünde, kızgın bir yaban domuzuyla yaptığı kavganın ortasındaydı. Canavar onu öyle bir bıçaklamıştı ki Öyle ki, elini hareket ettirdiğinde kaburgalarında hala bir ağrı hissediyordu. yanlış yol. Bir dakika önce bir kurttu ve bir dakika sonra yaban domuzu onu ısırırken, pençelerken ve dişlerken sırt üstü yatıyordu.

Eğer Fang gelmeseydi...

"Kalk küçük kardeşim," diye fısıldadı. "Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin."

Fang onu hiç tanımadı.

Vane elini kardeşinin koyu kahverengi kürkünde gezdirdikten sonra onu orada bırakmak için döndü.

Dışarıdaki koridorda Aimee Peltier'in yanından geçti. İnsan kılığına girmiş olan Peltier, merdivenlerden çıkarken elinde bir kâse et çorbası tutuyordu.

Ayı klanının tek kızıydı, uzun boylu, zayıf bir kızdı. Son derece güzel bir yüzü olan sarışın. Kardeşleri tam zamanlı bir işi vardı.

Evin bitişiğindeki barda ona her yardım ettiğinde.

Bu, hepsinin çok ciddiye aldığı bir işti.

"Yemek yiyor mu?" Vane ona sordu.

"Bazen," dedi sessizce. "Öğle yemeğinde biraz çorba içirdim, o yüzden bu gece biraz daha içebileceğini umuyordum."

Onun için bir nimet olmuştu. Aimee tek başına Fang'e ulaşabildi. Kardeşi o yakındayken bir şekilde daha uyanık görünüyordu.

"Teşekkür ederim. Benim için ona göz kulak olmanı gerçekten takdir ediyorum." Aslında, zamanının büyük bir kısmını Fang'le geçiriyordu. Bu onu meraklandırmaya yetmişti ama Fang, Vane'in onu buraya getirdiğı geceden beri yatağından bir kez bile çıkmamıştı.

Başını salladı.

"Aimee?" diye sordu kadın yanından

geçerken. Kız döndü.

"Boş ver. Aptalca bir düşünceydi." Orada değildi kardeşi ve dişi ayı arasında bir şey. Nasıl olabilir ki?

Vane koridorda merdivenlere doğru ilerlemeye devam etti.

Alt kata, fuayeyi geçip Peltier House'u yandaki Sanctuary bara bağlayan bir kapının bulunduğu küçük antreye doğru ilerledi.

Barın mutfağına açılan kapıyı iki Were-Hunter, Jasyn Kallinos ve Wren, insan mutfak personeline karşı zararsız bir şekilde koruyorlardı.

çok azı kapıdan diğer tarafa geçebiliyordu. Bunun nedeni çoğunlukla ayı klanından yavruları olanların yavrularını Peltier Evi'nin en üst katında tutmalarıydı.

Ara sıra yavruardan biri bakıcısından kaçır ve merdivenlerden aşağı yuvarlanırdı.

Peltier'lerin ihtiyacı olan son şey, evlerini yuva haline getiren ruhsatsız hayvanat bahçesi için birilerinin hayvan kontrolünü aramasıydı.

Elbette bir insanın içeri girdiğinde bir kurt, panter, aslan, kaplan ve ayıyı çeşitli yataklarında uyurken bulması fikri Vane için oldukça eğlenceliydi. Ya da daha iyisi, tavan arasında kıvrılmış uyuyan ejderha. Birileri gerçekten de elinin altında bir kamera bulundurmalıydı. Her ihtimale karşı.

Vane başını, evin en ölümcül sakinlerinden biri olan uzun boylu, sarışın Were- Hawk Jasyn'e doğru eğdi. Jasyn'in başındaki ödöl Vane'in ölüm cezasıyla alay ediyordu. Çünkü Jasyn'in aksine Vane sadece mecbur kaldığında öldürüyordu. Yırtıcı hayvan kalbine sadık kalan Jasyn ise öldürmenin heyecanını yaşıyordu.

Jasyn takip etmek ve sakatlamak için yaşıyordu.

Vane bar alanına açılan sallanan kapıya yaklaştığında kapı arkaya doğru savruldu. Kyle Peltier cehennemden fırlamış bir yarasa gibi insan formunda koşarak kapıdan içeri girdi.

Vane geri adım atarak yoldan çekildi.

Uzun kıvrıcık sarı saçlı, birbirinin aynısı dörötlüden biri olan Remi Peltier, Kyle'ı Vane'in ayaklarının hemen önünde yere yıktı ve küçük kardeşini yumruklamaya başladı. Kyle onu savuşturmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Remi çok daha yaşlı, güçlü ve dövüşmeyi seven bir ayıydı.

Vane, Remi'yi yakaladı ve yavruya zarar vermeden önce onu uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Gilligan'ı öldürüyorum," diye hırladı Remi, Kyle'ı tekrar yakalamak için Vane'i geçmeye çalışırken.

"Şarkıyı seviyorum," dedi Kyle savunmacı bir tavırla, dudaklarındaki kanı silerken eğlenmeyen Jasyn.

Wren yavruya yüzünü kurulaması için bir havlu uzattı.

Remi dudaklarını büktü. "Evet, ama biz sadece bunu oynamıyoruz lanet olası şarkı için, seni aptal. Müşterilerin yarısı kapıya koştu."

Anne Ayı Peltier Evi tarafından gelip Kyle'ın kanamasını gördü.

"Ne oluyor?" diye sordu, yarılan dudağını inceleyebilmek için onu omuzlarından tutarak. "Mon ange, ne ne oldu?"

Kyle annesiyle yüzleşirken tüm olgunluğunu kaybetmişti. Kısa sarı saçlarının bir kısmının mavi gözlerinin içine düşmesine bile izin verdi. "Remi bana saldırdı."

Remi kolunu bükerek Vane'in elinden kurtuldu. "Müzik kutusunda 'Sweet Home Alabama' çaldı, anne."

Nicolette en küçük yavrusuna gözlerini devirdi. "Kyle, bunu sadece Karanlık Avcısı Acheron kapılarımızdan içeri girdiğinde müşterilerimize bir uyarı olarak çaldığımızı biliyorsun. Aklından ne geçiyordu?"

Vane bir kahkaha attı. Acheron Parthenopaeus, Kara Avcılar'ın lideriydi. Birçok ikilemi olan bir adamdı.

ve inanılmaz bir güce sahipti ve Vane'in tanıdığı çoğu kişi ondan ölesiye korkuyordu. Ne zaman bara girse, çoğu Weres ve tüm Daimon'lar kapıya yöneliyordu. Özellikle de saklayacak bir şeyleri vardı.

Kyle ona asık suratlı bir bakış attı. "Güzel bir şarkı olduğunu ve dinlemek istediğimi söyledim anne."

Remi Kyle'ın boğazına sarıldı ama Vane onu geri çekti.

"Yaşamak için fazla aptal," diye hırladı Remi. "Bence boğazını kesmeli ve kendimizi kalp ağrısından kurtarmalıyız."

Jasyn'in suratı asılırken Wren nadir görülen bir kahkaha attı.

İnsan personel akıllıca davranarak olayların dışında kaldı ve hiçbir şey olmuyormuş gibi işlerine devam etti. Ama sonra kardeşlere ve onların sürekli didişmelerine alıştılar. kendi aralarında.

Nicolette büyük oğluna homurdandı. "Onun yaşındayken hepimiz aptaldık, Remi. Sen bile." Kyle'ın kolunu okşadı ve onu Peltier House'un kapısına doğru çağırdı. "Gecenin geri kalanında bardan uzak dursan iyi olur, cher. Baban ve kardeşlerinin öfkelerini yatıştırmak için zamana ihtiyaçları olacak."

Kyle başını salladı, sonra kardeşine baktı ve dilini dışarı çıkardı.

Remi mutfaktaki tüm insanların bakışlarına neden olan bir ayı sesi çıkardı.

Annemin yüzündeki ifadeye bakılırsa cehennem azabı çekecekmiş.

Büyük yavrusunu insanların görüş ve duyuş alanından çıkardıktan sonra.

"Sanırım bara geri dönsen iyi olur Remi," dedi Vane ve onu bıraktı.

"İyi," diye hırladı Remi. "Hepimize bir iyilik yap, anne. Yavrularını ye."

Bu kez gülen Jasyn oldu, sonra Nicolette ona ters ters bakar bakmaz ayıldı.

Başını sallayarak mutfak personeline işlerinin başına dönmelerini söyledi.

Vane bara doğru yürümeye başladı.

"Vane, mon cher, bekle." Ona geri baktı.

Onun yanında durmak için hareket etti. "Kyle'ı kurtardığın için teşekkür ederim. Remi o öfkesini kontrol etmeyi hiç öğrenemedi. Asla öğrenemeyeceğinden korktuğum zamanlar oluyor."

"Sorun değil. Bana Fang'i hatırlatıyor. En azından komada olmadığı zamanlarda."

Yere baktı, sonra kaşlarını çatı. Adamın elini kaldırarak işaretli avucuna baktı. "Çiftleştiniz mi?"

Elini yumruk yaptı. "Bu gece erken saatlerde oldu."

Onu evine geri çekmeden önce çenesi gevşedi. Kapıyı kapattı, sonra onunla yüzleştirdi. "Kim?"

"Bir insan."

Fransızca küfretti. "Ah, canım," diye nefes aldı. "Ne yapacaksın?"

Vane omuz silkti. "Yapılacak bir şey yok. Onu bu süre boyunca koruyacağım, sonra da kendi hayatına bırakacağım."

Ona şaşkın şaşkın baktı. "Neden kendini bu kadar yıl kadınsız ya da eşsiz bırakıyorsun? Eğer onun gitmesine izin verirsen, bir daha asla çiftleşemeyebilirsin."

Vane gitmeye başladı ama Nicolette onu durdurdu. "Ne yapmalıyım Nicolette?" diye sordu, gerçek adını

kullanarak.

Anne yerine, çoğunluğun ona seslendiği isim. "Ben yaşayan biriyim

neden kendi türümüz içinde ürememiz gerektiğinin bir örneği.

İsteyeceğim son şey hastalığımı başka bir nesle yaymaktır."

Onun sözleri karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Siz hastalıklı değilsiniz." "Öyle mi? O zaman buna ne

diyorsunuz?"

"Colt gibi sen de kutsanmışsın."

Kadının sözlerine inanamayarak ağzı açık kaldı. Kendisi için asla kullanmayacağı bir kelimeydi bu. "Kutsanmış mı?"

"Evet," dedi içtenlikle. "Geri kalanımızdan farklı olarak, diğer tarafın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Hem hayvan hem de insan oldunuz. Ben insan olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğim. Ama sen yap."

"Ben insan değilim."

Omuz silkti. "Sen nasıl istersen, canım. Ama insanlarla çiftleşen başka Arkadyalılar da tanıyorum. İstersen gelip seninle konuşmalarını sağlayabilirim."

"Ne amaçla? Onlar da benim gibi melez miydi?" "Hayır."

"O zaman bana ne söyleyecekler? Eğer eşim çocuk doğurursa, insan mı yoksa kurt mu olacaklar? Ergenlikte temel formlarını değıştirecekler mi? İnsan bir eşe çocuklarımızın ne olacağını bilmediğimi nasıl açıklarım?"

"Ama sen Arkadyalısın."

Nicolette'in, Acheron'un ve Colt'un başkalarından neler saklayabildiğini gördü. Onu nasıl tespit edebildiklerini bilmiyordu ama bu onu cidden kızdırıyordu. Kendi babası bile onun bir Arkadyalı olduğunu bilmiyordu.

Tabii ki babasının ona neredeyse hiç bakmamasının da yardımı oldu.

"Ben Arkadyalı mıyım?" diye sordu sesini öfkeli bir fısıltıya indirerek. "İnsan tarafını Colt'un hissettiğı gibi hissetmiyorum.

Nasıl olur da bir kurt yavrusuyken ergenlik döneminde insana dönüőebilirim? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Başını iki yana salladı. "Je ne sais pas, Vane. Bu dünyada anlamadığım çok şey var. Çok az melez var, bunu biliyorsun. Eş olarak getirilen insanların çoğı kısırdır. Belki seninki de öyledir."

Bu ona biraz umut vermişti ama bunu kavrayacak kadar aptal değildi. Hayatı hiçbir zaman kolay olmamıştı. Ne zaman istediğı bir şey için elini uzatsa, acımasızca tokatlanmıştı.

İyimserliğin hiçbir zaman olumlu bir şekilde ödüllendirilmediğı bir hayatta iyimser olmak zordu.

"Bu göze alamayacağım bir şans," dedi sessizce, her ne kadar bir yanı çaresizce bu şans istese de onu korkuttu. "Onun hayatını mahvetmeyi reddediyorum."

Nicolette ondan bir adım geri çekildi. "Pekala. İşte bu bu tamamen size kalmış bir şey, ama fikrinizi değiştirirseniz-"

"Yapmayacağım."

"Peki. Neden önümüzdeki birkaç hafta boyunca eşin işaretliken onunla kalmıyorsun? Biz de Fang'in icabına bakarız.
Bu arada."

Bu teklife güvenmeye
cesaret edebilir miydi? "Emin
misin?"

"Oui, cher. Bazı hayvanlara güvenebilirsin, ayılara bile. I Sana söz veriyorum, kardeşin burada güvende ama eşin, senin kokunu üzerinde taşıırken tek başına güvende değil."

Nicolette haklıydı. Eğer şüphelendiği gibi sürüsü onları arıyorsa, gözcüleri Bride'ın etrafında onun kokusunu bulabilirdi. Onun işaretini taşıdığı sürece bunu taşıyacaktı ve eğitimli bir Varlık Avcısı onun kokusunu alabilecekti.

Düşmanlarının ona ne yapabileceğini kimse bilemezdi.

"Teşekkür ederim, Nicolette. Sana borçluyum."

"Biliyorum. Şimdi git ve yapabiliyorken insanının yanında ol."

Vane başını salladı ve sonra Bride'ın yanına geri döndü.

Hâlâ kanepesinde uyuyordu. Sırt üstü yatarken son derece rahatsız görünüyordu. Bacakları iki yana açılmıştı ve bir kolu başının üzerindeyken diğeri hiçliğe doğru sallanıyordu.

Kendisine doğru gelirken kadının nasıl görüldüğünü hatırlayınca şefkatle dolup taşıtı. Onun yüzünün görüntüsü

Ayna onu tutarken.

Tutkulu bir kadındı. Tekrar tekrar tatmak için can attığı bir kadın. Sağduyusuna karşı gelerek uzandı ve onun yumuşak yanağına dokundu.

Gözleri irkilerek açıldı ve nefesi kesildi.

Bride, Vane'in başında dikildiğini görünce tıslayarak doğruldu.

"Vane?"

Kurt onun yanına oturmak için kanepenin etrafından dolandı.

Kafası karışmış bir halde etrafına bakındı, sonra gergin bir kahkaha attı. "Tanrım, halüsinasyon mu görüyorum ne? Oh, evet. Looney Tunes, işte geliyorum."

Başını sallayarak tekrar uzandı ve uyumaya çalıştı ama bunu yaparken Vane'in kokusunu teninde hissettiğine yemin edebilirdi.

* * *

Vane iki gün boyunca kurt formunda kalarak Bride'ı izledi ama bunun her dakikasında kendisine acımasızca işkence ediliyormuş gibi hissetti. Doğal içgüdüğü onu sahiplenmekti.

Eğer dişi bir kurt olsaydı, şu anda bile onun içinde olur, ona hünerini ve otoritesini gösterirdi.

İçindeki canavar kur yapmayı talep ediyordu. İçindeki insan ...

En çok da bu onu korkutuyordu. Her iki taraf da onun soğukkanlı ve sakin mantığını dinlemiyordu. Kız söz konusu olduğunda böyle bir şeye sahip olduğundan değil. Onun yanındayken, öfkeli bir

Hormonal dalgalanma o kadar derindi ki, tsunami yeni yürümeye başlayan bir çocuğun dalga havuzu gibi görünüyordu.

Ona dokunma ihtiyacı o kadar şiddetli hale gelmişti ki artık onunla birlikte olmaktan bile korkuyordu.

Birkaç dakika önce, kurt formunda, daha fazla eziyet için dükkânına dönmeden önce kendini toparlamaya çalışmak için kapıdan dışarı koşmuştu. Kadın her hareket ettiğinde kanı ısınıyordu. Sesinin tınısı, dergilerinin sayfalarını çevirirken uzun, zarif parmaklarını yalaması, hepsi onun için işkenceydi.

Bu onu

öldürüyordu.

Keşke.

Gerçekten de öyle olmaya başlamıştı. Ölüm buna tercih edilebilir olmalıydı. İhtiyacı olduğunda suikastçı kurtlar neredeydi?

Onlar mı? Evet, acı. Cevap buydu. Cinsel iştahını kesmek için şiddetli acı gibisi yoktur.

Başka bir şey düşün.

Vane'in aklını Gelin'den ve onun bedeninden uzaklaştırması gerekiyordu. Daha da önemlisi, onun bedenine ve bedeniyle yapmak istediklerine odaklanmamalıydı.

Denemeye kararlıydı, Royal Caddesi'ndeki küçük bir dükkânın önünde durdu. Burası bir oyuncak bebek dükkânıydı. Neden burada olduğunu bilmiyordu ama vitrindeki bebeklerden biri ona Gelin'in televizyonunun yanındaki kutuda duran bebeği hatırlatmıştı.

"Dışarıda öylece durma genç adam, içeri gel."

Kapıda ufak tefek yaşlı bir kadın duruyordu. Saçları

ağarmıştı ama gözleri keskin ve zekiydi.

"Sorun değil, sadece bakıyordum," dedi Vane.

Ve sonra tuhaf bir şeyin kokusunu aldı. Havada bir Were-Hunter'inkinden bile daha güçlü bir güç çatlağı.

Acheron mu?

Yaşlı kadın ona gülümsedi. "İçeri gel kurt. Sanırım konuşmak istediğın biri var."

Adam raflar ve özel yapım bebek kutularıyla kaplı küçük, karanlık dükkâna girerken kapıyı açık tuttu. Tek kelime etmeden onu tezgâhın arkasına ve ağır bordo perdelerin arasından geçirdi.

Vane, dört yüz yıllık hayatının en garip manzarasını gördüğünde kısa bir süre durdu.

Kudretli Kara-Avcı Acheron Parthenopaeus arka odada yere oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, iblis arkadaşı ve bir insan bebekle oyuncak bebek oynuyordu.

Vane, Ash'in bükülmüş, deri kaplı dizinin üzerinde oturan küçük kıızı izlerken kıpırdayamadı, Kara Avcı da büyük bir eliyle onu karnının üzerinde tutuyordu. Fırfırlı pembe bir önlük ve siyah Mary Janes giymiş olan kız çok güzeldi; kısa, koyu kumral bukleleri ve tombul, melek gibi bir yüzü vardı.

Ash sağ elinde bir erkek bebek tutarken, küçük kız kıvılcı saçlı bir Barbie'nin kafasını çiğniyordu.

Karanlık Avcıları yaratan ve yöneten Yunan tanrıçası Artemis'e garip bir şekilde benziyordu. İblis önlerinde oturmuş, elinde sarışın bir oyuncak bebek tutuyordu. İblisin siyah saçları ve Ash'in saçlarına mükemmel bir şekilde uyan kırmızı şeritleri vardı.

"Gördün mü, bebek Marissa'nın kaliteli insanlar olduğunu biliyordum," dedi iblis Ash'e. "Bak nasıl da kafasını yiyor kızıl saçlı Artemis bebeği. Simi ona ateş püskürtmeyi öğretmeli, sonra da onu gerçek düve-tanrıçanın kendisiyle tanıştırmalı."

Ash güldü. "Hiç sanmıyorum, Sim. Marissa buna pek hazır değil, ya sen tatlım?"

Küçük kız uzandı ve Ash'e gülerken ıslak elini çenesine koydu. Ash şakacı bir şekilde kızın elini ısırırken, iblis de onun bebeğini alıp kızınkiyle dans ettirdi.

İblis Ash'e, "Sanırım bebeğimin bir çift penise ihtiyacı var, Akri," dedi. "Sence Liza bana benim gibi bir iblis bebek yapar mı?"

Kırmızı ve siyah saçlarla birlikte bebeğin kafasında anında boynuzlar belirdi.

İblis sevinçle ciyakladı. "Oh, teşekkür ederim, Akri. Bu bir Simi bebeği!" İblis başını eğerek Ash'in kucağındaki küçük kıza baktı. "Biliyor musun, Marissa çok tatlı bir bebek, ama bir de şehvetli olursa daha da güzel olur."

"Hayır, Sim, Amanda ya da Kyrian'ın kızlarını bir çift boynuzla geri almaktan hoşlanacaklarını sanmıyorum. kafa."

"Evet, ama onlar olmadan çok... çok... mahrum görünüyor. Onları gerçekten güzel yapabilirim. Belki elbisesine uyması için pembe?"

"Sorun değil, Simi."

İblis suratını astı. "Oh pooh, hiç eğlenceli değilsin, akri." Erkek bebeği havaya kaldırdı. "Bunu görüyor musun, Marissa? Tamam, işte şimdi

Barbie'yi kızdırdığında olur. Barbekü sosunu alır ve onu yer."

Ash bebeği Simi'nin açık ağızına yerleştirmeden önce hızla elinden aldı. "Hayır, hayır, Simi. Senin kauçuğa alerjin var."

"Ben mi?"

"Seni çıldırtan kamyonun lastiklerini yediğinde ne kadar hasta olduğunu hatırlamıyor musun?"

İblis gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Oh. Beni hasta eden bu muydu? Düve-tanrığa orada olduğu için olduğunu sanıyordum."

Ash bebeğin başının tepesine hızlı bir öpücük kondurduktan sonra onu Simi'ye uzattı. "Marissa'ya birkaç dakika göz kulak ol ve onu yeme ya da bir şey yemesine izin verme."

"Merak etme, Akri. Marissa bebeği asla yemem. Yersem onu ne kadar özleyeceğini biliyorum."

Ash ayağa kalkıp Vane'in yanına gitmeden önce iblise sevgiyle sarıldı. Uzun boylu ve zayıf olan Ash Hayatının baharında genç bir adamın timsaliydi. Vane'den daha uzun boylu pek insan yoktu ama Ash onlardan biriydi.

Ve korkutucu olan sadece boyu değildi. Kara Avcı'da ilkel ve güçlü bir şeyler vardı. Vane'in içindeki hayvanın bile korktuğu bir şey.

Yine de birbirlerini yüzyıllardır tanıyorlardı. Aslında Ash, Vane'in annesini bulmasına yardım eden kişiydi. Vane bugüne kadar Kara-Avcı'nın ona neden yardım ettiğinden emin değildi.

Ama sonra kimse Acheron Parthenopaeus'u anlamadı.

"Biliyorsun, insanları gözetlemek hoş bir şey değil, kurt."

Vane bunun üzerine homurdandı. "Sanki biri seni gözetleyebilirmiş gibi." İblis ve küçük kıza tekrar baktı. "Seni hiç bebek bakıcısı olarak düşünmemiştim."

Ash, Vane'in eline baktı, sonra da düz bir bakışla onu karşıladı. Ash'in mistik bir güç ve kadim bilgilerle dolup taşan sıvı gümüş gözlerinde son derece rahatsız edici bir şey vardı. "Senin bir korkak olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bu hakaret karşısında Vane'in öfkesi cızırdadı. Ash'e doğru hamle yaptı ama Atlantisli dönerek ulaşamayacağı bir yerde durdu.

"Yapma." Bu tek kelime Vane'in duraksamasına yetecek kadar emir içeriyordu.

Ash omzunun üzerinden hâlâ perdelerin aralığında duran yaşlı kadına baktı. "Liza, Vane'e bir fincan çay getirir misin lütfen?"

"Ben çay içmem."

"Liza?"

"Hemen getiriyorum." Yaşlı kadın dükkâna girdi.

"Ben çay içmem," diye tekrarladı Vane.

"Onunkini içeceksin ve hoşuna gidecek."

Vane'in bakışları tekrar karardı. "Ben senin Karanlık Avcılarından biri değilim, Acheron. Senin emrinle dans etmem."

"Onlar da öyle. Ama bu ne burada ne de orada, değil mi?" Ash sanki sadece Atlantislinin duyabileceği bir şeyi dinliyormuş gibi başını eğdi. "Aradığın şey cevaplar."

"Bir Kara-Avcı'dan hiçbir şey istemiyorum. Asla."

Ash yavaş ve derin bir nefes verdi. "Anya için üzgünüm Vane, ama böyle olması gerekiyordu."

Vane başsağlığı önerisi karşısında dudağını büktü; onun kaybı yüzünden kalbi hâlâ kırık. "Bana kaderden bahsetme Kara Avcı. Bu konudan bıktım artık."

Ash hayretle kabul etti. "O hissi biliyorum. Ama bu içinde olup bitenleri değiştirmiyor, değil mi?"

Ash'e ters ters baktı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Her şeyi." Ash kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken Vane'i sinirlendiren bir bakışla onu izledi. "Tüm cevaplara sahip olsaydık hayat çok kolay olurdu, değil mi? Sürün senin için gelecek mi? Fang tekrar normal olacak mı? Bride seni eşi olarak kabul edecek mi?"

Vane onun sözleri karşısında donakaldı. "Bride'ı nereden biliyorsun?"

Cevap vermedi. "Biliyorsun, insanların sevme kapasitesi inanılmazdır. Olabileceklerden korktuğun için ikinizi de küçümseme. Bunun yerine, belki de Onu terk edersen ne olacağına odaklanmalısın."

Bunu söylemek onun için kolaydı. Avlanan o değildi. "Korku hakkında ne biliyorsun?"

"Bu konuda ömür boyu ders vermeye yetecek kadar." Ash onun yanından geçip iblisin yanında duran bebeği gördü. Bebeğin ağırlığını nasıl taşıyacağını hâlâ öğrenmekte olan sallantılı küçük bacakları. "ok güzel, değil mi?"

Vane omuz silkti. Bir insan çocuğunu neyin güzel yaptığı konusunda uzman olmaktan çok uzaktı.

"Kyrian Amanda'ya ve birlikte kuracakları geleceğe inanmasaydı, Amanda'nın hiç var olmayacağına inanmak zor. Kimse onun küçük kahkahasının güzelliğini duymayacak ya da gülümsemesinin kıymetini görmeyecekti... Bir düşünün Vane. Sadece normal bir hayat isteyen bir muhasebeci ve aşkın bir masal olduğunu düşünen bir Kara Avcı. Kyrian çekip gitmiş olsaydı, hâlâ bir Kara Avcı olarak yalnız yaşıyor olacaktı. Ve Amanda, güçlerini çalmaya alışan Apollite ve Daimon'dan kurtulmayı başarsaydı, muhtemelen şimdiye kadar başkasıyla evlenmiş olmalıydım."

"Mutlu olurlar mıydı?" Vane bu soruyu neden sorduğuna emin değildi.

Ash omuz silkti. "Belki  yle, belki değil. Ama bebeklerine baksana. Bir büyücünün ve bir Kara Avcının kızı olarak büyüyecek. Bu dünya hakkında çok az insanın bildiği şeyleri bilecek. Bu konuda, o zaten biliyor. şimdi Onun hiç var olmadığını hayal edin. O olmasaydı dünya ne kaybederdi?"

"Onunla ne kazandı?"

Ash cevap vermekte tereddüt etmedi. "İhtiyacı olan herkese yardım etmek için büyüyecek gerçekten güzel bir ruh kazandı. Kötülüklerle dolu bir dünyada o asla zarar vermeyecek. Ve aşkı hiç bilmeyen iki ruh artık birbirlerine sahipler."

Vane bununla alay etti. "Hiç aşk romanları yazmayı düşündün mü Ash? Bu kurguda işe yarayabilir ama sana gerçek dünyadan bahsedeyim. O küçük kız büyüyecek, Kalbi kırılsın ve ondan faydalanmak isteyen insanlar tarafından kullanılsın."

"Ve ailesi bunu deneyen herkesin kalbini söker. Hayat bir kumardır, Vane. Çoğu zaman sert ve acı vericidir ve çekingenlere göre değildir. Ganimet galip gelene gider, savaşa bile gelmeyene değil."

"Ne diyorsun sen?"

"Bence zaten biliyorsun. Bride'ın sensiz daha iyi bir hayatı olacak mı? Kim bilebilir ki? Belki dışarıda onu takdir edebilecek bir insan vardır. Ama onu senin kadar takdir edebilecek mi?"

Hayır. Vane bunu kalbinin derinliklerinde biliyordu. Onun şefkatli dokunuşu onun için paha biçilemezdi. "Ya onu öldürtürsem?"

"Ölüm insanlar için kaçınılmazdır. O da bir gün ölecek. Ama asıl soru şu ki, o hiç yaşayacak mı?" Ash uzaklaşmaya başladı, sonra durakladı. "Sen yaşayacak mısın?"

Vane, Ash'in söylediklerini düşünürken sessizce orada durdu.

Liza çayla döndü ve Vane çayın tadına bakmadan önce ona teşekkür etti.

Ne yazık ki Ash haklıydı. İyi bir şeydi ve hoşuna gitmişti.

Ash bebeği kucağına aldı ve ona doğru döndü. "Biliyorsun, Bride'ın seni kabul etmeme ihtimali her zaman vardır. Onunla bir erkek olarak tanış Vane. Ona kendi

baban annene hiç vermedi. Bırakın adamı ve hayvanı görsün ve sonra kendisi karar versin."

"Ya beni terk ederse?"

"En çok korktuğunuz şey bu mu?"

Vane başka tarafa baktı. Zekâsı için Ash'e lanet olsun. Hayır, en büyük korkusu kızın onu kabul etmesi ve onu düşmanlarından koruyamamasıydı.

"Gerçekten yapabileceğın tek şey, Vane, her şeyini vermek ve her şeyin yoluna gireceğine güvenmek."

"Kaderlere gerçekten güveniyor musun?"

Ash'in cevabı onu şaşırttı. "Hiç de değil. Herkes gibi onlar da hata yaparlar. Ama sonuçta bir şeye inanmak zorundasın." Ash bebeğİ göğsüne bastırdı. "Peki sen neyi seçeceksin?"

* * *

Bride'ın dükkânına geri dönerken Ash'in sorusu Vane'in aklından çıkmıyordu. Nasıl bir seçim yapması gerektiğini bilmiyordu ve Ash de ona pek yardımcı olmamıştı.

Kurt kılığına girerek butiğın kapısından içeri girdi. Onun yanına taşındığından beri Bride, her ayrıldığında dükkânın kapısını aralık bırakmayı alışkanlık haline getirmişti.

Sanki geri geleceğini biliyormuş gibi.

Ayrıca ona tezgâhının arkasında rahat bir palet yapmıştı, böylece o çalışırken sessizce uzanıp onu izleyebilecekti. Ve onu izlemeyi seviyordu, özellikle de

diğer insanlarla etkileşim halindeydi. Tanıdığı diğer insanlarda olmayan bir nezaket vardı onda.

Onu özellikle Tabitha'yla birlikte izlemekten hoşlanıyordu. İkisi de son derece eğlenceliydi. En azından babaları hariç, hemcinslerinin her birinin ne kadar berbat olduğunu tartışmadıkları zamanlarda.

Tabitha'nın sırf erkek olduğu için onu kısırlaştırmaya çalışmasını bekliyordu.

Gelin şu anda kasasının yanındaki ahşap taburede oturmuş, sandviçinin yarısını yemeyi bitirmişti.

"İşte buradasın," dedi ona gülümseyerek. "Ben de sana ne olduğunu merak ediyordum."

Sandviçinin diğer yarısını uzattı ve elinden yemesine izin verdi. Vane bitirdi, sonra başını onun kucağına koydu. Kulaklarını okşadı ve bunun şefkati onu paramparça etti.

Belki Ash haklıydı. En azından ona bir seçenek sunmayı ikisine de borçlu değil miydi?

Vane Kattalakis korkunun onu yönetmesine asla izin vermemişti. Ama sekiz ay öncesine kadar sevdiği hiç kimseyi kaybetmemişti.

Bir gecede her şeyini kaybetmişti.

Tanrım, yalnız olmaktan çok yorulmuştu. Kimseye güvenememekten çok yorulmuştu.

Birlikte gülecek kimsesi olmadığı

için. Belki de Bride onun

geleceğiydi.

Belki de bunu deneyip görecekti.

Ama nasıl?

İnsanlar birbirlerine kur yapmak için ne yaptılar?

* * *

Bride taburesine oturmuş, öğle yemeğinden sonra etrafı temizliyor ve çöpleri çöp kutusuna atıyordu. Küçük dairesini düzene soktuğu ve Taylor'ı ve onun zalimliğini unutmak için elinden geleni yaptığı son iki gün korkunç geçmişti. Ama o piç kurusu henüz eşyalarını geri getirmemişti.

"Lütfen beni gidip almak zorunda bırakmayın," dedi kasanın yanındaki yeni ürün kataloğunu incelerken.

Eğer yaparsa, sırf intikam uğruna Tabitha'yı da yanında götürecekti.

Ve eğer Tabitha bir levye getirecek olursa... Bride onu bundan alıkoyamazdı. Ne de olsa burası özgür bir ülkeydi. Ve eğer levye Taylor'ın dizkapaklarına bir ya da iki ya da üç kez düşerse... düzinelerce, şey, kazalar oldu.

Bu düşünceden keyif alarak uzandı ve kurdunu kulaklarının arkasından okşadı ve kendini anında daha iyi hissetti.

Son iki gün içinde Vane onun daimi yoldaşı olmuştu. Şu anda bile kasanın arkasında, ayaklarının dibinde oturuyor, sadece onunla birlikte olmaktan tamamen memnun. Keşke bu kadar sadık bir adam bulabilseydi.

Dükkânının kapısı açıldı.

Taylor'ın içeri girdiğini görmek için başını kaldırdı. Kalbi durdu. Uzun boylu ve televizyondaki yapmacık haliyle yakışıklıydı. Bir çift haki pantolon ve siyah bir Ralph Lauren giymişti.
polo tişört.

Dükkânın sahibiymiş gibi içeri girdi. Sanki birkaç gün önce dikkatsizce onun kalbini kırmamıştı.

"Merhaba, Gelin," dedi o mükemmel şapkalı dış gülümsemesiyle. "Yalnız mısın?"

Kurdu hırlamaya başladı.

"Merhaba Taylor," diyerek arkadaşına dokunmak ve onu yatıştırmak için uzandı. "Evcil hayvanım hariç, evet."

"Evcil hayvan?" Tezgâhın üzerinden bakarak, kulaklarını arkaya atmış bir şekilde ayağa kalkmış olan Vane'e baktı.

Taylor geri adım attı. "Çok güzel bir hayvanın var. Onu sana baban mı verdi?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Buraya sadece benimle şakalaşmaya gelmediğini biliyorum."

"Dışarıda senin eşyaların var ve onlarla ne yapacağımı bilmek istiyorum."

Dışarı baktığında Taylor'ın kırmızı Alfa Romeo'sunun arkasına park etmiş küçük bir kamyonet gördü. "İki gün önce burada olman gerekiyordu."

Ona iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Evet, meşguldüm. Biliyorsun, aslında bir hayatım var."

Öfke onu ele geçirdiğinde gözlerini devirdi. "Biliyorsun, ben de öyle."

"Evet," dedi gülerek. "Bonbon yemek ve televizyon izlemek çok zaman alıyor."

Ona sitem dolu bir bakış fırlattı. "Sen tam bir pisliksin. Ben sende ne buldum ki?"

Kollarını ona kendini sunuyormuş gibi uzattı ve gülümsedi. "Her kadının bende gördüğü şeyin aynısı, bebeğim. Kabul et, ikimiz de benim kadar iyi görünen başka bir erkeğın seninle ilgilenmeyeceğini biliyoruz."

Vane zerine atladı.

"Hayır!" Bride tersledi ama artık çok geçti. Kurt oktan Taylor'ın koluna yapışmıştı.

Taylor acı içinde çığlık attı.

Kurdu yakaladı ve geri çekti. Vane, Taylor'ın kolunu nihayet bıraktığında ona karşı gerildi, havladı ve vahşice hırladı.

Onu arka odaya çekti ve kilitledi.

Taylor kanayan kolunu yan tarafına doğru tuttu. "İşte bu kadar. Kendini dava edilmiş say."

"Sakın deneme bile," dedi, kendi öfkesi de bir o kadar sertti. onun durduğu yere geri döndü. "Benim mlkmdeydin. Polise beni tehdit ettiğini söyleyeceğim."

"Evet, doğru, buna kim inanır ki?"

"Diğer iki kanalda sizden benim kadar nefret eden herhangi bir sunucu var mı?"

Yüzü solgunlaştı.

"Evet, Taylor," dedi şeytanca. "Bu kasabadaki bütün küçük şişman hatunların kimleri tanıdığını unutma. Ben uğraşmak isteyeceğin son kişiyim."

Topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Gelin onu takip etti ve nakliyecilere "Bokunu sokağa atın" diye bağırdığını duydu.

"Sakın buna cüret etme!"

Adamlara, "Yapın şunu," diye bağırdı.

Nakliyeciler kamyonlarının arkasını açmış ve kutuları kaldırıma koymaya başlamışlardı.

Gelin dehşete kapılmıştı. "Onu arka taraftaki daireme götürmen için sana üç yüz dolar veririm."

Nakliyeciler birbirlerine şöyle bir baktıktan sonra başlarını sallayıp kapıya doğru yöneldiler.

"Eşyalarını çöp gibi sokağa bırakmanız için size ne teklif ederse iki katını veririm."

Kutuları kaldırıma geri koydular. "Seni inanılmaz piç!"

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra bir motosiklet kükreyerek onlara doğru gelirken ağzını kapattı.

Sürücü Alfa'nın önündeki kaldırımdan atlayıp arabayı dükkânının önüne park ederken Bride kaşlarını çatı. Sürücü kaskını çıkardığı anda kalbi küt küt atmaya başladı.

Vane'di ve kürklü olan değil.

Siyah deri ceketi ve solmuş kot pantolonuyla yemek yiyebilecek kadar iyi görünüyordu.

Ve sert yakışıklılığı Taylor'ın güzel çocuk yüz hatlarıyla alay ediyordu.

Bride aralarındaki mesafeyi kapatırken Taylor onlara baktı. Vane arabanın ayaklığını indirdi, sonra uzun bir erkeksi bacağını bisikletin üzerine koydu. Akıcı bir hareketle onu kendine doğru çekti ve bir filminden fırlamış gibi öptü.

"Merhaba Gelin," diye dudaklarına doğru

nefes aldı. Kadın ona gülümsedi.

"Merhaba."

"Bu da kim?" Taylor sordu.

Vane ona Taylor hakkında pek bir şey düşünmediğini belli eden bir bakış attı. "Ben onun sevgilisiyim, sen de kimsin?"

Mutluluk içini parçaladığında Gelin dudağını ısırıldı. Bunun için onu tekrar öpebilirdi.

"Ben onun erkek arkadaşıyım."

"Ah," dedi Vane. "Sen kevaşe sik kafalısın." Tekrar Bride'a baktı. "Bu eziği dışarı attığını sanıyordum."

Taylor'a şeytani bir bakış fırlatmadan önce daha da geniş gülümsedi. "Yaptım, ama geri geldi... yalvardı."

Vane omzunun üzerinden, mobilyalarını ve kutularını hızla kaldırıma yığan nakliyecilere baktı. "Ne yapıyorlar bunlar?"

Taylor'ın acımasızlığı karşısında kesik kesik bir nefes aldı. "Taylor eşyalarımı çöp gibi sokakta bırakmaları için onlara para ödüyor.

Evime götürmeleri için ne kadar ödersem ödeyeyim, iki katını ödeyecek."

Vane bundan pek de memnun görünmüyordu. "Gerçekten mi?" Çenesini kaldırdı. "Hey, çocuklar?"

Vane'e bakmak için durakladılar.

"Eşyalarını içeri götürmek ve istediği yere koymak için on bin dolar."

İçlerinden en uzun olanı güldü. "Evet, doğru. Üzerinde var mı?"

Vane onun yanından ayrıldı. Kemerinden cep telefonunu çıkardı ve adama uzattı. "Bire basınca Wachovia çalışıyor. Leslie Daniels'ı iste, kendisi bankanın müdürü, ona banka ve hesap bilgilerini ver. Hemen havale edecek. ya da isterseniz Western Union'a gönderebilirsiniz."

Adam kuşkulu görünüyordu ama Vane'in dediğini yaptı. Leslie'yi sorduğu anda gözleri büyüdü.

Nakliyecilerin geri kalanına baktı ve sonra çek defterini çıkarmak için kamyonu gitti.

Vane ona göz kırptı.

Birkaç dakika sonra nakliyecisi geri geldi ve telefonu Vane'e verdi. "Bay Kattalakis olduğunuzdan emin olmak için sizinle konuşmak istiyor."

Vane telefonu aldı. "Hey, Les, benim... Evet, biliyorum." Dinlerken Taylor'a öfkeli bir bakış fırlattı. "Bak ne diyeceğim. Onlar için on beş bin yap. Çok iyi adamlara benziyorlar... Evet, tamam. Seninle sonra konuşuruz." O telefonu kapattı ve nakliyecilere baktı.

Yetkili kişi başıyla ona hayranlık dolu bir selam verdi.
"Pekâla çocuklar, Bay Kattalakis'i duydunuz.
Hanımefendinin eşyalarına dikkat edin ve istediği yere
koyun."

Vane, Taylor'a doğru ancak bok yiyici denebilecek bir sırıtış
attı. "Şimdi ikiye katlamak ister misin?"

Taylor onlara doğru yürümeye başladı ama Vane'in
yüzündeki vahşî ifade bir adım geri atmasına neden oldu.

Taylor dudağını tiksintiyle kıvrırarak onları taradı. "Şişko
kaltağa hoş geldin diyebilirsin."

O daha gözünü kırpamadan Vane, Taylor'ı arabasının
kaputuna fırlatmış ve elini boğazına dolamıştı.

Vane, Taylor'ın kafasını kaputa vururken Bride onlara doğru
koştı.

"Vane, dur, lütfen! Biri polis çağırarak."

Hırlayan Vane onu bıraktı. "Bride'a bir daha hakaret
edersen, yemin ederim boğazını koparır ve seni
bataklıktaki timsahlara yem ederim. Anladın mı beni?"

"Sen delisin. Senin için tutuklama emri çıkartıyorum."

Vane alaycı bir şekilde gülümsedi. "Lütfen deneyin. Tek
yapmam gereken avukatım için telefonumdan ikiye basmak.
Seni yıllarca o kadar çok dava ile tokatlayacağım ki,
mahkemeye gidenler torunların olacak."

Arabanın kaputundan sürünerek inen Taylor gözlerini kıstı,
ama açıkça üstünlük sağladığının farkındaydı. Onun
Nefes nefese arabasının kapısını açtı, içine girdi ve
ciyaklayarak uzaklaştı.

"Hey, bayan?" diye sordu nakliyecisi. "Bu eşyaları nereye koyacağımızı göstermeye hazır olduğunuzda lütfen bize haber verin."

Gelin, Vane'i kapıyı açıp onlara arkadaki stüdyosunu gösterecek kadar uzun süre yalnız bıraktı. Geri döndüğünde Vane'i binasının yan tarafına yaslanmış, hareket halindeki minibüse bakarken buldu.

Kalbi küt küt atıyordu. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Geldiğinize gerçekten çok sevindim."

Elini uzatıp omzunda boşta duran bir bukleye oynadı. "Ben de."

"Ben, şey... Nakliyeciler için size ödeme yapmam gerekecek."

"Bu konuda endişelenmeyin. Bu bir hediye."

"Vane-"

"Bu konuda endişelenme," diye ısrar etti. "Sana söyledim, paranın benim için gerçek bir değeri yok."

On beş bin dolar için bunu söyleyebilmesi için ne kadar parası olması gerekirdi? Ve bu kadar zengin bir adam neden onunla takılsın ki?

"Bunun benim için bir değeri var ve sana hiçbir şey için borçlu olmak istemiyorum."

"Bana mecbur değilsin, Gelin. Asla." "Hayır, sana geri ödemek zorundayım."

"O zaman benimle yemeğe çık ve ödeşmiş olalım."

Başını ona doğru salladı. "Sana borcumu bu şekilde ödeyemem."

"Elbette öyle."

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra diğer Vane'ini hatırladı. "Olamaz, gidip kurdumu getirmeliyim. Kendinden geçecek!"

Vane onun sözleri karşısında sapsarı kesildi ama çoktan dükkânına geri dönmüş olduğu için bunu fark etmedi.

Nakliyecilerin onu görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı, sonra kendini bir kurt olarak arka odadaki dolaba geri götürdü.

Kadın kapıyı açana kadar zorlukla başarmıştı.

"İşte buradasın oğlum," dedi diz çöküp onu sevmek için. "Seni buraya koymak zorunda kaldığım için çok üzgünüm. İyi misin?"

Ona nazikçe sokuldu.

Ona sıkıca sarıldı ve sonra ayağa kalktı. "Hadi bebeğim, tanışmanı istediğim biri var."

Vane onun sözleri karşısında dişlerini sıktı. Kendisiyle nasıl tanışabilirdi ki? Güçlüydü ama bu onun yeteneklerinin bile ötesindeydi.

Bunun yerine, yarı açık kapıya doğru fırladı ve kızın gözden kaybolduğundan emin olana kadar koşmaya devam etti.

Gelin kurdunun peşinden koşmaya başladı.

"Vane!" diye seslenerek kapıya doğru koştu. Hiçbir yerde ondan bir iz göremiyordu.

"Sen mi aradın?"

Sıçradı, sonra arkasındaki insan Vane'i görmek için döndü.
"Hayır, kurdum-"

"Adı Vane mi?"

Yüzü kızarıırken ağzını açtı. "Bu uzun bir hikaye."

Ona sadece gülümsedi.

Tanrım, nasıl oldu da kendini bu çıkmazların içine soktu?

"Ben olsam onun için endişelenmezdim. Eminim geri
gelecektir." "Umarım öyle olur. Ona biraz bağlandım."

Vane'in kalbi sıkıştı. Ona söylemesini istediği son şey buydu.
Ama gerçekte, o da ona bağlanmıştı.
Çılgınca bir şey.

Elini kızın saçlarından çekmesine rağmen
Gerçekten yapmak istediği şey onu kollarının arasına almak
ve dudaklarını öpmekti. Her iki yanı da kıyafetlerini çıkarıp
ona sürtünmekten başka bir şey istemiyordu. Onun
yumuşak teninin kendi tenine sürtünmesini hissetmek.
Diliyle onun etinin tadına bakmak...

Gelin onun yüzündeki ifade karşısında yutkundu. Sanki
yiyip bitirmek üzere olduğu bir pastaymış gibi ona
bakıyordu.

Daha önce hiçbir erkek ona böylesine aç ve muhtaç bir bakış
atmamıştı. Bu bakış onu felç etmişti.

"Hey, bayan?"

Nakliyecinin seslenmesiyle yerinden

sıçradı. "Evet?" "Yatağı nereye

koymamızı istersiniz?"

Başını kaldırıp Vane'e baktı. "Geri döneceğim, tamam mı?"

Adam başıyla onayladı. Onun yanından ayrıldı ve nakliyecilere giderken yol boyunca onun sıcak, ağır bakışlarını üzerinde hissetti.

Vane, kadının kendisinden uzaklaşmasını izlerken nefes almakta zorlanıyordu. Bu kadın hayatında gördüğü en güzel popoya sahipti. Ve saçlarını toplama şeklini hem seviyor hem de nefret ediyordu. Saç telleri aşağıya sarkıyor, boynunu sıyrıyor ve Vane'in o kışkırtıcı etin her santimini yalamak istemesine neden oluyordu.

Bütün kurtlar eşlerine karşı böyle mi hissederdi? Yoksa bu Bride'la ilgili bir şey miydi?

Emin değildi.

Ama artık onunla birlikte insandı.

Tanrı ikisine de yardım etsin.

Bölüm 4

Bride varoluşu boyunca hiçbir zaman bu kadar garip hissetmemişti. Bir kadın, onu hayatının en kötü anlarından birinden kurtaran bir adama ne derdi?

"Teşekkür ederim" ona karşı hissettikleri için çok yetersizdi. Onun için gerçekten bir kahramandı.

Nakliyeciler eşyalarını boşaltmaya devam ederken o da daireden çıkıp mağazasına doğru yola koyuldu.

İlk başta Vane'i hiçbir yerde göremedi. Gitmiş miydi? Motosikleti hâlâ park ettiği yerde duruyordu.

Kaşlarını çatarak dükkânın içine baktı ve onu buldu. O sabah erken saatlerde gelen dar elbiseleri inceliyordu.

Tabitha'nın dikkatini çeken şık bir siyah elbisenin önünde durdu. Ağır ipekten yapılmıştı ve Tabitha gibi yapılı birinin üzerinde harika duracak, askılı bir üst kısmı vardı. İçgüdüsel olarak bu elbisenin Vane'in kendisi için aldığı boncuklu gerdanlığı çok güzel göstereceğini bildiği için sipariş etmişti.

Başlangıçta iki eşyayı birlikte sergilemeyi planlamıştı.

Gelin kapıyı açtı ve ona doğru yöneldi. "Denemek ister misin?" diye sordu şakacı bir tavırla.

O da buna güldü. Tüm yüzü aydınlandı ve yeşil gözleri parladı. Tanrım, hiçbir erkek bu kadar yakışıklı olmamalı.

"Bunu kaldıracak dekolteye sahip olduğumu sanmıyorum ve muhtemelen kıcıımı gerçekten dümdüz yapardı."

Güldü.

En büyük olanını çıkardı ve ona doğru tuttu. "Öte yandan sen... çok güzelsin."

"Hayır," dedi eliyle serin ipeği düzelterek. "Benim için çok yapışkan. Ayrıca, kollarımın üst kısmını gösteren hiçbir şeyi sevmiyorum."

Onun sözleri karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Neden?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu beni gerçekten bilinçlendiriyor."

Önce elbiseye, sonra da sanki onu elbisenin içinde hayal ediyormuş gibi ona baktı. "Evet, muhtemelen haklısın. Çok fazla erkek sana bakar, o zaman onları incitmek zorunda kalırım."

Adam ciddiymi. Gelin buna şaşırarak kaşlarını kaldırdı ve elbiseyi ondan alıp rafa geri koydu.

Kokusu etrafını sararken Vane onu yakından izledi. Onu o elbisenin içinde düşünmek...

Ondan o kadar tahrik olmuştu ki, tek yapabildiği Burada durmak ve sıçramamak. Boynunun çıplak etine baktı, dudaklarını oraya bastırmak ve o tadı almak istiyordu. nefis bir cilt.

Vahşi doğada olsa, onu kendine çekip merhamet dileyene kadar öpmekte tereddüt etmezdi. Ama gördüğü insanlar bu şekilde davranmıyordu. Kur yapmanın emin olmadığı protokolleri vardı.

Ona doğru döndü.

Vane gözlerini kaçırdı, onu ne kadar çok istediğini hissetmesinden korkuyordu. Ne kadar kararsız olduğunu.

Onun diyarında, ürkek bir kurt ölü bir kurttu. İnsanlar aleminde ise...

Çekingen kazandı mı kaybetti mi?

Kahretsin, daha dikkatli olmalıydı.

"Akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu, çekingen ve zorlayıcı arasındaki orta yolu deneyerek. "Sana bir yemek vermemi ister misin?"

Birkaç saatliğine nakliyecilerin işlerini halledip geri mi geleyim?"

Dudağını ısırıldı. "Bilmiyorum."

"Lütfen?"

Başını salladı, sonra da güzelce kızardı.

Açıklayamadığı bir nedenden ötürü zafer çığlıkları atacak gibi hissetti. Rafın üzerindeki elbiseye uzandı ve eteğini çekti.

"Bunu giyer misiniz?" diye sordu umutla.

Gelin şüpheyile baktı ama yüzündeki ifade ona uzanmasına neden oldu. Şimdiye kadar ona karşı çok nazik davranmıştı...

"Sadece içindeyken bana gülmeyeceğine yemin

edersen." Adamın bakışı onu yaktı. "Sana asla

gülmem."

Sözlerindeki derin samimiyet karşısında içinden geçen şiddetli titreme karşısında yutkundtu. Gerçekten de kendi iyiliği için fazla seksiyydi. "Tamam. Ne zaman döneceksin?"

Cep telefonundan saati kontrol etti. "Altı mı?"

"Bu bir randevu."

Adamın yüzündeki memnun ifade, kadının içinde alışılmadık bir heyecan yarattı. Gelin, yapma. İhtiyacın olan son şey kalbinin Bay Bodacious tarafından kırılması.

Belki farklı olur. Ya da belki

daha kötü olur.

Şansını denemeden bilemezdi.

Derin bir nefes alarak elbiseyi onun elinden aldı. Gelin McTierney hiçbir zaman çekingen bir kadın olmamıştı. Bazen Taylor'ın kendisini kullanmasına izin verdiği zamanki gibi aptallıklar yapmıştı ama asla korkakça davranmamıştı.

Gelin hayatla yüz yüze gelmişti ve Vane'den korkmayacaktı. "Saat altıda," diye tekrarladı.

"Birazdan görüşürüz," dedi Vane. Eğildi ve kızın yanağına son derece iffetli bir öpücük kondurdu.

Yine de, bu onu tam bir okşama kadar ısıttı. Bride, adamın dükkândan çıkışını izledi.

Dışarıda, güneş gözlüklerini takmadan önce ona bakıp gülümsemek için gerçekten durakladı.

Onun muhteşem görüntüsü karşısında tıslayarak, bisikleti çalıştırmasını, sonra da kaldırımdan caddeye doğru sürmesini izledi.

"Lütfen Vane," diye fısıldadı nefesinin altından. "Benim de kalbimi kırma."

Gelin elbiseyi soyunma odasına götürdü ve Vane'in burada çıplak ne kadar güzel görüldüğünü hatırlamamak için elinden geleni yaptı. Onun içinde ne kadar iyi hissettiğini. Onu kollarında nazikçe sallarken yüzündeki o büyük memnuniyet ifadesini.

Elbiseyi astı ve ona uygun aksesuarlar bulmaya gitti. Onu nereye götüreceğini bilmiyordu ama ölse bile en iyi şekilde görünecekti.

* * *

Vane, Ash'i bıraktığı oyuncakçı dükkânına geri döndü.

Bir randevusu vardı.

Gelinle birlikte.

Panik başlamıştı bile. İnsanlar bir randevuda seks yapmaktan başka ne yaparlardı ki?

Barda insanların birbirleriyle etkileşime girdiğini görmüştü ama bu karşılaşmalar kurtlarınkine benziyordu. Birisi gelir, etrafa bakar, sahiplenmek istediği partneri bulur ve onu becermek için evine götürürdü. Dev ona daha ilk gecedan bunun doğru olmadığını söylemişti. İnsan dünyasının normal işleyişi. Sanctuary'de bazı şeyler farklıydı.

İçeri giren diğer, daha sakin insanlar zaten birbirleriyle çıkıyor ya da evleniyorlardı. Genellikle iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı... kavga etmedikleri sürece. Ama Vane onlara hiç dikkat etmemişti.

Bir insan yaratmaya çalışmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aslında ondan "hoşlanıyordu". Son dört yüz yılını

Hayatının büyük bir kısmını ya kardeşlerini tehdit edenleri öldürerek ya da diğerlerini korkutup kaçırmaya çalışarak geçirdi.

Gelin'in ona, eşi olmayı kabul edecek kadar aşık olmasını ne sağlayabilirdi?

Bisikletini bir ara sokağa park ettikten sonra yardım almak için Liza'nın evine geri döndü.

Vane, iki kadının Liza'yla konuşurken oyuncak bebek koleksiyonuna göz attığı ön odaya girerken tereddüt etti. Kadınlardan biri Tabitha'nın tıpatıp aynısıydı ama yüzünde yara izi yoktu.

Kyrian Hunter'ın karısı Amanda olmalı. Vane eski Dark-Hunter'la zaman zaman yolları kesişmiş ama karısıyla hiç tanışmamıştı. Marissa Amanda'nın kollarındaydı ve annesinin saçlarıyla oynuyordu. Kısa boylu esmer olan diğer kadını iyi tanıyordu. Fang yardım edilmeye hazır olana kadar kardeşine hiçbir şeyin yardım edemeyeceğini söyleyip duran insan psikoloğu Dr. Grace Alexander'dı. Amanda cümlesini yarıda keserken Grace oğlunu kollarında tutuyordu.

Üç kadın da dönüp kapının hemen içinde tereddüt eden Vane'e baktı.

"Hâlâ arkada," dedi Liza, sanki onun kimi aradığını biliyormuş gibi.

"Teşekkürler."

Arka odaya yönelirken Liza'nın Amanda'ya kim ve ne olduğunu açıkladığını duydu.

Vane perdelerden geçtiğinde iblisin gittiğini ve Kyrian, Nick Gautier ve Julian Alexander'ın Ash ile konuştuğunu gördü.

Nick'i, genç insanın annesi Cherise'i görmek için Sığınak'a kaç kez geldiğinden beri tanıyordu. Nick Garipti ama Kara Avcılar'a hizmet ettiği ve onlar da annesini sevdiği için aylar ona yavrularından biri gibi davranıyordu. Kyrian, Julian'dan biraz daha uzun boyluydu ve sarı saçları biraz daha koyuydu. Çoğunlukla insan olmalarına rağmen, bu iki adam Vane'in onlara saygı duymasını sağlayacak kadar otorite ve beceriye sahipti.

"N'aber kurt?" Ash, bir kurt ağacına yaslanırken sordu Oyuncak bebek parçaları ve kumaşlarla dolu bir çalışma masası. Ash poposunu masanın üzerine koymuş, bacaklarını önüne uzatmış ve ellerini uzun, zayıf kollarının iki yanına dayamıştı. Vücut.

Nick, Julian ve Kyrian onunla Ash arasında yarım daire şeklinde duruyordu.

Vane tereddüt etti. Halka açık bir danışma fikrinden hoşlanmamıştı ama adamlardan ikisi günümüz kadınlarıyla evli olduğu ve Nick'in de çok fazla kadınla çıktığı bilindiği için belki ona yardımcı olabilirlerdi.

"Flört tavsiyesine ihtiyacım var. Çabuk."

Ash bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. "Ben işe yaramazım. Daha önce hiç binmedim."

Üç insan adam dönüp ona baktı. "Ne?" Ash savunmaya geçercesine sordu.

Nick gülmeye başladı. "Oh adamım, bu paha biçilemez. Sakın bana büyük Acheron'un bakire olduğunu söyleme?"

Ash ona alaycı bir bakış attı. "Evet, Nick. Ben bembeyazım."

"Hayatını biriyle çıkmadan nasıl geçirdin?" Kyrian Ash'e sordu.

"O zamanlar böyle bir sorun yoktu," dedi Ash sert bir ifadeyle.

"Evet, bu benim için ciddi bir mesele," dedi Vane onlara yaklaşıarak. "Julian, karınla nasıl tanıştın?"

Julian omuz silkti. "Kardeşim seks tanrısı beni iki bin yıl boyunca bir kitapta lanetledi. Grace onunla sarhoş oldu doğum günümü kutladı ve beni çağırdı."

Vane gözlerini devirdi. "Bu işe yaramaz. Kyrian? Peki ya sen?"

"Amanda'ya kelepçeli olarak uyandım."

Vane bununla çalışabilirdi. "Yani bir çift kelepçe mi almalıyım?"

Ash sırtarak, "İlk buluşmada olmaz," dedi. "Kelepçelersen onu ölümüne korkutursun."

Kyrian alay etti. "Benim ilk randevumda işe yaramıştı."

Ash ona sıkılmış bir ifadeyle baktı. "İkinizi de öldürmek isteyen deli bir Daimon'a sahip olmak da öyle. Ama Vane'in bu yola girmek istediğini sanmıyorum."

"Peki siz kurtlar çıkmak için ne yaparsınız?" Nick sordu.

"Biz çıkmayız," dedi Vane. "Bir kadının mevsimi geldiğinde, onun için savaşırız ve o da kimin bineceğini seçer."

Nick bön bön baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Ona yemek ısmarlamak zorunda değil misin? Yani onunla konuşmak zorunda bile değil misin?" Acheron'a döndü. "Dayam, Ash, beni bir kurt yapın."

"Kurt olmak hoşuna gitmez Nick," dedi Ash. "Çiğ et yemek ve dışarıda uyumak zorunda kalırsın."

Nick omuz silkti. "Bu bana tipik bir Mardi Gras gibi geliyor."

"Başka ne var?" Vane, Nick'in Mardi Gras alışkanlıklarını anlatmasını yarıda keserek onlara sordu. "Siz insanken ne yapardınız?"

Kyrian cevap vermeden önce düşündü. "Şey, bizim gün," dedi Julian'a bakarak, "kadınları araba yarışlarına ve oyunlara götürdük."

"Tanrım," dedi Nick. "Acınacak haldesiniz. Araba yarışymış, hadi oradan." Bir adım öne çıktı ve bir kolunu Vane'in omuzlarına doladı. "Pekâlâ, beni dinle kurt. Havalı kıyafetler al ve onu bolca parayla etkilemeye çalış. Onu yemek için iyi bir yere götürmelisin. Chartres'ın aşağısında bir alana bir bedava yemek yiyebileceğin bir yer var."

"Nicky!"

Hepsi dönüp perdelerin arasında duran ve onlara ters ters bakan Amanda'ya baktı.

"Ne?" Nick sordu.

"Sakın ona nasıl çıkacağını söylemeye kalkma." Amanda geldi ve kızını Kyrian'a uzattı. "Hiç fark ettin mi Bay Suave'in bir kadınla nadiren iki kez çıktığını biliyor muydunuz? Bunun bir sebebi var."

Grace onlara katılırken dilini şaklattı. "Yemin ederim, hepsine ilkel bir eğitim vermeliyiz. flört kursu. Herhangi birinizin evlenmiş olması mucize."

Julian karısına şeytani bir sırıtışla baktı. "Ne zaman şikayet ettiğini duymadım-"

Eliyle ağzını kapattı, sonra oğlunu kollarına aldı. "Siz ikiniz başınızı daha fazla belaya sokmadan eve gidin."

"Ve sen," dedi Amanda Ash'e, "daha iyisini bilecek kadar yaşlı ve bilgesin."

"Ben bir şey yapmadım," dedi Ash ama gümüşü gözlerinde inkârını yalanlayan bir parıltı vardı.

"Evet, doğru." Amanda onu kapıya doğru kışkırttı. Ash, kadınlar tarafından çok eğlendirilmiş gibi dışarı çıktı.

Nick onun peşinden gitmeye başladı ama Amanda kolundan tuttu. "Sen burada bekle."

"Neden?" Nick sordu.

Amanda gömleğinin cebinden bir dizi araba anahtarı çıkardı. "Çünkü bu gece Vane'e arabayı ödünç vereceksin."

"Cehennem gibi. Ne zamandan beri bir kurt

Jaguar kullanabiliyor?" Grace Vane'e baktı. "Sen sürebiliyor musun?"

"Evet."

"Anlaştık o zaman," dedi Grace. Nick'e döndü. "Jaguar'ı araba yıkamaya götür ve Tanrı aşkına içindeki McDonald's Happy Meal kutularını temizle."

"Hey," dedi Nick, yüzü kırılgındı. "Bu belden aşağı bir vuruş. O kutular koleksiyonluk."

Grace onu görmezden geldi. "Randevunuz ne zaman?" diye sordu Vane'e.

"Altı."

Amanda anahtarları Nick'e uzattı. "Tamam Nick, arabayı beş buçuğa kadar eve getir."

"Ama, ama-"

"Aması yok, sadece yap."

Nick'i zorla kapıdan çıkardılar, sonra elleri kalçalarında Vane'e döndüler.

Vane'in kaz olmaması iyi bir şeydi. Yine de iki kadın ona böyle baktığında kendini iyice pişmiş hissediyordu. İçinden bir ses bu işin içinde olduğunu söylüyordu.

"Pekâlâ. Bir insanla mı çıkmak istiyorsun?" Amanda sordu. Başını salladı.

"O zaman bizimle gel ve iyi dinle."

* * *

Gelin saatini kontrol etti. Saat tam altı olmuştu ve Vane'den hiçbir iz yoktu.

"Burada olacak," dedi kendi kendine, aynada saçını ve makyajını tekrar kontrol ederken çenesinin altında bir şey görmemeye çalışarak.

Eğer giyseydi, kıyafetlerini değiştirmek isteyecekti ve dekolte giymek için cesaretini toplaması uzun zaman almıştı,
Vane'in beğendiği açık elbiseyi. Evin ön kapısını açtı.

ancak Vane'den de bir iz bulamadı. Kurdu onu bırakıp kaçtığından beri geri dönmemişti.

Bunun kötüye işaret olmadığını umuyordu.

"Kendine gel," dedi kendi kendine. Yıllardır hiç bu kadar gergin olmamıştı.

Ama daha önce hiçbir erkek için bu kadar çıldırmamıştı... Hiç.

Birisi kapısının önünde korna çaldı.

Bride orada rölantide duran gümüş Jaguar'a kaşlarını çatarak baktı. Bu Vane'in arabası mıydı? Çantasını aldı, kapıyı kilitledi, ve avluyu geçip sürücü koltuğunda tanımadığı bir adam gördü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu yaklaşırken.

Kendi yaşlarında olan adam son derece yakışıklıydı ve yüzünde yaklaşık bir günlük sakal vardı. Rüküş mavi bir Hawaii gömleği giymişti, koyu kahverengi saçları ve çekici bir sırtışı vardı.

"Gelin misin?" diye sordu.

"Evet."

Arabadan indi ve güneş gözlüklerini çıkararak ona bir çift güzel mavi göz gösterdi. "Nick Gautier," dedi, elini ona uzattı. "Ben senin şoförün sayılırım." "Şoförüm mü?"

"Evet, Vane bağlandı ve bana kıcıımı buraya getirmemi ve restorana zamanında gittiğinden emin olmamı söylediler.

hiç beklemeden. Sizinle orada buluşacağını söyledi."

Nick arabanın yolcu tarafına doğru yürüdü ve onun için kapıyı açtı.

Nick diğer tarafa geçerken gelin içeri girdi ve elbisesini düzeltti.

"Vane için mi çalışıyorsun?" diye sordu adam kapıyı çarparak kapatırken.

Nick yüksek sesle güldü. "Hayır. Ama patronumun karısıyla tartışmamayı öğrendim. Hoş ve tatlı görünebilir ama onu kızdırdığınızda çok çirkin bir şey oluyor. Amanda bunu yapmamı söyledi, ben de onu kızdırmamak için buradayım."

Arabayı geri vitese taktı ve dönüp gaza basarken neredeyse kıza kırbaç geçirtecekti.

Bride birden Nick'le arabada olma konusunda tereddüde düştü. Tuhaf bir adamdı.

Araba kullanamayan.

Onları birkaç blok öteye, artık trafiğe açık olan Royal Caddesi'ne götürdü ve Brennan's Restaurant'ın önünde durdu.

Bride, Nick'in tekrar inip ona kapıyı açmasını bekledi ama yapmadı.

"En kısa zamanda sizinle içeride buluşacağını söyledi."

"Tamam." Kendini dışarı bıraktı.

Nick, o kaldırıma çıkar çıkmaz lastik gıcırdatarak havalandı.

Tamam... Yapacak başka bir işi olmalı.

Gelin çıplak omuzlarına doladığı boncuklu şalını düzeltti ve Vane'den bir iz bulma umuduyla etrafına bakındı.

Bir tane bile yoktu.

Azalan cesaretini toplayarak kapıyı açtı ve içeri girdi. Beyaz bluz ve siyah etek giymiş genç bir kadın şef garson masasındaydı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Um, evet. Akşam yemeği için burada biriyle buluşmam gerekiyordu. Vane Kattalakis."

Kız defterine baktı. "Üzgünüm, bu isimde biri için rezervasyonumuz yok."

Gelin'in kalbi sıkıştı. "Emin misin?"

Kadın defteri ona doğru çevirdi. "K ile yazılıyor, değil mi?"

Gelin isimleri taradı. Tanıdık bir isim gördüğünde midesi daha da gerildi.

Taylor Winthrop.

Giriş salonunda ölmek istiyordu. Brennan's onun en sevdiği restorandı ve Taylor onu buraya getirmeyi reddetmişti. Her zaman buranın kendisi için çok pahalı olduğunu ve tek bir yemek için o kadar para harcamayı düşünemediğini söylerdi.

Demek istediği, parayı onun için harcamak istemediğiydi. O bir aptaldı.

"Teşekkür ederim," dedi Gelin ve uzaklaştı. Ne yapması gerektiğini düşünürken ellerini şalının içine soktu.

Birden kendini yeniden on beş yaşında, balo kavalyesinin gelmesini bekler gibi hissetti.

Hiç olmadı.

Götürecek başka birini bulmuş ve ona söyleme zahmetine bile girmemişti. Tabitha bunu ertesi gün bir arkadaşından öğrenmişti. Ve Tabitha bunu öğrendiğinde, adamın atletine sıvı ısı ve iç çamaşırına da zehirli bir iksir koymuştu.

Gelin Tabitha'yı bu yüzden bugüne kadar sevdi.

Ama bu gece durumu daha iyi hale getirecek Tabitha yoktu. Elbette Vane bu kadar zalim olamazdı.

Yapar mıydı?

Bunların hepsi bir çeşit tuzak mıydı?

Hayır. O burada olacaktı.

Midesi düğümlenmiş bir halde, kapı açılana kadar tam on dakika bekledi. Bride, Vane'i görmeyi umarak döndü. Onun yerine Taylor uzun boylu, siyah saçlı bir kadınla birlikteydi. O kadın

Aşırı güzeldi ama kadının vücudu tuğladan bir ev gibiydi.

Taylor onu görür görmez hemen geri çekildi.

Bride, onun Vane'le daha önceki karşılaşmasından dolayı gözünün morarmış olduğunu görmekten küçük, şeytani bir memnuniyet duydu.

Onu alaycı bir tavırla süzdü. "Ailenle burada mı buluşacaksın, Gelin?"

"Hayır," dedi. "Randevumu bekliyorum."

Eğildi ve kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın Geline baktı ve güldü.

O anda Gelin kendini o kadar küçük hissetti ki, restorandan kaçmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama ona bu zevki tattırmayı reddetti.

Restoranın arka tarafından bir erkek şef garson yaklaştı.
"Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Evet, Taylor Winthrop için iki kişilik rezervasyonumuz var. Ve bize romantik, تنها bir masa ayırdığınızdan emin olun."

Şef garson listeden onun adını kontrol etti ve başını salladı.
"Sadece birkaç dakika sürecek, Bay Winthrop."

Taylor adama bahşış verdi. Şef garson ona döndü.
"Yardımcı olabilir miyim, madam?"

Yüzünün ısındığını hissetti. "Rezervasyonlarımızda bir karışıklık oldu. Sadece randevumun gelmesini bekliyorum."

Taylor ona gülerken adam tekrar başını salladı. "Eziklerle çıkarsan böyle olur," dedi yanındaki kadına.

Bride'ın ilk içgüdüğü hakarete karşılık vermektir ama aslında Taylor'ın ödül arkadaşı için üzülüyordu. Zavallı kadının hiç nasıl bir yılanla yemek yediğini bilmiyordu.

Sadece kadının bunu asla öğrenmemesini umuyordu.

Gelin şalını omuzlarının üzerinden daha yukarı çekti ve kendini üç kat daha utangaç hissetti. Tabii ki Taylor ve sevgilisinin sürekli ona bakıp fısıldaşmaları ve ardından gülmeleri de yardımcı olmadı.

Ölmek istedi.

Tam çıkmak üzereyken kapı nihayet açıldı ve Vane içeri girdi.

Yıkıcıydı. Siyah bir Armani takım elbise giymiş, siyah gömleğinin yakasını açık bırakarak bronzlaşmış boynunun güçlü tendonlarını göstermişti. Simsiyah renk gözlerinin yeşilini ortaya çıkarıyordu. Koyu, dalgalı saçları dağınıktı ve yüzü yeni tıraş edilmişti.

Hiç bu kadar tehlikeli görünmemişti. Daha çekici. Daha seksi.

Bride, Taylor'ın sevgilisinin onu görünce nefesini sertçe içine çektiğini duydu.

Yarı yarıya Vane'in kadına bakmasını bekliyordu. Ama bakmadı. Gözleri sadece onu görüyordu.

Doğruca kızın yanına gitti, iri ve sıcak ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu yanağından hafifçe öptü. Onun erkeksi kokusunu ve tıraş losyonunu içine çektiğinde anında eridi.

Mırlamamak için elinden gelen tek şey buydu.

"Neden kapıda bekliyorsun?" diye sordu hafifçe geri çekilirken.

"Rezervasyonumuz yok."

Vane ona kaşlarını çattı. "Benim asla çekincelerim olmaz. Onlara ihtiyacım yok." Kadının elini tuttu ve onu tezgâha doğru götürdü.

Şef garson hemen ortaya ıktı. "Bay Kattalakis," dedi gülümseyerek. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Merhaba Henri," dedi Vane, kolunu Bride'ın beline dolayarak. "Masam hazır mı?"

Henri'nin bakışları Bride'a yöneldiğinde gülümsemesi soldu. Anında pişman oldu. "Onun senin eşin olduğunu fark etmemiştim.

Dedi ki..." Gelin'e döndü. "Madam, bekletildiğiniz için lütfen en derin özürlerimi kabul edin. Sizi burada bekleten Tiffany miydi? O yeni, ama ben Bu yüzden onu hemen azarlayın."

"Sorun yok," dedi, kalbi rahatlamayla çarparken Vane'e mutlulukla gülümsedi.

"Emin misin?" Vane

sordu. "Evet. Onun

hatası değildi."

Henri rahat bir nefes aldı. "Yine de onunla konuşacağım ve bu bir daha asla olmayacak. Sana söz veriyorum."

Taylor'ın yanındaki kadın yüksek sesle ofladı. "Neden beklemeden masaya oturuyorlar Taylor? O televizyonda değil."

Vane, her ikisini de anında susturan delici bir bakışla onlara doğru döndü.

"Lütfen beni takip edin," dedi Henri. "Teras masanız sizi bekliyor."

Henri onları restorana götürürken Bride omzunun üzerinden Vane'e baktı. "Nasıl böyle harika hizmet?"

Ellerini ceplerine sokarken omuz silkerek, "Kral olmak güzel," dedi. "Para konuşur ve çok para şarkı söyler ve dans eder."

Evet, ama yine de ...

Üst katta, aşağıdaki güzel avluya bakan bir köşe masasına yönlendirildiler. Çiçekli faunanın nefes kesici bir manzarası vardı. Henri, Bride için bir sandalye uzattı. içine girdim.

Vane cüzdanını çıkardı ve Henri'ye birkaç yüz dolarlık banknot uzattı. "Bana bir iyilik yap. Şu alt kattaki adam... Taylor. Ona evdeki en kötü masayı ver."

Henri'nin gözleri eğlenceyle dans etti. "Sizin için, Bay Kattalakis, ne olursa."

Henri uzaklaşırken Vane yerine oturdu.

"Çok kötü davrandın," dedi nazlı bir gülümsemeyle.

"Geri almamı ister misin?"

"Pek sayılmaz. Ben sadece bunun kötü bir şey olduğuna işaret ediyordum."

"Ne diyebilirim ki? Ben sadece büyük kötü bir kurdum." Vane onun elini tuttu ve avucuna, o tuhaf işaretin olduğu yere tatlı, sevimli bir öpücük kondurdu. Bunu fark etmemiş gibi görünmesi biraz tuhaftı. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Yüzünde bir sıcaklık patlaması oldu. "Teşekkür ederim. Sen de oldukça şahane görünüyorsun."

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi ve ceketinden tek bir kırmızı gül çıkarıp ona uzattı. "Takım elbisemi hazırlamaları düşündüklerinden biraz daha uzun sürdü."

"Randevumuz için yeni bir takım mı aldın?"

"Şey, evet. Ben pek takım elbiseli bir adam değilim. Ben daha çok doğal bir canavarım."

Siyah ceket giymiş ve kravat takmış iki garson masaya geldi. Biri daha yaşlı, seçkin görünümlü bir beyefendiydi ve kısa boyu, aksanı ve rengiyle Bride onu bir Cajun sanabilirdi. Diğerisi ise yirmili yaşlarının başında genç bir adamdı.

"Bay Kattalakis," diye selamladı yaşlı olanı. "Değişiklik olsun diye sizi bir arkadaşla görmek ne güzel."

Vane ona sıcak, yakıcı bir bakış attı. "Evet, güzel, değil mi?"

"Her zamanki şarabınızdan ister misiniz?" diye sordu garson.

"Elbette."

Bride'a baktılar. "Evian,

lütfen."

"Şarap ister misin?" Vane sordu. "Hayır,

su iyi olur. Gerçekten."

Garsonlar içkilerini almaya giderken kaşlarını çatı.

Bride menüsünü eline aldı ve Vane'in kendi menüsüne bakma zahmetine girmedini fark etti. "Buraya ne sıklıkla geliyorsunuz?"

Omuz silkti. "Haftada birkaç kez. Gerçekten güzel kahvaltıları var ve ben Muzlu Foster'larının bağımlısı oldum. Peki ya sen? Buraya hiç gelir misin?"

Taylor ve randevusunu ve Taylor'ın onu buraya getirmeyi reddettiğini düşününce hissettiği acıyı bastırdı. "Uzun zamandır gitmedim ama evet, yemeklerine bayılıyorum."

Vane rahatlamış görünüyordu.

Gelin menüyü okumaya çalıştı ama gözlerini ondan ayırmadığı için bu çok zordu. Aşırı derecede bir şey vardı Ona davranış şekli hayvani ve güçlüydü. Onu izleme şekli.

Gurur verici ve aynı zamanda neredeyse

korkutucuydu. Ona doğru baktı. "Ne?"

"Ne?" diye sordu.

"Neden bana bakıyorsun?"

"Elimde değil. Sürekli gerçek olmamanı bekliyorum."

Sözleri onu şaşkına çevirdi.

Garsonlar içkileriyle birlikte geri geldi. "Şimdi sipariş vermeye hazır mısınız?"

Gelin menüsünü yere koydu. "Peynirsiz Brennan salatası alayım lütfen."

Yazdı. "Ve?" Vane

sordu.

Gelin ona baktı. "Ve ne?" "Başka ne

iyiyorsun?"

"Sadece salata."

Vane bunun üzerine kaşlarını çattı. "Bernie," dedi garsona. "Bize bir dakika izin verir misin lütfen?"

"Elbette, Bay Kattalakis. Acele etmeyin."

Vane öne doğru eğilmeden önce onların gitmesini bekledi. "Aç olduğunu biliyorum, Gelin. Öğle yemeğinde ne yedin? Yarım şarküteri sandviçi mi?"

Adamın sorusu onu şaşırttı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Karnının guruldadığını duyabildiğim için tahmin ettim."

Elini karnının üzerine koydu. "Bu kadar iğrenç olduğumu fark etmemiştim."

Ona doğru hırladı. Gelin, insana pek de benzemeyen bu ses karşısında endişeyle yerinden kıpırdandı.

"Bak, Gelin," dedi, sesi derin ve yankılıydı. "Sana karşı dürüst olacağım. Bu gece ne yapacağımı bilmiyorum, tamam mı? Daha önce hiç randevum olmadı ve bana kadınların yemek için güzel bir yere götürülmekten hoşlandıkları söylendi.

Grace ve Amanda kendim gibi davranmamı ve seni etkilemeye çalışmamamı söylediler. İşte en sevdiğim restorandayız ama burayı beğenmezsen başka bir yere gidip istediğin bir şeyi yiyebiliriz."

Gelin'in gözleri onun sözleri ve ne anlama geldikleri karşısında yaşardı. "Birine benimle nasıl çıkacağını mı sordun?"

İçini çekti ve sıkıdığı ellerine baktı. "Harika. Şimdi seni yine üzdüm. Özür dilerim. Bu gerçekten kötü bir fikirdi. Seni eve götüreceğim ve beni gördüğünü unutabilirsin."

Uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Tamam, birbirimize karşı dürüst olduğumuza göre. Ben de ne yaptığımı bilmiyorum. Bir hafta önce ne istediğimi biliyordum. Ben bir

Oldukça başarılı bir iş sahibi, aptalca sevdiğimi düşündüğüm ve bir gün evlenmeyi planladığım bir adamla çıkıyorum.

"Bir öğleden sonra tüm hayatım paramparça oldu ve sonra aniden bu harika adam, parlak zırhlı efsanevi bir şövalye gibi ortaya çıktı. Muhteşem, zengin ve bana doğru şeyleri söylüyor. Bana uçabileceğimi hissettiriyor ve her ortaya çıktığında her şeyi daha iyi hale getiriyor. Buna alışık değilim, tamam mı? Ben de kendimi inanılmaz derecede seksi hissettiren bir adamla birlikte olmaya alışkın değilim. bubi ödülü."

"Bence çok güzelsin, Gelin."

"Gördün mü!" dedi ona doğru eliyle işaret ederek. "İşte yine mükemmel olmaya başladın. Sanırım kafanın incelenmesi gerekiyor."

Bundan son derece rahatsız olmuş görünüyordu.

Gelin geri çekildi ve dik oturdu. "Tamam, tekrar deneyelim." Elini ona doğru uzattı. "Merhaba, ben Bride McTierney. Tanıştığımıza memnun oldum."

Yüz ifadesinden kafasını yoklaması gereken kişinin kendisi olduğunu düşündüğü anlaşıyordu. Kızın elini kendi elinin içine aldı. "Merhaba, ben Vane Kattalakis ve açlıktan ölüyorum. Benimle akşam yemeği yemek ister misin, Gelin?"

"Evet, Vane. Yapardım."

Ona gülümsedi. "Pekâlâ, şimdi seks hikâyelerimizi paylaşacağımız kısma mı geldik?"

Gelin bir kahkaha patlattı - o kadar yüksek sesle ki yakındaki birkaç kişi dönüp ona baktı. Ağzını kapatarak ona baktı. "Ne?"

"Nick bir kadını tanımak için bunu yapman gerektiğini söyledi."

"Nick mi?" diye sordu inanamayarak. "Şu r k ş ti  rt giyen, bir kağıt çuvalından çıkmayan Nick mi?"

Vane'in gözleri karardı. Tehlikeli. "Seni aldığında seni rahatsız mı etti? Tek kelime edersen onu öldürürüm."

"Hayır, ama senin yerinde olsaydım, ondan flört tavsiyesi alaca ımı sanmıyorum."

"Neden? Her zaman kadınlarla birlikte oluyor."

"Evet, ama hiç birini saklıyor mu?" " ey...

hayır."

"O zaman onun tavsiyesine uyma."

"Tamam." Vane bekleyen garsonlara işaret etti yakınlarda. "Chateaubriand Bouqueti  re'i benimle paylaşmak ister misin? İki kişilik olduğu için tek başıma mideye indirdi imde biraz korkuyorlar."

Onun sözleri karşısında g l msemden kendini alamadı. " ok isterim."

Bernie döndüğünde Vane ba ını kaldırdı. "Aperatif olarak iki Cr pes Barbaras ile ba layaca ız, sonra da Chateaubriand Bouqueti  re."

" ok iyi, Bay Kattalakis. Çok iyi."

Vane onlara menüleri uzattı, sonra  ne doğru e ildi. "Tatlı için de yer ayırdı ınızdan emin olun."

"Tutabilir miyim bilmiyorum ama deneyece im. Tüm bunları yiyebilecek bir kadın istiyorsan, arkadaşım Tabitha ile  ıkmalısn."

Tabitha'nın elini tekrar avucunun içine aldı ve sanki tarif edilemeyecek kadar de erliymi  gibi ona masaj yaptı. "Tabitha'yla çıkmak istemiyorum."

dedi, elini onun pürüzsüz yanağına koyarak. "Sadece seninle olmak istiyorum."

Gelin hayatı boyunca hiç böyle hissetmemişti. Onun yanında kendini çok çekici hissediyordu. Çok kadınsı.

Bir şekilde onu küçük hissettirmeyi bile başarmıştı.

"Peki senin gibi bir adam nasıl olur da daha önce hiç kimseyle çıkmaz?"

Vane onun sorusuna nasıl cevap vereceğini düşünürken şarabından bir yudum aldı. Ona yalan söylemek istemiyordu ama ormanda büyümüş, diğer kurtlarla birlikte inlerde uyuyan bir kurt olduğunu da söyleyemezdi.

Bu onu biraz korkutabilir.

"Bir çeşit komünde büyüdüm."

Şimdi gergin görünüyordu ve ona köşeye sıkışmış bir tavşanı hatırlatıyordu. "Ne tür bir komün? Param için beni kaçırıp beynimi yıkayacak o dindar manyaklardan değilsin, değil mi?"

Vane başını salladı. Bu kadın çok tuhaf fikirlere sahipti.

"Hayır. Kesinlikle değil. Ben sadece çoğu insanın büyümediği bir şekilde büyüdüm. Peki ya siz?"

"Ben burada büyüdüm. Annem de babam da gazi. Yüksek lisansta tanışmışlar ve mezun olduklarında evlenmişler. Anlatacak pek bir şey yok. Çok normal, ortalama bir hayatım oldu."

Vane böyle bir şeyi hayal etmeye çalıştı. Büyüye, elementlere ve hatta zamanın kendisine hükmedebildikleri kendi dünyasında, normalin pek bir önemi yoktu. Bir bakıma, Bride'ın imkânsızın gerçek olmadığı insan dünyasını kısıkanıyordu. "Güzel olmalı."

"Öyleydi." Suyundan bir yudum aldı. "Peki ailen ne iş yapıyor?"

"Birbirinizi öldürmek için yaratıcı yollar düşünün." Bu cümle ağzından çıkarken Vane irkildi. Bunu söylemeye o kadar alışmıştı ki, kendi söylediğini duyana kadar üzerinde düşünmemişti.

"Hayır, gerçekten."

Vane rahatsız bir şekilde başka tarafa baktı.

Gelin onun şaka yapmadığını anlayınca çenesi düştü. "Bunu neden yapsınlar ki?"

Vane cevap vermeden önce biraz kıpırdandı. "Bu bir Uzun hikaye. Annem ben doğduktan kısa bir süre sonra kaçtı ve babam ölmemi istiyor, işte buradayım... Seninleyim."

Bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. "Bu... um... bu aile deliliği, kalıtsal değil, değil mi?"

"Öyle görünmüyor," dedi ciddiyetle. "Ama eğer üzerime gelirse, beni vurmaktan çekinmeyin."

Bunu kast edip etmediğinden emin değildi. Bu yüzden, halka açık bir yerde oldukları için aniden minnettar olarak konuyu biraz daha güvenli bir şeye çevirmek. "Nasıl bu kadar çok paran var? Az önce söylediklerinden sonra, ailenin sana verdiğini sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır. Yatırım yapıyorum. Bazen eser satıyorum." Bu

kulağa ilginç geliyordu. "Ne tür eserler?" Omuz silkti.

"Şu ve bu."

Garsonlar aperatiflerini getirdiler. Bride arkasına yaslandı ve Vane'in yemeye başlamasını izledi. Muhteşem görünüyordu ve

Geleneksel Avrupa tarzında yemek yerken zarıftı.

"Bir komünde büyümüş biri için kusursuz bir görgü kuralınız var."

Derin, karanlık bir hüznü kapladı içini. "Bana kız kardeşim öğretti.

İnsanların hayvan olarak değil, insan olarak yemek yemesi gerektiğini düşünüyordu."

Bride onun kız kardeşinden bahsederken sesinin kırıldığını duydu. Kız kardeşinin onun için çok şey ifade ettiği belliydi.

"Nerede o?

Şimdi mi?"

Yutkunduğunda üzüntüsü on kat arttı. Gözlerindeki acı o kadar derindi ki, onun için üzülmüyordu.

"Birkaç ay önce öldü." "Oh, Vane,

çok üzgünüm."

"Evet, ben de." Boğazını temizledi.

Onun için kalbi kırılan Gelin uzandı ve onu rahatlatmak için parmaklarını yanağına dokundurdu. Yüzünü onun koluna çevirdi ve bileğinin iç kısmını öptü.

Vahşi gözlerindeki bakış onu titretti.

"Çok yumuşaksın," diye nefes aldı, sonra elini öptü ve ondan hafifçe uzaklaştı. "Seni koklamaya devam edersem, bu gece burada bir gösteri yapabiliriz."

"Ne tür bir gösteri?"

"Seni omzuma atıp buradan götürebilirim, böylece seni tekrar baştan çıkarabilirim."

Bu düşünceye güldü. "Gerçekten yapar mıydın?"

Onun gözlerindeki çığ, yırtık pırtık gerçeği gördü. "İzin verseydin yapardım."

Gelin masanın kendi tarafına çekildi ve yemeğin geri kalanını boş ve güvenli sohbetlerle geçirdiler. Vane esprili ve sıcaktı. Nadir bir ikram.

Akşam yemeğini ve tatlıyı bitirdikten sonra aşağıya indiler ve Taylor'la mutfak kapısının dışında oturuyordu. İkisi de memnun görünmüyordu.

"Çok kötüsün Vane," dedi tekrar, onları görünce güldü.

"Hey, bu ona yapmak istediğim şeye kıyasla daha iyi. En azından bu şekilde hala nefes alıyor."

Henri onlar ayrılırken iyi geceler diledi ve evine doğru yola koyuldu.

"Yürümenin sakıncası var mı?" diye sordu ona. "Bu gece dışarısı gerçekten çok güzel."

"Yürümek beni rahatsız etmiyor."

Elini tuttu ve onu Iberville'e doğru götürdü.

Vane ay ışığının kumral saçlarının dallarında nasıl oynadığını ve ona aldığı boncuklu gerdanlıktan nasıl yansıdığını izledi. Elbisesi kıvrımlarını mükemmel bir şekilde ortaya koyuyordu ve Yularlı bluz, elini bluzun içine sokmanın ve göğsünü avucunun içinde hafifçe kavramanın ne kadar kolay olacağını hatırlattı.

Kasıkları gerildi. Tekrar tekrar onun nasıl hissettirdiğini hatırladı. Okşamalarının ne kadar sıcak ve şefkatli olduğunu

olmuştur.

Şimdi bunu arzuluyordu. İçindeki kurt onun tadına bakmak için uluyordu.

Gelin, Vane'in yoğun bakışları yüzünden biraz gergindi. Hayvani bir yanı vardı. Yutan.

Onunla birlikteyken kendini onun yırtıcı doğasına karşı bir av gibi hissettiği zamanlar oldu.

Dairesine doğru yürürken pek konuşmadılar. Kapıda kurdunu çağırırdı.

"Onu yakaladıklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Vane. "Eminim iyidir. Muhtemelen bu gece dışarıda eğleniyordur."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Hinzırca sırıttı. "Evet, öyle."

İç çekti. "Umarım öyledir. Başına kötü bir şey gelmesini hiç istemem."

Onu daire kapısına kadar takip etti. Gelin kapıyı açtı, sonra tereddüt etti.

Vane başını onun boynunun kıvrımına doğru eğdi ve kokusunu içine çekti. Sıcak ellerini onun omuzlarına koydu. "Tekrar içinde olmak istiyorum, Gelin." Başını yukarı kaldırdı ve ona kurt Vane'i hatırlatan bir şekilde eğdi. "Beni içine alır mısın?"

Gelin kararsızdı. O da onu istiyordu ama bu ne tür bir ilişkiydi?

Kontrolsüzce gülmeye başladı.

Vane ona kaşlarını çattı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Özür dilerim, kafamın içinde 'Sabah bana hala saygı duyacak mısın?' gibi korkunç bir klişe duydum."

Şaşkın görünüyordu. "İnsanlar seks yaptıktan sonra birbirlerine saygı duymuyorlar mı?"

"Biliyor musun, böyle şeyler söylediğinde uzaydan gelmiş bir uzaylı gibi konuşuyorsun."

"Kendimi uzaydan gelmiş bir uzaylı gibi hissediyorum. Hem de çok."

Ne tuhaf bir şey söyledi. "O komününüzde ne kadar yaşadınız?"

"Tüm hayatım boyunca. Sekiz ay öncesine

kadar." "Aman Tanrım. Gerçekten mi?"

Başını salladı.

Nasıl çıkılacağını bilmemesine şaşmamalı. Dünyadan soyutlanmış bir şekilde yaşamayı hayal bile edemezdi.

Elini onun omzuna attı. "O zamandan beri Ursulines'deki Sanctuary barın sahibi olan arkadaşlarımla kalıyorum. Bana insanların nasıl davrandığı hakkında çok şey öğretiler ama Amanda, bardaki erkeklerin orada tanıştıkları kadınları tavlama için kullandıkları cümleleri ve hareketleri kullanmamdan hoşlanmayacağını söyledi."

Gelin, adamın elinin çıplak teninde ne kadar sıcak olduğuna odaklanmamaya çalıştı. Okşaması ne kadar iyi hissettiriyordu. Adamın dokunuşuyla sertleşen ve ağrıyan göğüslerine kadar tüm vücudunu ürpertti. "Amanda kim?"

"Hunter."

Gelin ismi duyunca irkildi. "Tabitha'nın ikiz kardeşi mi?" Başıyla onayladı.

Tanrım, dünya ne kadar küçük. Ama Amanda'yı tanıyorsa, bu rahatlatıcı bir şeydi. Amanda ikiz kardeşinin aksine deli değildi ve genelde psikopatlarla takılmazdı. Eğer Amanda Vane'e gerçekten yardım ettiyse, o zaman büyük ihtimalle güvendedeydi.

"Komününüzde kimsenin kimseyle çıkmadığını söylemişsiniz. Hoşlandığınız bir kadın bulduğunuzda ne yapınız?"

Biraz sinirli görünüyordu. "'Hoşlanmak' benim geldiğim yerde seninle aynı anlama gelmiyor. Biz kimseden gerçekten 'hoşlanmazdık'. Birinden etkilendiyseniz, birlikte olur ve sonra yolunuza devam ederdiniz. Duygularımızı sizin yaptığınız gibi bedenlerimize karıştırmazdık."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bu insan doğası."

Vane iç çekti. Bu insan doğası olabilirdi ama hayvan doğası değildi. "Biz sadece farklı düşündük."

Kızgın bir şekilde sertleşti. "Yani benimle yattıktan sonra başka bir kadına geçmeyi düşünmüyor musun?"

Kahretsin!

"Hayır. Kastettiğim bu değildi." Çıplak omzunu okşayan bir bukleye oynadı. "Seninle birlikte olmak istiyorum, Gelin. Sadece seni. Beni kabul etmeni

istiyorum." "Neden?"

"Çünkü sana ihtiyacım var."

"Neden?"

Vane dişlerini sıktı. Eşine sahip olmak için içinde duyduğu vahşi arzuyu ona nasıl açıklayabilirdi? Bu bulaşıcı Birleşene kadar dinlenmeyecek bir delilik.

Babasını annesine saldırmaya iten şeyin ne olduğunu hiç anlamamıştı. Şimdi anlıyordu. Her parçası onun için kaynıyordu. Ateşli ve çığdı ve bunu nasıl kontrol edeceğinden emin değildi.

Bir kurt bir insanla nasıl çiftleşir?

"Seni korkutuyorum," dedi onun korkusunu koklarken. "Özür dilerim. Şimdi seni yalnız bırakacağım."

Ondan uzaklaşmaya başladı.

Gelin onun elini tuttu. Aptalca davranıyordu ve bunu biliyordu. Vane onu incitecek hiçbir şey yapmamıştı. Onu mutlu etmek ve nazik olmak için elinden geleni yapmıştı.

Neden bu kadar korkuyordu?

Öylece çekip gitmeye razı olması bile ona asla zarar vermeyeceğini gösteriyordu.

Kadın kendini durduramadan, adamın dudaklarını kendi dudaklarına çekti ve onu derin bir şekilde öptü.

Vücudundaki her hormon onun tadıyla cızırdadı. Onu kendine doğru bastırdı, çok iyi hatırladığı o çelik gibi kollarıyla tuttu.

Ezici bir şekilde erkeksiydi.

Nefes alış verişi kesilince ondan uzaklaştı. "Bana gitmemi söyle, Gelin, gideceğim."

Ay ışığında ona baktı ve ela gözlerindeki samimiyeti gördü.
"Benimle kal, Vane."

Başını geriye atıp ürkütücü bir uluma çıkarırken gülümsemesi dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

Kadın kıpırdayamadan, adam onu kucağına aldı ve dairesinin kapısına doğru taşıdı.

* * *

"Haklıymışsın. Ölmemişler."

Markus Kattalakis, kurt sürüsünün etrafında toplandığı şenlik ateşinden başını kaldırdığında öfke onu ele geçirdi. Sürüsü son iki aydır Nebraska'nın arka ormanlarında yavrularına bakıyor ve yavrular dolunayın ışığı altında zaman dilimlerini atlayacak kadar büyüyene kadar zamanlarını bekliyorlardı.

"Ne?" diye sordu ikinci komutanı Stefan'a.

"Vane ve Fang hakkındaki hislerin doğruymuş. Ben de Sığınak'a geçtim ve Fang'i orada gördüm."

"Onu neden öldürmedin?"

"Yalnız değildi. Ayılardan biri onunla birlikteydi. Dişi yavrusu. Görünüşe göre Peltier'ler onları hoş karşılamış. Onlar oradayken ikisine de saldıramam. Peltier'lerle bir kan davası istemiyorsan tabii."

Markus bu haber karşısında dudağını büktü. Çok cazipti. Ama kurtlar ve ayılar...

Katagaria klanı klanla savaşmayalı uzun zaman olmuştu. Ayılarla savaşmak için

birkaç Were-Hunter sığınağından birini korumak, intihardı. Eğer ayılar ve onların kötü niyetlileri onun klanını öldürmezse, başkaları öldürecekti. Peltier'lere herkes saygı duyardı.

Onları karşılarına almak, tek ve en önemli kurallarını çiğnemek olur.

Lanet olsun.

Stefan'a, "Bir kez olsun sağduyulu davrandın," dedi. Lanet olsun. O ikisinin öldürülmesi gerekiyordu. O yapmalı daha önce birini göndermiş olabilirdi ama yanıldığını ummaya devam etti. Vane ve Fang için gönderdiği Daimonların ölüm haberleriyle dönecekti.

Daimonların sadece Vane ve Fang'in güçlerini alıp kaçtıklarını ummuştu. Olmayacağını bilmeliydi. Çok şanslısın.

"Onları Sığınak'ın sınırları dışında yakalamanız gerekecek. Bir devriye gezin ve-"

"Baba, yapamazsın."

Markus arkasını döndüğünde en küçük evlatlık kızı Matarina'nın arkasında durduğunu gördü. Neredeyse elli yaşındaydı, bir insan gencinden daha yaşlı görünmüyordu. Gençti ve bir zamanlar Arkadyalı eşinden olan iki yarı insan oğluna umutsuzca bağlıydı.

Matarina, Vane ve Fang'in sürüleri için bir tehdit oluşturduğuna asla inanmazdı.

Bunu sadece o biliyordu ve böyle kalmasını istiyordu.

"Ölmek zorundalar."

"Neden?" diye sordu, ilerleyerek. "Anya yüzünden mi? O bir kazaydı. Vane'in onun ölmesine asla izin vermeyeceğini biliyorum. O severdi-"

"Yeter!" Markus kükredi. "Hiçbir şey bilmiyorsun, çocuk. Hiçbir şey. Anya'nın yavrularını sağ salım eve götürmekle görevlendirildiler ama bunun yerine ölmelerine izin verdiler. Anya ve yavruları mezarlarında yatarken böyle iğrençliklerin yaşamasına izin vermeyeceğim."

Gözlerindeki ifadeden, yalan söylediğini anladığını anlayabiliyordu.

Anya'nın intikamını almak, onun için birkaç nedenden sadece biriydi.

Vane ve Fang'in ölmesine ihtiyacı vardı. Anya yaşadığı sürece, iki kurt adam oğlu üzerinde kısmi kontrolü vardı.

Onun ölümüyle kontrol edilemez olacaktı.

Durduramazlar. Vane eve dönerse Zeus hepsine merhamet edecek.

Stefan'a geri döndü. "Bir tessera al ve ölüm cezalarını tamamlamaya git. Onları durdurmaya çalışan herkesi ya da her şeyi öldür. sen."

"Ya Peltier'ler?"

"Sadece gerekliyse ve asla kendi topraklarında değil. Eğer birini öldürürseniz, saklayın, ama ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyin. bunu bitirmek için gerekli."

Stefan, Markus'un emirlerini yerine getirmek üzere ayrılmadan önce başını eğdi.

Markus derin bir nefes aldı ama bu rahatlmasına yardımcı olmadı.

Sahip olduğu her hayvani içgüdü ona Vane'in er ya da geç

hepsinden intikam almak için geri döneceğini söylüyordu.

Ne de olsa annesinin oğluydu.

Bölüm 5

Vane onu dikkatlice yatağa yatırdı. Bu gece mobilyalarını yerleştirmeleri için nakliyecilere para ödediği için son derece memnundu. Bu, o eski kanepeyi onunla paylaşmaya çalışmaktan çok daha kolay olacaktı.

Kumral saçlarındaki tokaları çekti ve yuvarlak yüzünün etrafına düşmesine izin verdi. Çok narin ve güzel bir yüzü vardı. Yanağını onunkine dayayarak güzel kokusunu içine çekti.

Erkek, kadının vücudunun yumuşaklığının tadını çıkarırken, kadın ceketini erkeğin üzerinden çekti.

Ceketini yere fırlattı, sonra ellerini Vane'in sırtında gezdirdi. Yoğun zevk onu tüketirken Vane nefesini sertçe içine çekti. İnsan olmaktan neden nefret ettiğini biliyordu. Güçlerini kullanmaya cesaret edebilseydi, ikisi de bir anda çıplak kalacak ve onun her santimini hissedebilecekti. Etten ete.

Ama bu büyük olasılıkla onu korkuturdu.

Bunun yerine güçlerini dizginledi ve vücut izlerini ondan korudu, özellikle de avuç içini. Hayatında ilk kez, bir kurt ya da savaşçı olarak değil, bir kadınla birlikte olacaktı.

Bu geceyi Bride ile bir erkek olarak geçirecekti.

Gelin, Vane'in önce ayakkabılarını sonra da külotlu çorabını çekip çıkarırken üzerine bastırmasının tadını çıkardı. mükemmel bir beceri. Dili onunkiyile dans ederken kasları ellerinin altında dalgalanıyordu.

Ummmm... bu adam nasıl öpüşüleceğini çok iyi biliyordu.

Onun tadından asla bıkmayacaktı. Çiğ ve çökmüştü.
Arzulanan ve ateşli.

Kadın gömleğinin düğmelerini yavaşça açıp o zayıf, güçlü göğsü santim santim ortaya çıkarırken, adam kollarının üzerinde durdu. Ellerini bronzlaşmış tenin üzerinde gezdirirken ipek gömleğin düğmelerini açarak açıkta kalmasına izin verdi. Parmaklarını göğsünü ve karnını kaplayan erkeksi tüylerin arasından dikkatlice geçirdi, sonra da zayıf kaburgalarının üzerinde gezdirdi.

Öpücüğü derinleştirdi ve ellerinin altında kalbinin çarptığını hissetti. Adam onun dudaklarını ısırdı, vücudunu onunkine sürttü ve onu inanılmaz bir şekilde tahrik etti.

Gelin ona baktı ve yüzündeki katıksız açlığı gördü. Böyle bir adam onu nasıl bu kadar çok isteyebilirdi?

Bir yanı ona kendine daha fazla güvenmesini söylüyordu ama buna inanmayı bu kadar zorlaştıran şey özgüven eksikliği değildi. O bir realistti. Vane'e benzeyen erkekler ona benzeyen kadınlarla çıkmazdı. Çıkmadılar işte.

Taylor bile bu kadar şahane değildi ve o sadece onu kullanıyordu. Tekrar incinmek istemiyordu. Bu şekilde değil, özellikle de Vane tarafından.

Sakin ol, gelin.

Vane geri çekildi. "İyi misin?"

"Sadece bende ne bulduğunu anlamaya çalışıyorum," diye itiraf etti.

"Güzel bir kadın görüyorum," dedi ciddiyetle, aşağı eğilerek kulağının altındaki hassas deriyi kemirmek için. "Gözlerinde iyi kalbi parlayan ve ruhu sınırsız olan." Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi. "Bu öğleden sonra Taylor'a karşı koyma şeklin..." Adamın yarı gülümsemesi kalbinin çarpmasına neden oldu. "Kimsenin seni alt etmesine izin vermezsin, değil mi?"

"Yapmamaya çalışıyorum."

Sırt üstü döndü ve onu kendine doğru çekti. Yüzündeki karanlık şefkat kadının kalbini sarıp sarmaladı ve sıkıca kavradı. "En çok da kendini benimle paylaşmandan hoşlanıyorum. Gücümü sana kanıtlamak zorunda olmamam. Seninle yatmak için incinmem ya da incinmem gerekmiyor."

Sesinde bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlatan bir not vardı.

Bir kadına söylenecek ne tuhaf bir şey.

Ne tür bir komünden geliyordu? Kesinlikle insanların oraya ait olmak için her türlü tuhaf şeyi yapmak zorunda bırakıldığı o tuhaf komünlerden birine benziyordu.

Elini yüzünün pürüzlü pürüzsüzlüğünde gezdirdi. "İçinde beni korkutan bir şey var, Vane. Normal olduğuna emin misin?"

Bunun üzerine hafif bir kahkaha attı. "Normalin ne olduğunu bilmiyorum. Ama seni asla incitmem Gelin." Gözleri samimiyetiyle onu yakıyordu. "Asla."

Dudaklarını kendine çekti, sonra ellerini boynuna götürerek elbisesinin üst kısmını ve kolyesini çözdü. O

Kolyesini yatağın yanındaki kutuya yerleştirdi, ardından göğüsleriyle nazikçe oynadı. Kaba avuç içleri onu kazıdı

Meme uçlarını sıkılaştırıyor, ağırlaştırıyor ve tüm vücuduna zevk veriyordu.

Bride onun içinde erimek istiyordu. Daha önce hiçbir erkek ona onun hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Vane içinde savaşılan duygular yüzünden zar zor nefes alabiliyordu. Onu bırakmalıydı. Kimseyle çiftleşmeye hakkı yoktu. Ama yine de kendini ondan uzak tutamıyordu. Bu gece ondan pekâlâ çocuk sahibi olabilirdi. Bu onun ilk yetişkin hayatında bunun bir endişe olduğu zaman.

Aklının bir köşesinde onu bebeğiyle hayal edebiliyordu. Gözlerinde sevgiyle onu emzirdiğini görüyordu...

Onu nasıl bırakabilirdi?

Bunu nasıl düşünebildi?

Kader onların birleşmesine karar vermişti. O kimdi ki tanrıçalara karşı çıksın?

Vane tüm hayatını savaşılarak geçirmişti. Neden bunun için savaştı ki? Bir kez olsun, onu sevecek birini hak etmiyor muydu?

Ya hiç yapmazsa?

Tıpkı annesinin babasını hiç sevmediği gibi.

Kalbinde ağır bir soru vardı. Ya üç haftanın sonunda onu kazanamazsa?

Hayır, bu bir seçenek değildi. Onu kazanacak ve elinde tutacaktı.

Bu düşünceye tutunarak kızın elini tuttu ve kalbinin atışını hissedebilmesi için göğsüne götürdü. Bir türlü

Onsuz kalmaya dayanamayıp pantolonunu açtı ve kendini serbest bıraktı.

Adam kalçalarını oynatıp onu doldururken Gelin'in nefesi kesildi.

beklenmedik bir şekilde. Mmm, onun içinde çok kalın ve sertti. Çok hükmediciydi.

Dudağını ısırarak, adam kalçalarını kaldırıp içine girerken ona baktı.

Daha önce hiçbir erkek onunla birlikte olmak için bu kadar sabırsızlanmamıştı. Bu ona garip bir şekilde güçlü hissettirdi. Arzulandığını.

Yüzündeki zevk ifadesi kalbini dağladı. Onun için acı çekiyordu. Hâlâ onun içindeyken, elbisesinin fermuarını açtı ve başının üzerinden çekti.

Tamamen çıplak bir halde ona baktı. Gömleği açıktı ama hâlâ vücudundaydı. Pantolonunu sadece onu içine alabilecek kadar indirmişti.

Adamın ellerinden birini göğsünden kaldırdı ve onu yavaş ve kolay bir şekilde sürerken yaralı parmak eklemlerini öptü.

Ağzını hafifçe aralayarak ona baktı, gözleri karanlık ve kapüşonluydu. Yüz ifadesi, onun vücudunun tadını ne kadar çıkardığını gösteriyordu. Onun dokunuşunun.

Bu onu en çok yükselten şeydi.

Ellerini kalçalarına koydu ve itme işini devralırken onu hareketsiz tuttu. Bride bunu yapmak için harcadığı güce hayret etti.

Ama adam derin, delici vuruşlarını hızlandırdıkça kontrolü ona devretmeyi umursamadı. Her biri sıcak ve acı-tatlı bir şekilde içinden geçti. Öne doğru eğildi

vücudu daha fazlası için zonklayıp ağrırken saçlarının kollarının üzerine düşmesine izin verdi.

Zevki, tatlı bir salıverilmeyle haykırana kadar arttı.

Vane onun kollarında doruğa ulaşırken yüzünü izledi. Onu gördüğünde, vücudunun onunkini saran sıcak tatlılığından duyduğu sevinç içini parçaladı. Dudaklarına yapıştı ve daha da hızlı hareket etti, kendi mükemmellik anını yaşamak istiyordu.

Gözlerini kapattığında onu buldu. Vücudu mutluluk içinde patlarken boğazının derinliklerinde hırlamak için dudaklarından geri çekildi.

Hâlâ onunla birlikteyken, onu göğsüne çekti ve kalpleri aynı anda çarparken ve vücudu birkaç dakika boyunca orgazm olmaya devam ederken sessizce ona sarıldı. Ellerini onun sırtında gezdirerek bu anın huzurundan keyif aldı.

Vahşi hayatının bildiği tek huzur buydu. Onun yanında korku yoktu. İnsan kalbinin maskesini düşürecek ve bu yüzden onu öldürecek güçlere sahip olmasından korkmuyordu.

Sadece onlar vardı.

Gelin uzun süre hareket etmedi. Adamın göğsüne uzandı ve onu tutan kollarının gücünün tadını çıkardı.

Yüzünü adamın göğsüne dayadı, sonra da çekilmeden önce göğüs ucunu öptü.

Kadın yataktan kalkmaya hazırlanırken, adam onu durdurmak için kolundan hafifçe çekiştirdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Temizlik yapacaktım."

"Neden? Seninle işim daha bitmedi."

Onun şaka yapmadığını anlayana kadar güldü. Gömleğini hızla çıkardı ve ceketine doğru fırlattı. Pantolonu, ayakkabıları ve çorapları da hemen onu takip etti.

Kadın itiraz edemedi, adam onu kaldırdı ve yatağa geri yatırdı. Dizleriyle bacaklarını birbirinden ayırdı, sonra kalçalarını ve kasıklarını bacaklarının arasına kaydırды.

Gelin onun üzerinde yattığını hissedince inledi. Adam yeniden sertleşmeye başlamıştı bile.

Ağzını keşfetmek, dudaklarını ısırarak ve onu tatmak için zaman ayırdı, ta ki kadın onun nazik keşfinden bayılacağını düşünene kadar.

Gecenin geri kalanında bu şekilde kaldılar. Ten tene, vücut vücuda. Gelin daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Vane'in daha önce hiç duymadığı kadar dayanıklılığı vardı. Şafak söktüğünde çok yorgundu ve onun kollarında uyuyakaldı.

Bir bacağını onun kalçalarının arasına sokarak sessizce arkasında kaşıkla uyudu.

Burası cennet gibiydi. Ve uzun zamandır ilk kez bir aidiyet duygusu hissetti. Kabul edildiğini. Vane onun sıksa olmamasını umursamıyordu. Küçük bir dairede, eski püskü bir yatakta olmalarına aldırmıyordu.

Onunla birlikte olmaktan mutlu

görünüyordu. Ve tüm bunların en güzel

yanı da buydu.

Vane orada sessizce yatıyor, kollarında uyuyan Bride'ın yumuşak horlamalarını dinliyordu. Kızın kokusu kafasına sinmişti. Onun kokusunun kendi kokusuna karışmasından daha değerli bir şey yoktu. Onu kollarında hissetmekten daha çok.

Ağrısı vardı ve bitkin düşmüştü. Ve bunun her zerresini seviyordu. Kızın eline baktı ve işaretinin de görülebilmesi için büyüsunü geri çekti.

Dostlar.

İşaretlerini onunkilere bastırdı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Çiftleşme ritüellerini tamamlamak için ellerini bu şekilde birleştirerek sevişmeleri gerekecekti.

Gelin onu kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ve kendini ona açmak zorunda kalacaktı.

Şafağın ilk ışıklarıyla, bu onun için olması gerektiği kadar korkutucu değildi.

Gözlerini kapatarak uykunun onu ele geçirmesine izin verdi ve aylar sonra ilk kez kâbuslarla sarsılmadı. Sadece kendisine sokulan eşinin huzurunu hissetti.

Ama arkadaşı onun görüldüğü gibi bir adam olmadığını anladığında ne olacaktı?

Onun içinde yaşayan kurdu kabul edebilir miydi?

Bilmiyordu ama ona karşı dürüst olacağına dair kendi kendine söz verdi. O uyandığında, her şeyi açık açık anlatacaktı.

Tek umudu ona karşı dürüst olmanın onu sonsuza dek kaybetmesine neden olmamasıydı.

* * *

Gelin dükkânını açma saatini on beş dakika geçe kalktı. Vane'den uzaklaşırken, Vane'in kolu onun etrafına dolandı.

Uyanmadan önce sadece bir saniyeliğine.

O derin ela yeşili gözler açıldı, sonra pencerelerden içeri giren sabah güneşinin parlak ışığına karşı kısıldı.

"Saat kaç?" diye sordu, sesi derin ve boğuktu. "Onu çeyrek geçiyor."

Elini yüzüne sürdü ve inledi.

Gelin bunun üzerine gülümsemekten kendini alamadı.
"Sabah insanı değil misin?"

"Hayır," dedi huysuzca, sırt üstü dönerek. Işığı engellemek için uzun bir kolunu gözlerinin üzerine sardı.

Gelin, yatağında çıırılçıplak yatan adamın görüntüsü karşısında derin bir nefes almak zorunda kaldı. Battaniyeler vücudunun üzerinde bükülmüştü ve uzun, erkeksi bacaklarını zar zor örtüyordu. Göğsü tamamen çıplaktı ve karın, göğüs ve kol kaslarını gösteriyordu. Koyu renk bıyıkları, uzun ve dağınık saçlarının taçlandığı yüzüne neredeyse ölümcül bir erkeksilik katıyordu.

Tanrım, muhteşemdi.

Tek gözüyle onu dikizlemek için kolunu yüzünün üstünden geçirdi. "Sadece dört saattir uyuyoruz, neden uyanıksın?"

Yataktan kalkmadan pembe bornozunu üzerine geçirdi.
"Çalışmak zorundayım."

Elini uzatıp kızın saçlarının derinliklerine daldırdı. "Hiç izin aldın mı?"

"Sadece Tabitha'yla önceden plan yaparsam ya o ya da çalışanlarından biri gelip yerime bakar. Ve tabii ki Pazar günleri kapalıyım. Bunun dışında hayır."

Elini öptü, sonra kolunu çekti. Başka bir yorum yapmadan kolunun yatağa düşmesine izin verdi.

Kalkıp onu yatakta bıraktı ve duş almaya gitti.

Vane sessizce yatarken diğer odadan gelen su sesini dinledi. Dün geceki efordan dolayı tüm vücudu ağrıyordu ama bu ağrının sırtının, göğsünün ve kollarının pençelenmesinden kaynaklanmadığına seviniliyordu. Dün gece Bride'la çok eğlenmişti ve eğlence hayatında çok eksik olan bir şeydi.

Sabah ışığının parlaklığı karşısında yüzünü buruşturdu. Sabahlardan gerçekten nefret ederdi.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı, pantolonunu çekti ve fermuarını çekti ama mutfığa girerken düğmesini açık bıraktı. Gelin sabahları marmelatlı iki parça tost yemeyi severdi.

Ekmek kızarıırken, onun için greyfurt dilimledi ve üzerine bir kaşık şeker serpti, ardından bir bardak portakal suyu doldurdu.

Marmelatı tostun üzerine koyuyordu ki kadın banyodan çıktı ve durup ona baktı.

"Ne?" diye sordu, kızın yüzündeki derin çatık kaşlar onu şaşırtmıştı. "Bu senin kahvaltın mı?"

Vane yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz. Kendim için biraz domuz pastırması kızartacaktım."

"O zaman onu yemeyi sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Vane, adam Vane'in kurt Vane'in bildiklerini bilmeyeceğini fark edince durakladı. Boğazını temizleyerek omuz silkti. "Buzdolabını açtım ve marmelatla greyfurtu gördüm. Çoğu insan bunları sadece kahvaltıda yer, bu yüzden senin için sorun olmayacağını düşündüm."

Havluyu saçından çekip sandalyesinin üzerine örterken bunu kabullenmiş görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi, Yanağına bir öpücük kondurarak.

Vücudu anında sertleşirken Vane gözlerini kapattı. Hiç düşünmeden, çok daha tatmin edici bir öpücük için onu kollarına çekti. Bornozunun önünü açıp çıplak bedenini kendine doğru çekerken dudaklarını boynunda gezdirdi.

Gelin onun serin ve sert bedenini kendi bedeninde hissedince inledi. Elini adamın sırtının esneyen kaslarında gezdirdi ve oradaki yara izlerini hissetti. Bıyıklı çenesi ve yanağı hafifçe tenine sürtündü.

"Böyle devam edersen, dükkânımı asla açamayacağım."

"Kapalı tut ve benimle kal."

Adamın dili boğazının çukurunda nazikçe oynarken başını ellerinin arasına aldı. "Yapamam."

Geri çekildi. "Biliyorum. Sadece umut ediyordum." Onu serbest bıraktı, sonra bornozunu bağladı. "Kahvaltını yap."

Adam pastırmasını yapmak için ocağa dönerken gelin de bistro tarzı küçük masasına oturdu. Kızarmış ekmeği kemirdi ve onu izledi. "Gömleksiz pastırma kızartmak için ciddi cesaretin var. Sıçramasından korkmuyor musun?"

Omuz silkti. "Gerçekten acıtmıyor."

Bakışlarıyla çeşitli yara izlerini takip ederken kaşlarını çatı. "Bu kadar çok yara izi nasıl oldu, Vane?"

Vane ona nasıl cevap vereceğini düşündü. Gerçeği öğrenmeye hazır değildi; bu yaralar onun bir Katagari Avcısı olduğunu düşünen Arkadyalılar tarafından dört yüz yıl boyunca takip edilmesinden kaynaklanan savaş yaralarıydı. Aslında onlar her Katagari erkeğinin bir Avcı olduğunu düşünüyorlardı. Kardeşini güvende tutmak için kendi sürüsüyle savaşmak zorunda kalmıştı. Bazıları birlikte olduğu dişi kurtlardandı.

Bazıları dayaktan.

"Kolay bir hayatım olmadı Gelin," dedi sessizce, tavadaki pastırmayı çevirirken. Dönüp ona baktı. "Bedelini kan ve kemikle ödemek zorunda kalmadığım hiçbir şeyim olmadı. Sana kadar."

Gelin, o yeşil bakışlar onu tutarken kıpırdamadan oturuyordu. donup kalmıştı. Adamın açık ifadesinde ona ulaşan bir şey vardı. Kendini ona açıyordu, bunu hissetmişti.

Tanrım, bu adamı sevmek o kadar kolay olurdu ki. Ondan hiçbir şey istemiyordu ve inanılmaz derecede vericiydi. Bu an ona gerçeküstü geliyordu. Onun gibi birini daha önce hiç tanımamıştı.

Bu çok kolay.

Kafasının arkasındaki o rahatsız edici ses çirkin kafasını kaldırdı. Hiçbir şey mükemmel değildi. Hiçbir şey bu kadar kolay değildi.

Gördüğünden daha fazlası olmalıydı. Ya yoksa?

Ya gerçekten göründüğü gibiyse? Herhangi bir aldatma göremiyordu. Belki de hiç olmadığı içindi.

"Dün gece için teşekkür ederim Vane," dedi.

Başını ona doğru eğdi, sonra pastırmasına geri döndü. Tavadan aldı ve bir tabağa koydu, sonra ocağı kapattı ve tabağını masaya getirdi. "Biraz ister misin?" diye sordu.

O kendine bir bardak meyve suyu alırken gelin iki çıtır şerit aldı. Kahvaltıyı onunla paylaşmanın çok samimi bir yanı vardı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama Taylor'la çıktığı beş yıl boyunca hiç böyle bir duygu yaşamamıştı. Bu harikaydı.

Çabucak yedi, sonra ayağa kalktı.

"Ben hallederim," dedi Vane tabaklarına uzanırken. "Sen hazırlan, ben de ortalığı toparlayayım."

"Gerçekten de gerçek olamayacak kadar iyisin," dedi ve elini öptü. Derme çatma gardırop dolabına yönelmeden önce başının tepesine.

Vane onun giyinişini izlememeye çalıştı ama kendini durduramadı. Onun iç çamaşırını ve elbisesini çıkardığını görmek bile onu tahrik ediyordu.

Başını eğdiğinde onun hiç pantolon giymediğini fark etti. Her zaman koyu toprak tonlarında ya da siyah, dökümlü elbiseler giyerdi. Ayaklarını bir çift babetin içine kaydırды ve saçlarını taradı. Sonra o tanıdık dağınık topuzunu yaptı.

Vane onun hareketlerinden büyülenmişti. Sabah rutininde o kadar çok ayrıntı vardı ki. Mesela onun

makyajını yapar ve sonra pudralardı. Rimel ve ruj sürmek için gereken hassas hareketler.

Onun sanatsal bir şekilde giyinmesini ve saçlarını şekillendirmesini izlemeyi seviyordu.

Gelin aynada ona bakmak için gözlerini sıraya dizerken durakladı. "Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "İyi ki kadın değilim diye düşünüyorum. Her gün bunları giymeyi hayal bile edemiyorum."

Kadın ona gülümsedi ve adamın kalbi güm güm attı.

İşini bitirir bitirmez anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldi. "Kapıyı kilitler misin?" diye sordu ona.

Vane başını salladı.

Ona bir öpücük verdi ve sonra onu dairesinde yalnız bıraktı. Dışarıda, dükkânına doğru ilerlerken kurdu çağırdığını duyabiliyordu.

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Ona söylemek zorunda kalacağım." Bunu ne kadar ertelerse, o kadar zor olacaktı. "Tamam. Bunu yapacağım."

Duş aldıktan sonra.

Ve giyindikten

sonra.

Ve temizlenmiş.

* * *

Bir saat sonra Gelin dükkânında toz alırken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Arkasında birini görmeyi umarak arkasını döndü. Orada kimse yoktu.

Boynunu ovuşturdu ve etrafına bakındı. Hâlâ o his oradaydı. Neredeyse şeytaniydi.

Ne kadar garip değil mi?

Kaşlarını çatarak vitrinlere bakmaya gitti. Dışarıda kimse yoktu.

"Gelin mi?"

Çıglık attı ve Vane'in arka odadan geldiğini görmek için döndü.

Onun yanına ulaşmak için adımlarını hızlandırdı. "İyi misin?"

Gelin onun çocuksu haline sinirli bir şekilde güldü. "Özür dilerim. Arka kapıdan girdiğini duymadım. Sadece beni korkuttun."

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?"

"Evet," dedi derin bir nefes alarak.

Vane siyah pantolonunu ve gömleğini giymişti. Ceketini onun dairesinde bırakmış olmalıydı. Kadından uzaklaşırken yüzünde garip bir rahatsızlık ifadesi vardı.

Tanrım, işte geliyor.

"Hayatına geri dönmen gerekiyor, değil mi?" diye sordu, cesur olmaya çalışırken bir yandan da ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Ne hayatı?" Sorusu karşısında kafası karışmış görünüyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana eğlendiğimizi söyleyip benden ayrıldığın bölüm değil mi bu?"

Kafası daha da karışmış görünüyordu. "Yapmam gereken şey bu mu?"

"Şey, hayır. Yani, bilmiyorum. Sen de oraya gitmiyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece sana şunu söyleyecektim..." Vane'in sesi, onun yanından geçip kapıya bakarken kesildi.

Gelin döndüğünde iki kadının dükkâna girdiğini gördü.

Vane onları selamlarken bir adım geri çekildi. Göz gezdirmeye başladılar, ancak gözleri tezgahının yanında durmak için hareket eden Vane'e dönmeye devam etti.

Gelin bir kolye vitrinini yeniden düzenlemekle meşguldü. Vane'in onunla konuşmak istediğini anlayabiliyordu ama o iki müşteri gittikten sonra üç müşteri daha geldi.

Vane, Gelin mallarını kadınlara gösterirken onu izledi. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu ama ihtiyacı olan son şey, kurt adam olduğunu söylediğinde ona seyirci olmaktı.

Daha fazla müşteri geldi.

İşler kötüye gidiyordu.

Güçlerini kullanarak kadınların gitmesini sağlayabilirdi ama onun işine karışmak istemiyordu.

"Ben biraz dışarıda bekleyeceğim," dedi adam, kadın satışları sıralarken.

"İyi misin?" diye sordu.

"Peki," dedi. "Ben arka tarafta olacağım."

Depoya yöneldi, sonra da avluya açılan arka kapıdan çıktı.

Lanet olsun.

"Sorun değil," diye nefes aldı. Onunla daha sonra konuşmak için bolca zamanı olacaktı. Sadece bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

"Vane."

Kafasının içindeki alçak, çakıllı sesi duyduğunda omurgasından aşağı soğuk bir ürperti indi.

Kaskatı kesildi ve kapıya yöneldiğinde tüm vücudunu buz kesen bir manzarayla karşılaştı. Iberville'den yukarı çıkarken görmeyi beklediği son hayvanlardan biriydi.

İnsan formundaki Fury'ydi.

Boyu Vane ile eşit olan Fury'nin omuz hizasında sarı saçları ve turkuazdan bir ton daha koyu gözleri vardı. Saçlarını at kuyruğu yapmış, dar mavi bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek giymişti.

Kurt ona ölümcül, dikkatle ölçülmüş bir adımla yaklaştı. Her molekülünden güç ve kuvvet akıyordu. Vücut. Bu, Vane'in asla dövüşmek istemediği birkaç kurttan biriydi.

Fury'yi alt edemeyeceğini düşündüğünden değil. Yapabileceğinden emindi ama Fury adil dövüşen bir kurt değildi. Siz uyurken boğazınızı parçalaması çok daha muhtemeldi.

Vane'in yanında durup Bride'ın dükkânının içinde durduğu yere bakarken kurdun gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı.

"Dikkatsiz davranıyorsun, Adelfos."

"Biz kardeş değiliz, Fury. Burada ne halt ediyorsun?"

Gülümsemesi çarpık ve şeytani bir hal aldı. "Babanın senin ve Fang'in hayatta olduğunu bildiği konusunda seni uyarmak istedim. İkinizi öldürmek için seçilenlerden biri de bendim."

Vane kaskatı kesildi.

"Sakin ol," dedi Fury. "Ölmeni isteseydim şimdiye kadar saldırmış olurdum."

"Neden yapmadın?"

"Sana borçluyum, unuttun mu?"

Bu doğruydı. Kurt sürüye ilk katıldığında Fury'nin hayatını kurtarmıştı. "Ödemeyi yapmak için uzun süre bekledin."

Omuz silkti. "Evet, bazı şeyler zaman alır."

"Bana yardım etmek için neden sürüden ayrıldığını anlamıyorum."

Uğursuz bir gülümseme dudaklarını büktü. "Çünkü bu yaşlı adamı kızdıracak. Ben ondan nefret ediyorum, o da senden nefret ediyor, sanırım bu da seni yeni en iyi arkadaşım."

Bu Vane için yeni bir haberdi. "Ondan neden nefret ediyorsun?"

"Kendime göre nedenlerim var ve bunların hepsi bana ait ve kamuya açık değil."

"O zaman neden bunca yüzyıl boyunca sürünün içinde kaldın?" "Yine kendimce sebeplerim var."

Evet, Fury tuhaf bir yaratıktı. "Bana söylediğini öğrenirlerse, seni öldürürler."

Kurt kayıtsızca omuz silkti. "Hepimiz bir gün öleceğiz." Gelin köşeyi döndüğünde Fury'nin kaşları kalktı, sonra daha fazla müşteri butiğine yaklaştıkça yön değiştirdi. Havayı kokladı. Gözleri büyüdü. "Çiftleşmişsin."

Vane onu boğazından yakaladı ve binaya doğru itti.

"Sakin ol Vane," dedi Fury. Canavarın içinde hiç korku yoktu. Sadece eğlence ve dürüstlük vardı. "Ben eşine zarar vermeyeceğim ama Stefan ve diğerleri verecek."

Vane bundan şüphe duymuyordu. Stefan ona zarar vermenin bir yolunu bulmak için iki testisinden de vazgeçebilirdi. "Kim avlanır?"

"Ben, Stefan, Aloysius ve Petra."

Vane lanetledi. Her birinin ona karşı kişisel bir baltası vardı, özellikle de ondan nefret eden Petra'nın. onunla çiftleşmeye çalıştığında onu dışlamış ve sonra da onunla Fang'in arasına girmişti. Eğer Bride'ı öğrenirlerse, onu tereddüt etmeden öldüreceklerdi - sırf onu kesmek için. Ve eğer nazik olurlarsa. Sürünün erkekleri onu bulurlarsa bundan çok daha kötüsünü yaparlardı.

Ne zaman çiftleşmiş bir erkek sürüden ayrılrsa, sürü dişi eşini cezalandırarak karşılık verirdi.

Vane, Bride'a bunu yapan herkesi öldürürdü. Kim olursa olsun.

"şimdi elini boğazımdan çekecek misin yoksa önce canını yakmam mı gerekiyor?"

Vane tartıştı, sonra onu serbest bıraktı.

Fury gömleğini çekiştirerek düzeltirken, "Memnuniyetle," dedi.

"Bak," dedi Fury, sesi son derece ciddiye. "Seninle ya da Fang'le hiçbir zaman bir sorunum olmadı, bunu biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, katlanabildiğim tek iki strati sizdiniz. Anya'yı kaybettiğiniz için yeterince zor zamanlar geçirdiğinizi düşünüyorum. Siz de Baban sürüsünü ele geçireceğinden korktuğu için bu saçmalığa ihtiyaç duyuyor."

Vane küfretti. "Sürü umurumda bile değil."

"Biliyorum. İster inanın ister inanmayın, ben de en az sizin kadar adaletsizlikten nefret ediyorum. Sürüdeki tek iki düzgün kurdun öldürüldüğünü görmek isteyeceğim son şey."

Bunlar beklenmedik sözlerdi. Ama Fury de Vane'in yaptığı gibi kendini sürüdeki diğer insanlardan uzak tutmuştu. Kurt kimseye sır vermemişti. Kimseye güvenmemişti.

Fury ondan uzaklaşmaya

başladı. "Fury, bekle."

Kaşları çatılmış bir halde ona baktı.

"Haber verdiğin için teşekkürler."

Fury başını eğdi.

O anda kurtla arasında garip bir yakınlık hissetti. Hayır. Fury'ye borçlu olduğu ve Vane'in borçlarını her zaman tam olarak ödediği gerçeğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. "Nereye gidiyorsun?"

Fury omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım ben yalnız bir kurdum." Alçak sesle uludu. "Çok klişe, değil mi?"

Kurt gerçekten deliydi.

Vane dükkânının penceresinden Bride'a baktı ve aklına bir fikir geldi.

"Sana güvenebilir miyim, Fury?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Ben bir kurdum ve her zaman kendim için en iyi olanı yapacağım. Neden?"

Vane tereddüt etti ama sonunda kurtla anlaşma yapmaktan başka çaresi kalmamıştı. "Çünkü önümüzdeki birkaç hafta için yardıma ihtiyacım var. Aynı anda iki yerde birden olamam."

"Vay canına," dedi Fury inanamayarak. "Vane Kattalakis'in başka bir canlıdan yardım isteyeceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

İğnelemeyi duymazdan geldi. "Gelin özgür kalana ya da benimle tamamen çiftleşene kadar bana yardım edersen, bir daha asla başka bir sürü için avlanmak zorunda kalmayacağından emin olurum."

Fury bir şey söylemedi.

"Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, Fury," dedi Vane, sesi kendi savunmasıyla baş başa bırakılmaktan duyduğu acıyı ele veriyordu. "Sen bana yardım et, ben de sana kardeşlik yemini edeyim."

Bu hiç de hafife alınacak bir şey değildi. Kanla sadakat yemini etmek neredeyse

çiftleşme. Bu bozulamaz bir yemindi. Fury'nin bu dünyada başka kimsesi yoktu. Ailesinin hepsi ölmüştü ve onlara korkmuş, toy bir genç olarak gelmişti.

Fury başını sallamadan önce gözlerini kaçırdı. "Pekâlâ, Vane. Ben yaparım."

Vane elini Fury'ye uzatırken yavaş bir nefes verdi. Her nedense, sanki az önce Lucifer ile bir pazarlık yapmış gibi hissetti.

Fury tereddüt etti, sonra elini sıktı. "Peki ne yapmamı istiyorsun?"

Vane, Gelin'in onlara doğru geri döndüğünü gördü. "Şimdilik benim yerime bir kurt gibi davranmanı istiyorum. Onu korumak için Bride'ın evcil hayvanı gibi davranıyordum ve şimdi insan formunda olduğuma göre, etrafta bir kurt olması gerçekten işime yarayabilir. şüphelerini artırır." Özellikle de ona kendisi hakkındaki gerçeği söylemeye cesaret edemediği için. avcılarını izinden uzaklaştırdı.

Fury buna güldü. "İkimizin de beyaz kalas olması iyi bir şey, değil mi?"

"Evet. Şimdi kurt formunu alabilir misin?"

Fury, Bride'ın görüş alanından çıktı ve kurda doğru parladı. İki saniye sonra bacağını Vane'in ayağının yanına kaldırdı.

"Yap bunu Fury, ben de senin kışını hadım edeyim."

Kafasının içinde Fury'nin güldüğünü duyabiliyordu. "Ah," dedi Fury kafasının içinde. "Bu arada, diğerlerinin Fang'in Sığınak'ta olduğunu bildiğini söylemeyi unuttum."

Vane yine buz kesti. "Ne?"

"Evet. Baban onlara aylar olduğu sürece ona saldırmamalarını söyledi. Ama yalnız kaldığı an..."

"Gelini izle." "Ne-"

Vane anında Sığınak'a gitti.

Fury sokakta oturmuş, ne yapacağını tamamen şaşırmıştı.

"Vane?"

Cevap vermedi.

Lanet olsun. Bir kurt olarak Bride'a Vane'in nereye gittiğini söylemesinin hiçbir yolu yoktu ve uğraşmak isteyeceği son şey eşini bulamayan perişan bir insan dışıydı.

Bu doğru değildi.

İnsan formuna dönüşen Fury, kıyafetlerini sokaktan hızla topladı ve giyindi. Vane'in aksine onun gücü fizikseldi, büyüsel değil. Büyü kullanabiliyordu ama Vane kadar kesin bir şekilde değil. Giysilerini güçleriyle giymeye çalışsaydı, doğru sırada ve doğru yerde üzerinde durmaları için yarı yarıya şansı olurdu. Bu yüzden çorabını gömlek olarak giymek yerine, sokağın köşesinde kimsenin onu çıplak yakalamaması için dua ederken giysilerini çıkardı.

Gelin köşeyi döndüğünde, ayakkabıları dışında her şeyini giymişti.

Adamın botunu çektiğini görünce hemen geri çekildi.

"Ayakkabımdaki çakıl taşı," diye açıkladı beceriksizce. Yalan söylemek de onun uzmanlık alanı değildi.

"İki ayakkabı mı?" diye

sordu. "Garip, ha?"

Arkasındaki bahçeyi taramadan önce ona tuhaf bir bakış attı.

"Eğer Vane'i arıyorsanız, burada değil."

"Onu tanıyor musun?"

"Uh, evet."

Ona delici bir bakış attı. "Peki ya sen?" "Fury."

"Fury?"

"Evet, biliyorum. Annem bana isim koyarken kafayı bulmuş."

Kadının yüzündeki ifadeden çenesini kapalı tutması gerektiğini anlayabiliyordu.

Gelin ondan bir adım uzaklaşarak, "Hı-hı," dedi.

Fury bir adım öne çıktı. Şimdi panikliyordu, kokusunu alabiliyordu. "Gerçekten, sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim. Vane o dönene kadar sana göz kulak olmamı söyledi."

"Nereye gitti?"

Fury bu soru karşısında paniğe kapıldı. Lanet olası insanlar meraklı doğaları vardı. Aklından çeşitli yalanlar geçiyordu ama hepsi de muhtemelen Vane'in başını belaya sokacaktı, bu yüzden

onu en az rahatsız edecek olanda karar kıldı. "İşemeye gitti."

Evet, bu aptalcaydı, yüzü kızardığı anda fark etti.

"Nereden geldin sen?"

Sanki buna cevap verebilirmiş gibi. Ona bir saat önce Nebraska'dan New Orleans'a ışınlandığını söylese polise koşardı.

Sokağın aşağısını işaret etti. "Bu

tarafı." Öncekinden daha da gergindi.

Fury ona çok uğursuz olmadığını umduğu bir sırıtış sundu. İnsanların kendisinden korkmamasını sağlamaya alışkın değildi.

Normalde insanları dehşet içinde ıslatmaktan zevk alırdı.

Bu onun için tuhaf bir değışiklikti.

"Gerçekten," dedi, "yemin ederim

güvendeyim."

"Peki sana inanmalı mıyım, neden?"

Ona vereceğini umduğu cevabı vermeden önce durakladı. onu yatıştırmak için. "Ben Vane'in kardeşiyim ve sana zarar verirsem canıma okur."

Gelin karşısındaki tuhaf, garip bir şekilde yakışıklı adama baktı. Sözlerine rağmen, adamın üzerinde uğursuz bir tehlike havası vardı. Bu tür bir insana benziyordu. birinin boğazını kesip sonra da buna gülebiliyordu. "Vane'e benzemiyorsun."

"Biliyorum," dedi. "Ben annemize çekmişim, o da babamıza çekmiş."

"Uh-huh."

İçini çekti ve botlarını yere bıraktı. "Bak, sosyal beceriler konusunda berbatım, tamam mı? Sadece ben değilmişim gibi davran.

Vane dönene kadar burada. Ben sana göz kulak olurum, sen de beni görmezden gelirsın ve iyi geçiniriz. Sana uyar mı?"

Emin değildi. Onunla ilgili bir şey içeri koşup kapıyı kilitleme isteği uyandırmıştı. Ona güvenebilir miydi?

"Hey, Gelin? Biraz yardım alabilir miyim?"

Sürekli müşterilerinden birinin elinde bir elbiseyle durduğu dükkânının girişine doğru baktı. "Elbette, Teresa. Hemen geliyorum," dedi ve önündeki tuhaf adamdan uzaklaştı.

Botlarını giydi, sonra da onun peşinden gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam onu mağazasına kadar takip ederken.

"Sana göz kulak oluyorum. Beni görmezden gel."

Kendisinden çok daha uzun ve korkutucu olan birini görmezden gelmek zordu.

"Vane gideli ne kadar oldu?" diye sordu ona butiğinde yürürken.

"Bilmiyorum, çok kötü gitmiş olmalı. Mesaneyle ilgili bir şey olabilir. Emin değilim."

Ona bakakaldı.

Son derece rahatsız görünüyordu. "Şimdi çenemi kapatacağım ve burada durup sert görüneceğim. En iyi yaptığım şey bu."

Öyle yaptı ve o da kabul etmek zorunda kaldı. Sessizken Fury oldukça göz korkutucuydu. Adama hakkını vermeliydi, kesinlikle uzmanlık alanını biliyordu.

* * *

Vane Peltier Evi'nde, Fang'in kapısının hemen dışında cisimlendi. Hiç kıpırdamadan durdu ve dinledi.

Algılama.

Hiçbir rahatsızlık yoktu. Başka birinin kokusu yoktu. Kendisi ya da Fang için psişik düzlemi araştıran hiçbir his yoktu.

Her şey tamamen normal görünüyordu.

Rahatlayarak kapıyı açtı ve Fang'i Vane'in onu bıraktığı gibi buldu. Yatağında yalnızdı.

Vane, Fang'in iyi olduğundan emin olmak için yavaşça odaya girdi.

Yatağın uzak tarafına gitti. Fang hareket etmedi ya da kıpırdamadı. Boğazı düğümlendi. Fang nefes alıyor gibi görünmüyordu.

"Aman Tanrım, hayır," dedi panik içinde boğulurcasına.

Vane kardeşini yakaladı, o da anında inledi ve hırladı.

Fang'in kürkünü daha sıkı tuttu. "Lanet olsun sana, piç kurusu!" diye öfkeyle hırladı. "Üzerimde ölürsen yemin ederim

boğazını parçalayacak."

Fang, Vane onu serbest bırakana kadar onu ısırđı. Kardeşı tekrar yatağa, koma haline geri döndü.

"Fang, dinle. Babam burada olduğumuzu biliyor ve peşimizden bir ekip gönderiyor. Hadi kurt, konuş benimle."

Yapmadı. Fang öylece uzanıp boşluğa baktı.

"Hadi ama Fang, bu benim için adil değil. Sana yardım etmek için ne yapacağımı bilmiyorum. Ben de Anya'yı özlüyorum..."-Fang'in ona bakmasını sağlamaya çalıştı-"ve ben de seni özlüyorum."

Yine de kardeşı ona cevap vermedi.

Vane inatçılığı yüzünden onu boğmak istedi.

Tam o sırada etrafındaki havada garip bir dalgalanma hissetti. Omzunun üzerinden bakınca Stefan'ın yüzünde kendini beğenmiş bir alaycılıkla orada dikildiğini gördü.

Vane bir an bile düşünmeden saldırdı.

Bölüm 6

Vane, Stefan'ı belinden yakaladı ve ikisi birlikte sert meşe kapıdan geçip koridora fırladılar.

Aimee Peltier onlardan uzaklaştı ve Vane, Stefan'ı yerden kaldırıp ona sert ve öfkeli bir şekilde vururken yardım çığlıkları atıyordu.

Stefan saldırmak yerine kurt formuna geçti ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. Vane de peşinden koşmaya başladı. Ama Stefan'dan önce aşağıya inebilirken, insan formunda yukarıya doğru sıçrayan Wren kurdu boynundan yakaladı ve koridora geri çekti.

Stefan hırlayarak Wren'i ısırmaya çalıştı. Leopar onu Vane'in duraksamasına neden olan bir güçle tuttu. Genç ve sessiz Katagari'nin bu kadar güçlü olduğunu hiç düşünmemişti.

Nicolette koridorun sonundaki odasından çıkarken Vane nefes nefese geri çekildi.

Aimee annesinin yanına koşarken Wren hırlayan kurdu tutmaya devam etti.

"Burada neler oluyor?" Nicolette sordu.

Vane eliyle kurdu işaret etti. "Fang'in odasıdaydı."

Stefan insan formuna geçti, kıyafetlerini giydi ve Wren'i kendisinden uzaklaştırdı.

Wren bir adım bile uzaklaşmadı ve yüzündeki ifade Stefan ona bir daha dokunursa kıyametin kopacağına işaret ediyordu.

Bu sert bakış Stefan'ı bir nebze sakinleştirmeyi başardı ve leopardan bir adım uzaklaştı. "Ben bir şey yapmıyordum.

Ben sadece gerçekten burada olup olmadıklarını görmek için onları kontrol ediyordum." Stefan Vane'e bakarak dudağını büktü. "Vane bana saldırdı."

Stefan neredeyse saygılı bir ifadeyle Nicolette'e döndü. "Herhangi birinin provokasyon olmadan saldırmasının Sığınak kurallarına aykırı olduğunu sanıyordum."

Vane anladığını fark edince gözlerini kıstı. Bunun bir tuzak olduğunu çok geç fark etmişti.

Stefan, Vane'in ona verdiğiinden daha zekiydi.

"Vane?" Nicolette ona baktı. "Söyledikleri doğru mu? Ona saldırdın mı?"

"Fang'i öldürmeye geliyordu. Öyle olduğunu biliyorsun." "Ama ona saldırdı mı?"

Vane Stefan'a dik dik bakarken kaskatı kesildi. "Ben onu durdurmasaydım durduracaktı."

"Önce o mu saldırdı, yoksa sen mi?" Nicolette ısrar etti.

Vane'in öfkesi kontrolden çıktı. "Nesin sen? Lanet bir avukat mı?"

"Ses tonuna dikkat et, Vane," diye sertçe uyardı Nicolette. "Burada en üstün kanun benim ve bunu sen de biliyorsun."

Vane, bunu yapmak zoruna gitse de özür diledi.

Wren ona, kendisinin de Stefan'ı parçalamak istediğini belirten sempatik bir bakış attı. Bütün vücudu bunun için sarmalanmıştı ama kıpırdamadı.

Nicolette, Vane'in özrünü kabul ederek çenesini kaldırdı. "Şimdi bana gerçeği söyle. İlk kim saldırdı?"

Vane yalan söylemek istedi ama Nicolette bunu hissedecekti ve bu sadece işleri daha da kötüleştirecekti. "Söyledim."

Sanki bu ona acı veriyormuş gibi gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında yüzündeki ifade söyleyeceklerinden ne kadar pişman olduğunu gösteriyordu. "O zaman seni sürgün etmekten başka çarem yok, Vane. Özür dilerim."

Stefan'ın gözleri parladı.

O anda Vane hepsinden eşit derecede nefret ediyordu. Demek her şey bu noktaya gelmişti. Kardeşini koruduğu için cezalandırılmıştı.

Öyle olsun. Bu ilk kez olmuyordu. En azından Nicolette ceza olarak ona kırbacla vurmamıştı.

"Peki," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Vane kardeşini almak için Fang'in odasına yöneldiğinde, Aimee Peltier'in onun önünü kesmek için acele ettiğini gördü. Kapıyı çarparak kapattı, sonra da koşarak onu yataktan uzaklaştırdı.

Etrafından dolaşmaya çalıştı ama kadın buna izin vermedi.

"Vane, beni dinle. Annen sadece kızgın. Ona zaman ver-"

"Hayır, Aimee," dedi Vane alçak ve ölümcül bir ses tonuyla, öfkesini ondan çıkarmamak için mücadele ederken.

"Kuralları biliyordum ve onları çiğnedim. Annen bunu asla affetmeyecek ve sen de bunu biliyorsun."

Adam onu geçmeye çalışırken Aimee kollarını uzattı. "Fang'i burada bırak," diye ısrar etti. "Sen, ben ve hatta annem

Stefan'ın ne yaptığını. Fang'in asla yalnız kalmamasını sağlayacağım. Gece gündüz her an yanında olacağım. O burada yaşadığı sürece kimse ona zarar veremeyecek. Sığınak."

Teklifi kafasını karıştırmıştı. Dişi ayının onlara ne olduğunu neden umursadığını anlamıyordu. "Neden?"

Solgun gözleri yumuşak ve nazikti, ona baktı ve kollarını tekrar yanlarına indirdi. "Çünkü hiç kimse sizin gibi incinmemeli. Yaptıkları şey zalimce ve gereksizdi. Bu insani bir cezaydı, hayvani bir ceza değil. Ben de kardeşlerimi kaybettim ve Anya'nız için kalbinizde hissettiğiniz acıyı ilk elden biliyorum. Fang'in ölmesine izin vermeyeceğim, yemin ederim."

İşaretinin saklı olduğu eline baktı, sonra sanki birinin onu duymasından korkuyormuş gibi arkasındaki kapıya baktı. Sesini alçalttı. "Sen Şimdi koruyacak başka biri var. İhtiyacın olan son şey Fang'in bu durumda seninle olması. Git ve onu koru. Kardeşini kontrol etmek için gece ya da gündüz beni istediğin zaman arayabilirsin."

Vane onu kollarına çekti ve nazikçe sarıldı. "Teşekkür ederim, Aimee."

Onun sırtını sıvazladı. "Ne zaman istersen. Şimdi git ve umarım dışarıdaki kurdun ağzını burnunu kırarsın."

Onu bırakıp koridora geri dönmeden önce gönülsüzce güldü.

Stefan ona meydan okuyan bir bakış fırlatarak Vane'i canını yakması için kışkırttı.

Ama o kadar da aptal değildi.

Vane ona zarar verebilirdi ama bu Nicolette'in mülkünde olmayacaktı.

Vane bunun yerine Stefan'ın ne yapmak istediğini anladığından emin olmak için Nicolette'e döndü. "Fang hiçbir kuralı çiğnemedi. Kalması güvenli mi?"

Nicolette başıyla onayladı, sonra da küfür eden Stefan'a anlamlı bir bakış fırlattı. "O bizim korumamız altında ve ona zarar gelmemesini sağlayacağız."

Stefan'ın yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Ve bu ona bir şey anlatıyordu. Bu iş daha bitmemiştir.

Getir bakalım.

Vane merdivenlere yöneldi.

Stefan, "Bu iş daha bitmedi," diye homurdandı.

"Klişeyi biliyorum," dedi Vane yorgun bir ifadeyle, durup kurda bakarken. "Birimiz ölene kadar bu iş bitmeyecek." Stefan'a alaycı bir sırıtış attı. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu ben olmayacağım."

Stefan boğazının altından hırladı ama akıllıca mesafesini korudu.

Vane ön kapıya doğru ilerlerken Stefan da onu takip etmeye çalıştı.

Wren onu durdurdu. "Sığınak Kuralları," dedi sessizce. "Vane önden başlar ve eğer takip etmeye çalışırsan topallarsın... Kalıcı olarak."

* * *

Vane ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Bir yanı Stefan'a yol göstermesin diye Bride'ın yakınına gitmekten korkuyordu.

ve diğerklerini doğruca ona götürdü. Diğerk yanı ise onu yalnız bırakmaktan korkuyordu.

Özellikle de Fury oradayken.

Onlardan herhangi birine karşı kendini savunabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Annesinin vücudundaki yara izlerini hatırlayınca işi burkuldu. Babası ve Tessera'sıyla savaşırken yüzüne ve boynuna aldığı yaralar. Tessaralar asker ya da gözcü olarak gönderilen küçük kurt gruplarıydı. Genellikle temas ettikleri her şeyi  ld r rlerd .

Ve gelinine dokunan herkesi öldürecekti. Hiç kimse ona zarar veremezdi. Onu reddetse bile, o hâlâ onun eşiydi ve hayatının geri kalanını ihtiyaçı olan her şeye sahip olduğundan emin olarak geçirecekti.

Fang'e gelince, ayıların koruması altında güvendeydi. Vane'in bundan hiç şüphesi yoktu.

Ama Gelin...

Ne yapmalıydı? Her ikisinin de ellerindeki işareti silebilmeyi diledi. Bir eş bulmak işin onca zaman varken, bu onlardan biri değildi.

Katagaria olsaydı, sadece onun birlikteliklerini bitirmeye karar vermesini beklemek zorunda kalacaktı. Çok az Katagaria dişisi eşini reddederdi. Eğer reddederlerse, erkek dişi ölene kadar tamamen iktidarsızdı. Dişi Diğerk yandan, istediği kadar sevgili edinmekte  zg r olacak, ancak onlardan asla  ocuk sahibi olamayacaktı.

Bu yüzden erkekler üç haftalık çiftleşme dönemi boyunca dişilerini memnun etmek ve onlara kur yapmak için büyük özen gösterirlerdi.

İnsanlar hakkındaki bilgisi sınırlı olsa da, Bride'ın onun yatağında çıırılçıplak kendini teşhir etmesini ve ardından kendini ve sonsuz sadakatini ona sunmasını onaylayacağını sanmıyordu.

Bu onu korkutabilir bile.

Onunla çiftleşmeyi düşünmemeliydi bile.
Her neyse. Ne tür çocuklar doğuracakları hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir köpek yavrusu doğurursa ne yapardı?

En azından insan annesi onları yavruyken öldürmeyecek kadar namusluydu. Onları babalarının üzerine atmış ve ortadan kaybolmuştu.

Ama annesi de bir Arkadyalıydı. Babasının ne olduğunu biliyor ve anlıyordu. Ve bugüne kadar bunun için babasından nefret etti. Bu yüzden hepsinden nefret ediyordu.

Bunların hiçbiri önemli değildi. Vane geri dönmeli ve Fury'yi Bride'dan uzaklaştırmalıydı. Kurt en iyi ihtimalle öngörülemez, en kötü ihtimalle de ölümcül derecede hassastı.

Vane kendini onun dükkanına attı, seçimine dikkat ederek Arka odadaki dolapta olacağından şüpheleniyordu. Onu korkutmak istemezdi.

Kendini dışarı bıraktı ve Fury'yi kapının dışında insan formunda bulduğu arka avluya gitti.

"Ne yapıyorsun sen?" Vane hırladı. Fury'nin onun yanında insan olmasını hiç istememişti.

"Gidiyor musun?"

Vane cevap veremedi, Fury kurt formuna döndü. Bride bir saniye sonra avluya geldi.

Vane, Fury'nin onları görmesini engellemek için kıyafetlerine görünmezlik zıplamak zorunda kaldığında lanet okudu.

Dükkanının kapısını kapatırken gülümseyerek, "Güzel, dönmüşsün," dedi. "Düşüğünü sanmışım."

Vane kaşlarını çatı. "Neyin içine düştü?"

"Kardeşin tuvalete gittiğini söyledi." Kafası

daha da karışmıştı. "Kardeşim mi?"

"Fury." Gelin etrafına bakındı. "Nereye gitti bu? Ben öğle yemeği için birkaç dakikalığına kapıyı kilitlerken o burada arka kapıyı koruyordu."

"Devam et Vane," dedi Fury içinden. "Daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Fury'ye ters ters baktı. "Peki neden onun yanında insan formundaydın, Fury? Senin bir kurt olman gerekiyordu."

"Panikledim. Ayrıca, onunla tanışmak

istiyordum." "Neden?"

Kurt ona cevap vermeyi reddetti. "Biliyorsun, eğer insana dönüşmemiş olsaydım, ona veda etmeden kaçtığını düşünecekti. Onunla bir kurt olarak konuşamam, ikimizi de korkutmadan olmaz."

"Vane?" Gelin sordu. "İyi misin?"

Vane gözlerini daha da kısmıştı. "Fury'nin gitmesi gerekiyordu." Ve nefes almaya devam etmek istiyorsa bir erkek olarak gitse iyi olur.

Fury boğazının altından hırladı.

"Oh," Aşağı baktı ve Fury'ye gülümsedi. "İşte buradasın, tatlım. Senin için endişelendim."

Fury sıçrayarak pençelerini kadının göğüslerine dayadı ve yüzünü yaladı.

"Hey, yere yat," diye tersledi Vane, kurdu geri çekilmeye zorlayarak. "Bunların hiçbiri olmayacak."

Gelin yardımsever bir tavırla, "Benim için fark etmez," dedi.

Fury kuyruğunu salladı ve hınzırca gülümsedi, sonra Gelin'in elbisesine bakmaya çalıştı.

Vane onu hızla boynundan yakaladı. "Dur!" diye hırladı zihinsel olarak Fury'ye. "Yoksa kafanı koparırım."

Gelin kaşlarını çattı. "Kurdumu sevmediniz mi?"

"Evet," dedi Vane, başını kabaca okşayarak. "O benim yeni en iyi arkadaşım."

"Ben senin tek arkadaşınım, sik kafalı."

Vane onu uyarmak için yumruğunu kurdun kürküne geçirdi. "Kurtlara karşı sert olman gerektiğini biliyorsun. Alfa'nın kim olduğunu bilmelerini sağla."

"Baban mı?"

Vane, Fury'nin kafasına vurdu.

"Ow!"

"Evet," dedi Gelin. "Babam tüm köpekler için böyle der."

"Baban mı?"

Başıyla onayladı. "Kendisi Dr. McTierney. Louisiana'da köpek bakımı üzerine. Slidell'de bir veteriner. Reklamlarını görmüş olabilirsiniz. 'Eğer evcil hayvanınızı seviyorsanız, kısırlaştırın ya da kısırlaştırmayın'. Tüm bu kampanyayı o yönetiyor."

"Gerçekten mi?" dedi Fury'ye sırtarak. "Belki de bir randevu almalıyız."

"Evet, doğru. Dene ve öl."

Vane öfkesini Bride'dan saklamaya çalışırken yumruklarını sıktı. Onun önünde kurdu boğmasına sadece bir adım kalmıştı.

Gelin Fury'ye bakarken kaşlarını çattı. "Garip..." O arka patisine uzandı. "Orada kahverengi bir yama olduğunu hatırlamıyorum."

Vane, Fury'nin kendisiyle birebir eşleşmediğini fark edince lanetini ısırdı. Kahretsin, çok dikkatliydi.

"Belki de daha önce fark etmemişsindir," diyerek onun dikkatini dağıtmaya çalıştı.

"Belki."

Gelin onları arka avluya götürdü. Dairesinin kapısını açtı ve kurdu içeri aldı. Kapı aralığında durakladı.

Vane elini başının üzerindeki kapı çerçevesine dayadı ve ona gülümsedi. "Gerginsin," dedi sessizce. "Neden?"

"Hâlâ burada ne yaptığından emin değilim."

"Seninle konuşuyorum."

Buna güldü. "Biliyorsun, muhteşem bir adam bir gün hayatıma girdiğinde, bana çok istediğim pahalı bir kolyeyi verdiğinde ve sonra hayatımın en iyi seksini yaptığımızda ne yapmam gerektiğine dair bir görgü kuralları el kitabım yok, ve ortadan kayboluyorsun. Sonra bir kahramana ihtiyacım olduğunda geri dönüyorsun ve bana yardım etmek için o nakliyecilerin muhtemelen altı ayda kazandığından daha fazla para ödüyorsun. Beni harika bir yemek için dışarı çıkarıyorsun. akşam yemeği ve sonra bütün bir geceyi başımı döndürerek geçirdim. Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Bunun benim için de bir ilk olduğunu söylemeliyim." Elini uzattı ve parmaklarının kızın yanağında duran saç tutamına sürtünmesine izin verdi. "Ne diyebilirim ki? Benim için karşı konulmazsın," diye nefes aldı.

Ona böyle baktığında akli başında ve mantıklı kalmak zordu. Sanki onun tadına bakmak için açlıktan ölüyormuş gibi.

"Ve sen daha da gerginsin." İç çekti, sonra geri adım attı.

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Sorun sen değilsin. Gerçekten. Sadece böyle şeylerin başıma gelmesine alışık değilim."

"Ben de değilim." Başını eğdi ve onu öptü. Seyircileri olduğunu hatırlayana kadar onun tadını çıkardı.

Gözlerini açtığında Fury'nin merakla onlara baktığını gördü.

O kurttan nefret ediyordu. Vane isteksizce geri çekildi. "Neden dükkânı bir saatliğine kapatıp benimle gerçek bir öğle yemeği yemiyorsun?"

Gelin tereddüt etti, sonra başını salladı. Onunla öğle yemeği harika olurdu. "Sanırım yiyeceğim. Buzdolabında biraz spagetti artığı var. Bir blok ötedeki dükkâna yürüyüp yanında şarap da alabiliriz."

Dışarıdaki bahçeyi tararken onun önerisinden oldukça rahatsız görünüyordu. Kardeşini mi arıyordu?

"Bu iyi olurdu," dedi ama vücut dili umursamaz tonunu yalanlıyordu.

Gelin'in hayatında ilk kez gerçekten radikal bir fikri vardı. Saatini kontrol etti. Saat neredeyse iki buçuktu ve son yarım saattir dükkânına kimse gelmemişti. Cuma öğleden sonraları onun için geleneksel olarak sakin geçerdi ...

"Bak ne diyeceğim," dedi korkmadan önce. "Neden erken kapatmıyorum?"

Bakışları ilgiyle ısındı. "Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı. "Evrak işlerini halletmem için bana birkaç dakika verir misin?" "Acele etme. Tamamen seninim."

Gözlerindeki bakış ona tam olarak ne demek istediğini anlatıyordu.

Gelin onun daveti karşısında dudağını ısırıldı. Bir kadın, buna benzeyen bir adamın ağzından bunu ne kadar sık duyardı?

Gelin dükkânına döndü ve hızla kasasını saymaya başladı. O evrak işlerini hallederken Vane de

onun rafları.

O oradayken ve kadının dikkatini dağıtırken makbuzları sıralamaya odaklanmak zordu. Yüzük çekmecelerini karıştırırken sırtı ona dönüktü. Bir erkeğin kıcını süsleyen en güzel kalçaya sahipti. Daha da kötüsü, yüzünü görebiliyordu. aynada yansıyan. Ve

onun olabilirdi ...

Yutkunarak kendini banka dekontunu doldurmaya zorladı. Kadın her şeyi büyük fermuarlı zarfa koyarken adam arkasından geldi. Kollarını iki yana açarak onun yanına eğildi ve sanki onun tadını çıkarıyormuş gibi saçlarından derin bir nefes aldı.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı,

Gelin?" "Hayır," diye dürüstçe cevap verdi.

Vane orada durdu, kalbi çılgınca çarpıyordu. Vücudu sert ve ağrıyordu.

Buradaki varlığı delilikti. Buraya gelmeden önce kokusunu gizlemişti ama Stefan ve diğerleri yaptıkları işte çok iyidiler.

Onu bulmaları uzun sürmezdi.

Elbette, Bride onun işaretini taşıdığı sürece, onun kokusunu da taşıyordu ve onu terk etse bile, bunu alıp ona görünmeleri de onu bulmaları kadar olasıydı.

Gelin kendini saklamayı bilmediği için daha da fazla.

Onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu ve kızın onu reddetmeyeceğini biliyordu. Ama onu tekrar alamazdı. Alamazdı.

Bu kararın tam etkisini anlamadığı sürece. Ve doğasında olan tehlikeleri.

İnsan formunda burada olmamalıydı. Ama Fury'nin aksine, onun en güçlü enkarnasyonu insandı. Onu en iyi bu şekilde koruyabilirdi.

Bu aynı zamanda onu kadına karşı daha da savunmasız hale getirdi.

Eğilerek boynunun açıkta kalan derisini dudaklarıyla okşadı. "Keşke benim olsaydın," diye nefes aldı, teninin sıcak kokusunu içine çekerek.

Gelin, adamın sesinin derin ve hırıltılı tonunu duyunca nefes alamadı.

Bunun bir tür tuhaf rüya olduğunu hissetti. Nasıl Bu gerçek olabilir mi? Yukarı bakabilmek için Vane'in göğsüne yaslandı.

Yüzündeki ifade onu yaktı.

Şakacı bir gülümseme bakışlarının yoğunluğunu hafifletti. "Her şeyi çok hızlı hallettik, değil mi?"

Başını salladı.

"Bunun için özür dilerim. İstedğim bir şeyi gördüğümde, önce onu almak ve daha sonra almam gerekip gerekmediğini düşünmek gibi kötü bir eğilimim var."

Ondan uzaklaştı ve kapısına yöneldi. "Hadi," dedi başıyla kapıyı göstererek. "Sana bankaya kadar eşlik edeceğim ve şarabı alacağız."

Taburesinden kaydı ve onun peşinden gitti. Dışarıda, havada hafif bir serinlik vardı. Ve etrafta bir tehlike aurası

Vane. Onun etraflarındaki sokaklara çok fazla dikkat ettiğini hissediyordu. Ne zaman yanlarına biri yaklaşırsa, sanki üzerlerine atlamalarını bekliyormuş gibi dikkatle onları izliyordu.

Kadın depozitosunu yatırdı ve caddeyi geçip Canal Caddesi'ndeki bir paket mağazasına girdikten sonra şaraplarını seçmesine izin verdi. Parayı ödemeye çalıştığında, adamın ona bir hayvan gibi hırladığına yemin edebilirdi.

"Ben hallederim," dedi.

"Biliyorsun, başımın çaresine bakabilirim."

Tezgâhtardan şarabı alırken gülümsedi. "Biliyorum. Benim geldiğim yerde bir erkekten daha ölümcül olan tek şey bir kadındır. İnanın bana, sinirli bir kadının neler yapabileceğine dair sağlıklı bir saygım var."

Yine komün hakkında mı konuşuyordu? Nedense öyle düşünmüyordu. "Nereden geliyorsun?"

"Ben İngiltere'de doğdum."

Gelin buna şaşırarak durakladı. Ama Vane'in onu sürekli şaşırtmak gibi bir alışkanlığı vardı. "Gerçekten mi?"

"Aye, luv," dedi mükemmel bir İngiliz aksanıyla. "Doğma büyüme İngilizim."

Gülümsedi. "Bunu iyi yapıyorsun."

Paket mağazasının kapısını yorum yapmadan onun için açtı.

"Komik," dedi dükkâna girerken. "İngiliz kadınlarının özellikle gaddar olduklarını hiç düşünmemiştim."

Bunun üzerine homurdandı. "Evet ama sen annemle hiç tanışmadın. O, Hun İmparatoru Atilla'yı kabarık bir tavşan gibi gösterir."

Bunu söylerken ses tonunda ve yüzünde büyük bir öfke ve incinmişlik vardı. Annesi gerçekten de pek annelik içgüdüsüne sahip olmamalıydı.

"Onu hiç gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Benimle herhangi bir ilişki kurmakla ilgilenmediğini uzun zaman önce açıkça belirtti."

Gelin kolunu onun koluna doladı ve hafifçe sıktı. "Özür dilerim."

Elini kendi eliyle kapattı. "Üzülme. Benim türümün böyle anneleri yok-"

Gelin sokakta durakladı. "Senin türünden mi?"

Vane ağzından çıkanlar karşısında şok içinde kalakaldı. Lanet olsun. Bride'la konuşmak olması gerekenden çok daha kolaydı. İnsanların yanında tetikte olmaya alışkındı.

"Yalnız kurtlar," dedi aptalca bir şekilde Fury'nin terimini ödünç alarak.

"Ahh, yani sen şu maço, şefkate ihtiyaç duymayan tiplerdensin."

Eskiden öyleydi ama Gelin'le vakit geçirdikten sonra...

Bu kadına karşı hissettikleri ödünü koparmıştı. "Onun gibi bir şey."

Gelin dükkânına doğru geri dönerken başını salladı. "Yani sadece sen ve kardeşin mi varsınız?"

"Evet," dedi, kız kardeşini hatırlayınca boğazı düğümlendi. "Sadece biz varız. Peki ya sen?"

"Ailem Kenner'da yaşıyor. Atlanta'da yılda birkaç kez görebildiğim bir kız kardeşim var ve ağabeyim de iş bölgesinde bir firmada çalışıyor."

"Onlara yakın mısın?"

"Ah, evet. Bazen olmak istediğimden daha yakın. Hâlâ hayatımı benim yerime yönetmeleri gerektiğini düşünüyorlar."

Gülümsedi. Anya eskiden kendisi ve Fang hakkında böyle hissederdi. Bu, göğsüne acı tatlı bir sızı verdi. "En gençleri sen olmalısın."

"Bunu biliyorsun. Yemin ederim, annem hala eve her gittiğimde benim için et kesiyor."

Böyle şefkatli bir anneyi hayal bile edemiyordu. Böyle bir sevgiyi tanımak güzel olmalıydı. "Takma kafana."

"Çoğu gün yapmıyorum." Gelin kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

"Ne yapıyorsun?"

"Birinin üzerimize atlayacağından korkuyormuş gibi sokağı tarıyorsun."

Vane gerginlik içinde ensesini ovuşturdu. Kızın hakkını vermeliydi, gerçekten de gözlemciydi. Özellikle de bir insan için.

Ona söyleyebileceği son şey, aslında tam da bundan korktuğuydu.

Stefan ya da diğerleri onun izini bulursa... Bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyordu.

"Mağazanı birkaç haftalığına kapatıp benimle egzotik bir adaya gelmen için seni ikna edebileceğimi sanmıyorum, değil mi?"

Kadın ona güldü. "İyi bir tane."

Evet. Çok az şey biliyordu, adam oldukça ciddiydi. Bir yanı onu kaçırmak istiyordu ama ailesi arasında olanlardan sonra bunu şansa bırakmaması gerektiğini biliyordu.

Dört yüz yıl sonra annesi, babasının onu zorla kaçırmasının duygusal yarasını hâlâ taşıyordu. Bride'ın nezaketini yok etmek istemiyordu. Açık gülümsemesini. Tanrı yardımcısı olsun, insanlara güveniyordu ve bu o kadar nadir görülen bir şeydi ki onu bu şekilde tutmak için her şeyi yapardı.

Avlunun kapısını açtı ve onu Fury'nin onları beklediği dairesine götürdü.

Onlara doğru koşan Fury, tipik köpek tarzıyla Vane'in kasığına doğru ilerledi. "Yere yat," diye bağırdı, Kurdu bir kenara

fırçalayarak. "Senden

hoşlanıyor."

Beni kızdırmayı seviyor. "Evet, fark ettim."

Gelin, eski bir Troggs şarkısı olan "Wild Thing "i çalan müzik setine doğru yürürken kaşlarını çatı.

"Ne kadar tuhaf," dedi ve kapattı. "Müzik setini açık bırakmadım."

Vane, Fury'nin boynundaki tutuşunu

sıkılaştırdı. "Bu acıtıyor, Vane. Bırak beni."

Bunu isteksizce yaptı. "Başka ne yaptın?"

"Hiçbir Şey, gerçekten. Sadece biraz televizyon izledim, CD'lerini karıştırdım... gerçekten iyi Şeyler var... ve biraz kahve."

"Fury, içeri girmemen gerekiyordu!" "Ona göz

kulak ol dedin, bu da taşınmak anlamına

geliyor." Bride'a doğru koşan Fury'ye uzandı.

"Belki de bir hayaletiniz vardır," dedi Vane. "Ne de olsa burası New Orleans."

"Hiç komik değilsin," dedi.

Şarabı ondan aldı ve küçük bir odaya yöneldi. İki fincanlık kahve demliğinin yanına koydu. S rahiyi çıkardı ve ona baktı. "Bu da ne böyle? Burada neler

oluyor?" "Ne?"

Vane'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bu sabah kahve yaptın mı?"

"Oops," dedi Fury. "Onu biraz pufladım. Muhtemelen işim bittiğinde çıkarmam gerekirdi."

" yle mi düşünüyorsun?"

"Bana iyi davran dostum. Burada kalmak zorunda değilim." "Ben de senin yaşamana izin vermek zorunda değilim."

"İyi misin?" Gelin sūrahiyi yerine koyarken sordu.

Vane gülūmsedi ve sert ifadesini gevřetmeye zorladı. "Ben iyiyim."

"Bu kahve taze." Fury'ye baktı, sonra başını salladı. "Olmaz öyle şey. Bu çok aptalca."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Hayatımın geri kalanını hapiste geçirmekten korktuğum için bunu söylemeyeceğim bile."

şarabı soğuk kalması için dondurucuya koydu. dolapları açıp bir tencere ve kazan çıkardı.

Vane hiç düşünmeden spagetti sosu almak için küçük kilere gitti. Nedense her şeyin üzerine koymaya bayılıyordu.

"Oraya gideceğini nereden biliyordun?" diye sordu.

Vane ürperdi. Kahretsin, kadının onu nerede sakladığını bilmemeliydi. "En olası yer orası gibi görünüyordu."

Bunu kabul etmiş gibi görünüyordu.

Fury ayağa fırladı ve onu Bride'ın içine itti. Vücutları çarpıştığında Vane nefesini sertçe içine çekti ve Bride'ın yumuşak kıvrımlarını ona karşı hissetti.

Başını kaldırdı, dudakları şaşkınlıktan aralanmıştı. "Özür dilerim," dedi, kalbi küt küt atıyordu. "Köpek bana vurdu."

"Ben köpek değilim."

"Eğer durmazsan köpek maması olacaksın."

"Hadi ama, seni aptal. O senin eşin. Onun üzerine git."

"Onu zorlayamam. İnanın bana, bu benim yapmayacağım bir şey."

Fury şaşkınlıkla başını eğdi ve ona baktı. "Biliyor musun, sanırım bunun için sana saygı duymayı öğrendim. Sen iyi bir kurtsun, Vane. Şimdi bana tişörtünü ver ve dışarı çıkmama izin ver."

"Ne yapmak?" Vane o kadar şaşırmıştı ki yüksek sesle konuştu. "Neyi?" Gelin sordu.

"Hiçbir şey," dedi, bu gece hangi noktada onun tamamen deli olduğuna karar vereceğini merak ediyordu.

"Güven bana," dedi Fury. "Diğerlerini buradan uzağa götürmek için senin kokunu kullanacağım. Stefan'la işim bittiğinde o da kuyruğunu kıstırıp daireler çiziyor olacak."

Vane etkilenmişti. Bu iyi bir düşünceydi. "Onu buraya getirmeyeceğine güvenebilir miyim?"

"Evet, yapabilirsin."

Fury için ne kadar alışılmadık bir tepki. Vane ona güvenip güvenemeyeceğini tartışırken ona baktı.

Sonunda başka seçeneği kalmadı.

Fury kapıyı tırmalamaya gitti.

"Onu dışarı çıkaracağım," dedi Vane ve kurda doğru ilerledi.

"Teşekkürler," dedi Gelin kalan melek saç makarnasını çıkarırken.

Vane kurdu arka avluya kadar takip etti. Gömleğini çıkardı, sonra Fury parlarken yeni bir gömlek çıkardı. onu almak için insan formuna dönüştü.

"Üzerine bir şeyler giy, Fury. Burada kör oluyorum."

"Kapa çeneni," diye tersledi Fury. "Güçlerim konusunda senin kadar yetenekli değilim ve umursayacak kadar uzun süre insan olarak kalmayacağım. Sadece sana dikkatli olmanı söylemek istedim. Bir insan için yeterince iyi bir kadına benziyor. Bir insan için yeterince iyi bir kadına benziyor. ona bir şey olduğunu görmek."

"Biliyorum."

Kapıya bir araba yanaştı.

Fury gölgelere doğru adım attı ve gözden kayboldu. Vane arabanın yanaşmasını izlerken kıpırdamadı. Üst kattaki dairelerden birinde yaşayan striptizciydi.

Dost bir araba olduğu için rahatlamış bir halde içeri girdiğinde Gelin'i sosu kaşıkla tavaya koyarken buldu.

Güvenli bir şekilde ayrılana kadar onunla birlikte gitmeyi kabul etmesi için bir yol bulmalıydı.

Vane onu izledi ve çok tuhaf bir şey hissetti. Onun dünyasında kimse onun için yemek pişirmezdi. Ya çiğ yer ya da insan formunda satın alır, sonra da kendisi pişirirdi.

Daha önce hiç kimse onun için yemek yapmamıştı, sadece para vererek yaptırdığı zamanlar hariç. Bu neredeyse ev gibiydi. O değil Homey'nin ne olduğunu anladım.

Belki de midesindeki bu garip histi. Çekim
İçinden bir ses, dokunmaması gerektiği halde ona
dokunmasını söylüyordu.

"Gelin?" diye sordu ona yaklaşarak. "İmkansıza inanır mısın?"

Buzdolabından bir poşet salata çıkardı. "Nasıl imkansız?"

"Bilmiyorum. Periler mi? Leprikonlar mı? Dönüşebilen kurtlar
insanlara mı?"

Güldü. "Ahh, loup-garou. Yerel efsanelere inanmıyorsun,
değil mi?"

Kalbi küçülürken omuz silkti. Onun tipik bir insandan başka
bir şey olmasını ummak çok fazlaydı.

"Yine de," dedi kadın ve adamın yüreğine su serpti. "Hava
karardıktan sonra vampirleri kovalayan bir arkadaşım var. O
deli, ama biz
onu

seviyoru

m." Lanet

olsun.

"Evet," diye nefes aldı. "Tabitha biraz dışarıda, değil mi?"

Gelin olduğu yerde kalakaldı. "Onun-"

"New Orleans'ta herkes vampir avcısını tanır," dedi hemen.
"Tabitha Devereaux uzun zamandır buralarda."

Gelin güldü. "Ona bir efsane olduğunu söylemem
gerekecek. Bu onu sonuna kadar memnun edecektir."

Vane ona doğru döndü. "Peki ya sen? Tuhaf şeylere
inanmıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Gördüğüm en korkutucu şey Nisan ayındaki muhasebecim."

Buna dıştan gülümsedi, içten içe buruştu. Onun dünyasına asla açık olmayacaktı. Bazen sokakta karşılaştığı insanların aslında hiç de insan olmadıkları gerçeğine. Onların en kötü türden yırtıcılar olduğu gerçeğine.

Bırakın hayallerini yaşasın. Onları ondan almak zalimlik olur. Peki ne amaçla? Böylece ona ikisinin bir arada olabileceği bir dünya gösterebilecekti. Sürekli avlanmak mı?

Çocuklarının dışlanacağı bir yer mi?

Hayır, bu ona haksızlık olurdu. Bir eşe ihtiyacı yoktu ve kesinlikle çocuğa da ihtiyacı yoktu.

"İyi misin?" diye sordu iki tabak koyarken. "Evet, iyiyim."

Sadece işaret ellerinden kaybolana kadar ikisinin de iyi kalmasını umuyordu.

* * *

Fury'nin Stefan'ı ve Vane'in kokusunu yeniden almaya çalışırken Bourbon Caddesi'nde insan formunda olan diğerlerini bulması uzun sürmedi.

Üçü bir barın dışındaydı ve gelip giden müşterileri kokluyorlardı.

Her zaman olduğu gibi, halkının güzelliği onu etkilemişti ama bu beklenen bir şeydi. Onların dünyasında, çirkin ya da farklı

hemen reddedilir ya da öldürülürdü -genellikle ikincisi. Hayvanların hiç kimseye ya da hiçbir şeye merhameti yoktu.

Çoğunlukla insan olduklarına inanarak kendilerini kandıran hayvanlar bile. İnsan olduklarını söylediklerinde kendilerini kandırdıklarını kendi gözleriyle görecektik kadar uzun süredir Arkadyalılarla birlikteydi.

Tıpkı insanların yaptığı gibi.

İnsanlık hakkında insancıl hiçbir şey yoktu. Günün sonunda hepsi sadece hayatta kalma içgüdüsüne sahip hayvanlardı.

İt iti yerdı. Ve Fury bu prensip hakkında hatırlamak istemediği kadar çok şey biliyordu.

Stefan, Fury'nin kokusunu alınca dönüp baktı.

"Vay, vay," dedi Fury, ona bir sırıtma hediye ederek. "Ben bir süredir
Siz beni fark etmeden önce hepinizi öldürebilecek kadar uzun süre burada durdum. Yaşlanıyorsun Stefan."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Fury ona eğlenen bir bakış fırlattı. Yaşlı kurda meydan okumaya ve bir gün onu öldürmeye niyetliydi.

Ancak şu anda havasında değildi.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni Stefan. İstedığın kadar bir alfa gibi ortalıkta dolaşabilirsin ama tasmanı kimin tuttuğunu ikimiz de biliyoruz."

Stefan onu yakaladı ama Fury dönerek onun elinden kurtuldu.

"Yapma, yaşlı kurt. Seni utandırmak istemiyorum."

"Ne istiyorsun, Fury?" Petra tersledi.

Fury ona tam bir sırtışıla karşılık verdi. Grup içinde Vane'den en çok nefret eden oydu. Dişi kurt yıllarca onunla çiftleşmek istemiş, o reddedince de Fang'e yönelmişti. Vane'in dikkatini dağıtmak için onu takip etmişti. Liderlerinin en yaşlısı olduğu için Çocuklar, doğal olarak Vane'in bir gün sürünün varisi olacağını varsayarlardı. Babası ondan nefret etse de, Vane şüphesiz içlerinde en güçlü olanıydı.

Nedenini sadece Fury biliyordu. Vane Katagaria değildi ve geri kalanlar bunu fark edemeyecek kadar aptaldı.

Tanıştıkları anda Vane'den kokusunu almıştı. Sadece insan genlerinden gelen o tını. Sözde bir insan kalbi. Dahası, koku Arkadiyalıların en seçkinlerinden geliyordu. Vane sadece bir Arkadyalı değildi. O sadece bir Sentinel değildi.

O bir Aristo'ydu. Zahmetsizce büyü yapma yeteneğine sahip nadir bir tür. Arcadian diyarında Aristi'ler tanrı olarak kabul edilir ve onlar için seve seve ölebilecek kurtadamlar tarafından gayretle korunurlardı.

Kendisi de bu yüzden Vane'den nefret ediyordu.

Ama sabır bir erdemdi. Sadece insanlar için değil, özellikle hayvanlar için.

Petra kokladı, sonra kaşlarını çattı. Burnunu Fury'nin gömleğine gömünceye kadar yaklaştı.

"Vane," diye nefes aldı. "Onu yakaladınız mı?"

"Postu nerede?" Stefan hemen sordu.

Fury Stefan'a kapüşonlu bir bakış attı. "Hepiniz zavallısınız. Öldürmenin eğlencenin yarısı olduğunu hiçbiriniz öğrenemediniz mi?"

onu yerle bir mi ediyor?"

Petra başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Vane'in nerede olduğunu biliyorum. Ama düşmanını öldürmek yeterli değil. Önce kafasını karıştırmalısın."

Bölüm 7

Bride, Vane'e bakmamaya çalışırken tabağındaki salatayı itti. Onda çok çekici bir şeyler vardı. Bu kadar zayıf ve kaslı birinin etrafında olmak da rahatsız ediciydi. En azından Taylor'la birlikteyken ondan daha zayıftı, ama spor yapmıyordu ve kendine ait aşk tutamaçları vardı.

Vane'in tüm vücudunda bir gram bile fazlalık yoktu. Adamın çıplak halinin ne kadar harika görüldüğünü hatırlayınca yüzü alev alev yandı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Neden yemiyorsun?"

Omuz silkti. "Sanırım o kadar da aç değilim."

Elinden çatalı aldı ve spagettiye dişlerinin etrafında döndürdükten sonra ona doğru uzattı.

"Ben bebek değilim, Vane."

"Biliyorum." Adamın sıcak bakışı onu yaktı. "Benim için ye, Gelin," dedi alçak ve emredici bir ses tonuyla. "Gitmeni istemiyorum
Aç. Açlıktan ölmenin iyi bir tarafı yok."

Sesinin tonundan, tecrübeyle konuştuğu anlaşılıyordu. "Aç mıydın?"

"Bir ısırık al da cevap

vereyim." "Ben çocuk

değilim."

"İnanın bana, biliyorum." Çatalı onun için salladı.

Onun ciddi oyunu karşısında başını salladı ve sonra ağzını açtı.

Çatalı dikkatlice içine yerleştirdi, böylece çatalı geri kaydırmadan önce ağzını etrafına kapatabilirdi.

Çatalını makarnasının içinde döndürürken gelin çiğnedi.
"Evet,

Ben aç kaldım. Benim ailem sizinkiler gibi besleyici ya da şefkatli değildi. Bir erkek yeterince büyür büyümeyi onu dışarı atarlar ve ya hayatta kalmayı öğrenir ya da ölür."

Gençliğini hatırladıkça Vane'in yüreği burkuldu. Acı ve sürekli açlık. Tek başına geçirdiği o ilk yılda sayamayacağı kadar çok kez neredeyse ölüyordu. Ergenliğe girene kadar bir kurt yavrusuydu. Neredeyse bir gecede insan olmuştu. Büyülü güçleri onun için yeniydi ve kurt olması gerekirken insan formunda sıkışıp kalmıştı.

İnsan olmaya alışkın olmadığı için avını takip edemiyor ya da öldüremiyordu. Kurtların sahip olmadığı alışılmadık hisler ve duygularla doluydu. En kötüsü de, insan formundayken duyuları körelmişti. İnsanlar gün ışığında daha iyi görebilirdi ama onlar kadar net duyamaz, onlar kadar hızlı hareket edemez ya da etraflarındaki düşmanlarının kokusunu alamazlardı. Yiyecek ve korunma için diğer yırtıcılara ve hayvanlara karşı çıplak elle savaştıkları fiziksel güce sahip değillerdi.

Kolayca öldüremiyorlardı da. Suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyor, kan dökmekten dehşete düşüyorlardı.

Ama Darwin'in yazdığı gibi, en güçlü olan hayatta kalırdı ve bu yüzden Vane nasıl hayatta kalacağını öğrenmişti. Eninde sonunda. O

yaralarının acısına teslim olmadan onun darbelerine ve ısırtıklarına dayanmayı öğrendi.

Yetişkinliğinin ilk yılının sonunda sürüsüne öfkeli ve kontrollü bir şekilde geri dönmüştü. Ne olduğunu bilen bir

insan

bir kurt olmak anlamına geliyordu. Nefret ettiği parçasını kontrol etmeye kararlı bir insan.

Ayrıca eve, hiçbirinin hayal etmeye cesaret edemeyeceği kadar büyük bir güçle dönmüştü.

Yine de, Fang onu kurtarmasaydı bunu başaramazdı. Başlangıçta, yemek yiyebilmeleri için ikisini de öldüren Fang olmuştu. Vane en basit görevleri bile yeniden öğrenmek zorunda kalırken onu koruyan ve insan halini gözetten Fang'di. Başkaları olsa onu terk ettiğinde, Fang onun yanında kalmıştı.

Bu yüzden ne pahasına olursa olsun kardeşini her zaman koruyacaktı.

"Zor olmuş olmalı," dedi Bride, onu şimdiki zamana geri döndürerek.

Ona dönelim.

Vane ona bir lokma daha yedirdi. "Buna alışırsın."

Kadın sanki bu duyguyu anlamış gibi ona baktı. "İnsanın nelere alışabildiği inanılmaz, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Bazen başkalarının bize yanlış davranmasına izin veririz çünkü sevmeyi ve kabul görmeyi o kadar çok isteriz ki bunun için her şeyi yaparız. Kimsenin bizi sevmediğini bilmek acı verir.

Ne kadar denerseniz deneyin, ne kadar isterseniz isteyin, sizi olduğunuz gibi sevemez veya kabul edemezler. O zaman onları memnun etmek için harcadığınız onca zamandan nefret eder ve en azından seviyormuş gibi yapamayacakları kadar kötü olan yanınızın ne olduğunu merak edersiniz. sen."

Onun sözleri ve kehribar rengi gözlerinde parıldayan acı karşısında kıpkırmızı kesildi. "Taylor bir aptal."

Gelin, adamın sesinin derin ve hırıltılı yoğunluğu karşısında gözlerini açtı.

Vane çatalı bir kenara bıraktı ve elini onun yanağına koydu. Yüzünü inceledi ve parmaklarıyla tenini okşadı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ve seninle ilgili değiştirmek isteyeceğim hiçbir şey yok."

Onun bunu söylediğini duymak çok iyi hissettirdi ama kendini bir an bile kandırmadı. O her zaman toplum içinde mayo giymek istemeyen tombul küçük bir kız olmuştu. Tek kimse kilosuyla alay etmesin diye partilerde regl olmuş gibi davranan bir kadın.

O sıska küçük putaları kaç kez izlemişti. sattığı ama asla giyemediği dar elbiseleri denemek için dükkânına gelir mi?

Hayatında bir kez olsun, Tabitha'nın daha çirkin kıyafetlerinden birini giyebilmeyi ve daha çekici birini arayan bir erkeğin gözlerinin hemen kendisinden uzaklaşmasını izlememeyi diledi.

"Böyle konuşmaya devam edersen, Vane, seni tutmak zorunda kalabilirim."

"Bana böyle bakmaya devam edersen sana izin verebilirim."

Onun sözleri karşısında ürperdi. "Gerçek olamayacak kadar iyisin.

Kafamın arkasında bir ses var.

Çok geç olmadan kaçmalıyım. Sen bir seri katilsin, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı, sonra kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kuzuların Sessizliği filmindeki adam gibisin. Hani şu bir kadını baştan çıkarıp derisi için kaırabilmek için çekici bir kadın kıyafeti yapan adam."

Aslında onun sözleri karşısında dehşete düşmüş, hatta gücenmiş görünüyordu. Bu da onun ya masum ya da iyi bir oyuncu olduğu anlamına geliyordu.

"Beni çırılçıplak bir çukura atacak ve bebek losyonuyla ıslatacaksın, değil mi?"

Buna güldü. "Sen New Orleans'ta yaşıyorsun, orada mezar bile kazamazlar. Söyle bana, bu çukuru nerede bulacağım?"

"Yer üstünde bir ukur."

"Pek de gizli sayılmaz."

"Ama mümkün," diye ısrar etti.

Başını iki yana salladı. "Vazgemiyorsun, değil mi?"

"Bakın, ben gerçekçiyim ve daha yeni kalbim söküldü. şu anda kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Bana karşı çok nazıktın ve nedenini bilmiyorum. Böyle şeyler gerçek hayatta olmaz. Beyaz atlı prens her zaman kurtarmaya gelmez. Çoğu zaman mükemmel Külkedisi ve onun minicik mükemmel ayaklarıyla o kadar meşgul oluyor ki geri kalanımızı fark etmiyor bile."

Adamın ona kızgın olduğunu

anlayabiliyordu. İ çekerek bir bardağa

uzandı.

Gelin onun avucuna ve oradaki tuhaf işaretlere bir an için bakınca kaşlarını çattı. Dün gece orada olmayan işaretler, yoksa onları görürdü.

Kalbi durdu.

Uzanarak adamın elini kendi elinin içine çekti ve ona baktı.

Vane, kadının deposuna girerken işaretini maskeleyemeyi unuttuğunu fark edince içten içe lanet okudu. Bir yanı elini kurtarmak isterken, diğer yanı avuçlarını karşılaştırırken kıpırdayamadı.

"Beni yaktın mı?"

"Hayır," dedi, onun böyle bir şey düşünmesinden rahatsız olmuştu. Panikliyordu. Adam onun korkusunun kokusunu alabiliyordu.

"Sana zarar vermedim, Gelin, yemin ederim." Ona inanmadı.

"Çık dışarı!"

Bu çok kötüydü. Onu nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Ayağa kalktı ve köşeden süpürgesini aldı.

"Dışarı!" diye bağırdı ve ona doğru salladı.

"Gelin!"

Dinlemedi. "Çık dışarı yoksa... Polisi arayacağım!"

Vane bir laneti geri püskürttü. Bu iş istediği gibi gitmiyordu. Ama belki de olması gerektiği gibi gidiyordu.

En azından kendisinden nefret eden ve onun deli olduğunu düşünen bir kadın tarafından baştan çıkarılamazdı.

Kapıdan kaçarken, onun kapıyı sıkıca kilitletiğini duyana kadar orada durdu.

"Gelin," dedi camın arkasından ona bakarak. "Lütfen beni içeri alın."

Perdeleri onun üzerine kapattı.

Vane başını soğuk cama yasladı ve içindeki savaşın kontrolünü parçalamasına izin verdi. İçindeki hayvan parçası, sebebi ne olursa olsun onu istiyordu.

İnsan kısmı onun gitmesine izin vermenin daha iyi olacağını biliyordu.

Ne yazık ki, iki yarısı bu şekilde savaştığında, çoğu zaman hayvan kazanıyordu.

Bu genellikle en iyisiydi.

Bu sefer öyle olmayacaktı. İç çekerek yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakındı ve kurt formuna geçti. Sadece Fury'nin kurt olarak geri dönüp kimliğini açığa çıkarmamasını umuyordu.

Gelin kapısına gelen bir kurdu kabul edebilirdi ama iki... bu biraz zorlamaydı.

* * *

Gelin odasının ortasında durmuş, süpürgesini tutuyordu. Dehşet içinde titriyordu. Ailesini aramayı düşündü ama onları korkutmak istemedi. O kadar uzakta yaşıyorlardı ki, buraya geldiklerinde ölmüş olabilirdi.

Polisi aramayı düşündü ama onlara ne söyleyecekti? Yakışıklı bir adamın onunla yemek yediğini, onu azdırdığını ve rahatsız ettiğini, sonra da elini ona doğru uzattığını ve cıldırdığını mı?

Vane yanlış bir şey yapmamıştı. Ona zarar verecek bir şey yapmadığı sürece polis onu tutuklayamazdı.

Tabitha ...

Arkadaşını arama düşüncesiyle yutkundu. Tabitha'nın bildiği bir şey varsa o da kendini savunmaktı ve kadın tepeden tırnağa silahlıydı.

Gelin cep telefonuna koştu ve hemen Tabitha'nın dükkânını aradı. Neyse ki içerideydi.

"Tabby," dedi, Vane'in içeri girmeye çalışıp çalışmadığını görmek için etrafındaki pencereleri tarayarak. "Lütfen buraya gel. Sanırım yeni erkek arkadaşım beni öldürecek. Gerçekten öldürecek, yani ormanlardaki bedenimi saklayıp öldürecek."

"Ne?"

"Buraya geldiğinde açıklayacağım. Korkuyorum, Tab. Gerçekten, çok korkuyorum."

"Tamam. Ben oraya giderken telefonda benimle kal. Hey, Marla," diye seslendi Tabitha mağaza müdürüne. "Bir süreliğine dükkânı sen devral. Acil bir durum var. Bana ihtiyacın olursa cep telefonunu ara."

Gelin içini çekti, kısmen de olsa rahatlamıştı. Tabitha'nın Bourbon Caddesi'ndeki dükkânı evinden sadece birkaç blok ötedeydi. Tabitha'nın buraya yürüyerek gelmesi on ya da on beş dakikadan fazla sürmezdi.

"Hâlâ orada mı?" Tabitha sordu.

"Bilmiyorum. Onu dışarı attım ve kapıyı kilitledim. Kötü filmlerde iblislerin beni yakalamak için pencereden içeri girdiği o korkunç anları yaşıyorum."

"O bir zombi değil, değil mi?"

Tabitha'nın önerisi karşısında gözlerini devirdi. Çoğu insan için bu bir mizah denemesi olurdu. Tabitha ciddiye. "Pek sayılmaz."

"Kurdun seninle mi?"

"Hayır," dedi Gelin, göğsü gerilmişti. "Dışarı çıktı ve henüz geri dönmesine izin vermedim. Aman Tanrım, bana zarar vereceğini düşünmüyorsun değil mi? Kurt mu? Öyle mi?"

"Merak etmeyin. Eminim kurt kendi başının çaresine bakabilir."

Bride, Tabitha'nın nefessiz kalmasından arkadaşının koşmaya başladığını anlayabiliyordu. Tanrı onu sevsin. Tabitha kriz anlarında en iyisiydi. Herkesin onun gibi bir arkadaşı olmalıydı. İşte

Tabitha'nın bir arkadaşı ya da ailesi için yapmayacağı

şey yoktu. "Hâlâ orada mısın?" Tabitha sordu.

"Evet."

Bride, Vane'in hâlâ orada olup olmadığını görmek için dışarıyı kontrol ederken onunla hiçbir şey hakkında konuşmadı.

O değildi.

Birkaç dakika sonra kapının dışında kurdunun hırladığını duydu.

Tabitha telefonda "Şşşt," dedi. "Sadece benim, oğlum."

"Geldin mi?"

"Evet," dedi. "Telefonu kapat ve kapıyı aç."

Gelin yaptı. Rahatlamıştı, dışarıda sadece kurt ve Tabitha vardı.

Kurt koşarak daireye girerken Tabitha, "Temiz görünüyor," dedi. "Gitmiş olmalı."

Gelin rahatlayarak derin bir nefes aldı ama yine de kapıyı sıkıca kilitledi. "Hiç bu kadar korkmamıştım Tabby. Korkunçtu."

Tabitha daireyi taradı. "Ne oldu?" diye sordu kapıları açıp pencerelerden dışarı bakarken.

"Bilmiyorum. Geç bir öğle yemeği yiyorduk ve bunu görene kadar her şey harikaydı..." Avuç içini yukarı kaldırdı. Tabitha avucundaki garip dövme izini gördü. "Onun da avucunda buna benzer bir dövme vardı."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır ve işin en garip yanı da nasıl aldığımı bilmiyorum. Yemek yerken birden ortaya çıktığını hatırlıyor musun?"

Tabitha Bride'ın elini kendi eline aldı ve dövmeyi inceledi.

"Beni damgaladı, değil mi?" Gelin sordu. "Üzerime damgasını vurdu ve şimdi de beni öldürecek. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

Tabitha başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, buna cevap veremem. Eyalette böyle bir cinayet işlenmedi, o kadarını biliyorum."

Tabitha da öyle yapardı. Polis departmanındaki bir arkadaşı aracılığıyla tüm cinayet soruşturmalarını takip etmeyi alışkanlık haline getirmişti.

"Peki ne düşünüyorsun?"

Tabitha elini yüzüne yaklaştırdı. "Yunan kökenli gibi görünüyor. Bak ne diyeceğim, hadi kız kardeşimin evine gidelim. Kocasına ne düşündüğünü sorabiliriz."

"Hangi kız kardeş?"

"İkiz olan." Tabitha onun elini bıraktı.

Gelin, Amanda'ya gitme fikrinden vazgeçti. "Amanda seri katile dönüşen psikopat erkek arkadaşımı tanıyor. Randevumuzu bile o ayarladı!"

Tabitha öğrenmiş bir ses çıkardı. "Anlaşıldı. Mandy her zaman kötü bir karakter yargıcı olmuştur. Tanrım! Sana bir erkek ayarlamasına asla izin verme."

"Senin için de böyle diyorlar sanıyordum, Tabby?"

Tabitha onu görmezden geldi. "Biliyor musun, seri katil arkadaşın hakkında daha fazla şey öğrenene kadar bir çanta hazırlayıp en azından bu gece için Amanda'da kamp kurman iyi bir fikir olabilir. Eğer Amanda'yı tanıyorsa, onu rahat bırakacak kadar tanıyordur."

Gelin itiraz etmedi. Dürüst olmak gerekirse, o olmak istemedi onu koruyan kurduyla bile evde yalnızdı. Eğer Vane gerçekten psikopatsa, önce evcil hayvanını sonra da onu öldürebilirdi.

"Tamam, bana bir saniye ver."

Tabitha kurdu okşarken Bride kıyafetlerini değiştirdi, makyaj malzemelerini ve uyumak için bir şeyler aldı.

Vane, Bride'ın toplanmasını izlerken başını öne eğdi. Onun davranışları ve Tabitha'nın önerisi karşısında rahatlamıştı. Kyrian yaşıyordu

Vane'in bile giremediği bir evde. O ev sadece insan suçlulara karşı değil, diğer dũnyadan gelen davetsiz misafirlere karşı da korunmaktadır.

Orada, Kyrian izin vermedikçe sũrũsũnũn geri kalanı izinsiz giremezdi ve eski Kara-Avcı, bir Varlık-Avcıları sũrũsũnũn içeri girmesine izin vermekten daha iyisini biliyordu.

Tabitha'nın bacağına sokuldu, onun tam bir deli olmadığına řũkretti.

Gelin kısa sũrede toparlandı. Işıkları kapattı ve kapıyı açtı.

Onu geride bırakmayı denediler ama Vane reddetti.

Bride onu Bride'ın cipinden uzaklaştırmaya çalışırken Tabitha, "Bırak gelsin," dedi.

"Evet, ama kız kardeşinin Terminatör'ũ yok mu?"

"ũyle, ama diğer kũpeklerle yeterince arkadaş canlısı. Nefret ettiği şey vampirler."

Gelin bu konuda yorum yapmadı. Bunun yerine kurdu Jeep Cherokee'sinin arka koltuğuna bıraktı. Çantasını içine koydu

sonra arabaya bindi ve Tabitha'nın atlamasını bekledi. Yoldan çekildiler ve Bride, Vane'in motosikletini dũkkânının dışında gũrũnce kalbi durdu.

"Ne oldu?" Tabitha sordu.

Motosikleti işaret etti. "Hâlâ burada."

Tabitha Glock'unu çıkarıp řarjörũnũ kontrol ederken, "Silahını ateşle," dedi.

"Aman Tanrım, Tabitha. Onu vuramazsın."

"Güven bana, yapabilirim." Tabitha yüzündeki yara izine dokundu. "Şimdi o bizi bulmadan git."

Gelin onun dediğini yaptı.

Amanda ve Kyrian'ın Garden District'teki antebellum malikânesine ulaşmamız uzun sürmedi. Yunan tarzı ev eyaletteki en iyi korunmuş evlerden biriydi. Aynı zamanda en büyüklerinden biriydi.

Gelin arabayı garaj yoluna çekti ve içeriden açılması gereken devasa demir kapıların önünde durdu.

Tabitha Amanda'yı aramak için cep telefonunu kullandı. "Neden sadece evin kapısını çalmıyorsun?" Gelin sordu.

"Çünkü Kyrian bazen beni içeri alma konusunda hıyarlık yapabiliyor."

Gelin kaşlarını çattı. "Neden?"

"Onu bir kez öldürmeye çalıştım ve hala bunu atlatamadı. Yemin ederim, bu adam hiç kimsenin yapamayacağı kadar kin tutabiliyor." Durakladı. "Hey Mandy, benim. Burada dışarıdayız araba yolu. Bizi içeri alır mısın?" Bride'a göz kırptı. "Ben ve Bride McTierney... evet, tamam."

Kapılar açıldı. "Teşekkürler, kardeşim. Bir dakika içinde görüşürüz."

Arabayı garaj yoluna sürdüler ve Bride alçak sesle ısıklık çaldı. Daha önce hiç kapıdan içeri girmemişti ama kasabadaki herkes bu evi biliyordu.

Yakından bakıldığında sokaktan görüldüğünden daha da güzeldi.

Arabayla yarım daire şeklindeki araba yolundan ön kapıya doğru ilerlediler ve durdukları anda kapı açıldı. Amanda Hunter bebek kızını kucağında tutarak dışarı çıktı.

Kız bebek Tabitha'yı görür görmez zıplamaya başladı. "Anne, anne, anne!" diye ağlayan bebek, onu kucağına alan Tabitha'ya doğru uzandı ve ona sarıldı.

Tabitha'nın yüzü yara bere içinde kalmadan önce, iki kadını birbirinden ayırmanın tek yolu gardıroplarıydı. Tabitha'nın Tabitha gotik şıklığı tercih ediyordu, Amanda ise aşırıya kaçan bir ana akımdı. Bir çift siyah pantolon ve ince, koyu yeşil bir kaşmir kazak giymişti.

"Sizi buraya getiren nedir?" Amanda sordu.

Bride kurdunu arabadan indirip çantasını alırken Tabitha, "Peşinde bir psikopat var," dedi.

Amanda ona endişeyle baktı. "İyi misin, Gelin?"

Gelin kurduna tutundu. "Sanırım öyle. Yüklediğim için gerçekten üzgünüm."

Amanda, Bride'a yaklaşıırken, "Hayır, hiç de değil," dedi. "Kız kardeşlerimin seni ne kadar sevdiğini biliyorum. Sana bir şey olduğunu görmekten nefret ederim." Amanda yanındaki kurdu görünce dondu kaldı ve kaşlarını çatı.

"Onu getirmemin bir sakıncası var mı?" Gelin sordu. "Tabitha sorun olmayacağını söyledi."

Amanda hâlâ kaşlarını çatarak Tabitha'ya baktı. "Tamam..."

Amanda elini kurda uzattı, o da hemen onun yanına gitti. "Muhtemelen içeri girmek istersiniz,

değil mi, evlat?"

Kurt Bride'ın yanına geri döndü.

"Ya da değil," dedi Amanda. "Peki şimdi, neden hepimiz içeri girip Bride'ın peşindeki bu deli hakkında biraz daha bilgi alabilir miyiz?"

Amanda'yı eve kadar takip ettiler. Bride evin büyüklüğü ve bir müzeye aitmiş gibi görünen bozulmamış antika koleksiyonu karşısında biraz korkarak kısa durdu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Ancak işin en tuhaf yanı, antikaların pelüş siyah kanepeler ve pahalı bir eğlence sistemi gibi çağdaş mobilyalarla dengelenmiş olmasıydı.

Tuhaf vampir eşyalarından bahsetmiyorum bile. Tabut şeklinde bir sehpaları bile vardı.

Ne kadar garip...

Muhteşem sarışın bir adam sağdaki koridordan odaya girdi ve fuayede Tabitha'yı görür görmez küfretti.

"Ben de seni seviyorum Kyr," dedi Tabitha açık ve dostça bir gülümsemeyle.

Tabitha'yla başa çıkmak için sabırlı olması gerektiğini söyleyen derin bir nefes aldı. "Son zamanlarda hiç vampir öldürdün mü?" diye sordu.

"Görünüşe göre değil, hâlâ nefes alıyorsun, ha?" Tabitha dilini şaklatarak Amanda'ya baktı. "Geritol ne zaman düşecek? yaşlılıktan mı öldü?"

Kyrian karısına bakmadan önce gözlerini baldızına dikti. "Biliyor musun, ben her zaman

kötülüğün vücut bulmuş hali. Ve sonra kız kardeşinle tanıştım. Bilinen tüm kötü niyetli güçlerle alay ediyor."

"Siz ikiniz durur musunuz?" Amanda onlara şöyle dedi. "Misafirimiz var ve şeytanın vücut bulmuş halinden bahsediyoruz. Neden gidip çocuk odasında yüzleşmiyor ve kızınızın bezini değiştirmiyorsunuz?"

"Tabitha onu yozlaştırmadan önce onu onun pençesinden kurtarmak için her şeyi yaparım. Zehirli atıklarla yüzleşmeye bile değer."

Tabitha buna homurdandı. "Devam et küçük Marissa ve baban üstünü değiştirirken ona gerçekten kötü bir şey yaptığından emin ol, tamam mı?"

Tabitha onu babasına teslim ederken bebek güldü.

Kyrian merdivenlere yöneldi, sonra Bride'ın arkasında sessizce oturan kurdu görünce durdu.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" Amanda ona sordu.

Kyrian başını eğdi. "Evet, sanırım öyle." Bride'ın

kalbi durdu. "Sahibini tanıyor musun?"

Kyrian onun sorusu karşısında biraz tedirgin görünüyordu. "O değil gerçekten bir sahibi var. Ona nasıl sahip oldunuz?" "Evime geldi ve ben de onu yanıma aldım."

Kyrian ve Amanda birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. "Sana izin mi verdi?" "Şey, evet."

Tabitha ne düşündüklerini anlamış gibi ağzını açtı. "Aman Tanrım, sakın bana onun senin saçma sapan arkadaşlarından biri olduğunu söyleme."

"Seninkilerden daha iyiler," diye tersledi Kyrian. "En azından benimkiler deli değil."

"Evet, doğru. Onlar sadece..." Tabitha ağzını kapattı, sonra da Bride'a sahte bir gülümseme verdi. "Ona elini göstermek ister misin? Eminim gizemli seri katiliniz hakkında her şeyi öğrenecektir."

Gelin tereddüt etti. "Seri katilleri tanıyor mu?" "Pek çok çirkin insanı tanıyor." "Ve Tabitha bu listenin başında geliyor."

"Kyrian!" Amanda tersledi.

Tabitha kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve omuz silkti umursamazca. "Sorun değil Mandy. Bırak seçsin. En azından saçları dökülen ben değilim."

Yüzü aniden kül rengi olan Kyrian elini saç çizgisinde gezdirdi.

"Kel kalmayacaksın," diye tersledi Amanda, sonra kız kardeşine döndü. "Kocamla uğraşmayı bırakır mısın?"

"Geritol başlattı."

Gelin şimdi onlar hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Bu şimdiye kadar içinde bulunduğu en tuhaf ev olmalıydı. "Belki de polisi aramalıyım."

"Hayır," dedi Tabitha umursamaz bir ses tonuyla. "Senin seri katilinin onları da öldüreceğine şüphe yok. Ona elini göster."

Gelin biraz tereddüt ederek bunu yapmak için ilerledi. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

Kyrian başını salladı.

Korku içinde yutkundu. "Ölecek miyim?"

"Hayır," dedi onunla bakışlarını kilitleyerek. "Bu bir ölüm sembolü değil."

Gelin rahatlamış bir nefes verdi. "Nedir o zaman?"

Cevap vermeden önce biraz yüzünü buruşturdu. "Bunu sana gerçekten söyleyemem. Ama sana şunun sözünü verebilirim, eşleşen işarete sahip olan kişi senin incindiğini görmektense kendini öldürmeyi tercih eder."

Gelin elini kapattı. "Vane de öyle dedi." Kyrian'ın

bakışları kurda kaydı. "Ona güvenebilirsin. Şimdi izin verirsiniz, üzerinde adım yazan bir bezim var. o."

"Ona söyleyeceklerinin hepsi bu mu?" Adam yanlarından ayrılırken Tabitha sordu.

"Ona söyleyebileceğim tek şey bu," dedi Kyrian anlamlı bir şekilde, merdivenlerden yukarı çıkarken.

Tabitha ofladı pufladı. "Peki, siz Bay Bilgi değil misiniz?"

"Tabby," dedi Amanda, kolundan tutup onu koltuklara doğru çekerek. "Onu rahat bırak." Gülümsedi nezaketle Gelin'e baktı. "Size yiyecek ya da içecek bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim. En azından bugünün tuhaflığı göz önüne alındığında olabileceğim kadar iyiyim."

Gelin pencerenin önündeki kanepeye otururken, kurdu Kyrian'ın peşinden merdivenlerden yukarı fırladı.

"Olamaz." Onun peşinden gitmek için ayağa kalktı.

"Sorun yok," dedi Amanda, tabut sehпасının etrafında dönerken onu durdurarak. "Bırak gitsin. Kyrian onu birkaç dakika içinde geri getirecek."

"Sorun olmadığına emin misin?" Amanda başını salladı.

* * *

Kyrian Marissa'nın altını değiştirmeyi henüz bitirmişti ki kapısının dışında bir Varlık Avcısı'nın varlığını hissetti. "Sen misin, Vane?"

Vane çocuk odasının kapısını iterek açtı. "Beni orada ispiyonlamadığın için teşekkürler."

Kyrian kirli bebek bezini kovaya attı ve Marissa ayağa kalktı. Yanağını şakacı bir şekilde sıkmadan önce ıslak avucunu adamın yüzüne vurdu. "Sorun değil. İkinizin arasında ne var?"

"Bilmiyorum. Sana nasıl çıkılacağını sorduğum insan o."

"Onu gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm. Gelin olduğunu bize söylemeliydin."

Vane bunu görmezden gelirken hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Bir insana ne olduğunu nasıl söylersin? Amanda senin bir Kara-Avcı olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verdi?"

"Olağanüstü bir zarafet ve asaletle üstesinden geldi. Tabii ikiz kardeşinin de akli dengesinin yerinde olması yardımcı oldu. Yani, her şey düşünüldüğünde, ben kötünün iyisiydim."

Vane ona alaycı bir bakış attı.

"Gelin'in ailesinde hiç kaçık var mı?" Kyrian ona sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman sıçtın."

"Hiçbir fikrin yok," dedi Vane nefesinin altından. "Sürüm New Orleans'ta olduğumu biliyor. Çoktan bir çağrı yaptılar benim için tessera."

Kyrian kurt için üzülüyordu. Kendisi de benzer bir durumda kalmıştı ve kalbi bir insana bağlıyken doğaüstü doğasına sadık kalmak zordu. "Onu burada mı bırakmak istiyorsun?"

Vane, Kyrian'ın kucağındaki bebeğe baktı ve bu manzara karşısında bir yanı acıdı. Bride'ı bulmadan önce çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti. Ve doğrusu eski Kara Avcı'nın babacılık oynadığını görmek tuhaftı.

Kendi çocuğunu kucağına almak nasıl bir şey olurdu?

Aklının bir köşesinde kızıl saçlı ve soluk tenli küçük bir kız çocuğu görüyordu... tıpkı annesi gibi.

"Aileni tehlikeye atamam," dedi Vane sessizce.

"Artık ölümlü olabilirim ama hâlâ savaşabilecek durumdayım." Vane başını salladı. "Hayır, değilsin. Karın

da öyle.

Benim halkım hayatını büyüye ve doğa güçlerine hükmederek geçirir. Katagaria ile daha önce hiç savaşmadınız ve neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikriniz yok."

Kyrian kızını kollarının arasında kaydırırken, kız telaşlanmaya başladı. "Peki ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Ve dürüst olmak gerekirse, bilmemekten yorulmaya başlamıştı. Bir yıl önce Vane tam olarak kim ve ne olduğunu biliyordu.

Hayatını tam olarak nasıl yaşayacağını ve onu tehdit eden herkesi nasıl öldüreceğini.

Anya'nın öldüğü geceden beri kendini kaybetmişti.

Bride'ın dükkânındaki o akşama kadar umutsuzluktan başka bir şey hissetmemişti.

Şimdi ne hissettiğini bilmiyordu.

"Kyrian!"

Amanda'nın alt kattan gelen sesiyle iki adam da sıçradı. Merdivenlere doğru koşarlarken Kyrian kızını kucakladı.

Vane kıvrımlı merdivenleri yarılamıştı ki vücudunu buz gibi yapan bir şey gördü.

Geçici olarak Sığınak'ta yaşayan Katagaria şahinlerinden biri olan Jasyn Kallinos fuayede insan kılığına girmiş, kanlar içinde yatıyordu. Amanda eli kapı kolunun üzerinde duruyordu. Onu içeri davet ettiği yerden.

Vane tırabzanın üzerinden atladı ve Jasyn'in hemen önünde çömelerek siyah-beyaz mermer zemine indi. Ayağa kalkarken Bride'ın telaşlı soluğunu duymazdan geldi.

"Ne oldu?" Vane sordu.

"O lanet kurtlar bize saldırdı." Nefes nefese kalan Jasyn, Vane'in bakışlarıyla karşılaştı ve oradaki dehşet onu yaktı. "Fang'i öldürdüler."

Bölüm 8

Jasyn'in sözleri kafasında yankılanırken Vane nefes alamıyordu. Fang öldü mü?

Hayır! Olamaz. Kardeşi gitmiş olamaz. O gidemezdi. Fang elinde kalan tek şeydi ve kardeşini tekrar bir bütün olarak görmeye yemin etmişti.

Kalbini delip geçen ve onu sersemleten acıyla inledi. Bu nasıl olmuş olabilirdi? Fang'e nasıl ulaşmış olabiliyorlardı?

Jasyn elini kanayan omzunun üzerinde tutarken acıdan nefes nefese kalmıştı. "Onu kurtarmaya çalıştık, Vane. Elimizden gelen her şeyi yaptık."

Vane, öfke ve acı dolu gözyaşlarına karşı koyarken ona ters ters baktı.

Ve şimdi kurtların bunun bedelini ödemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Öfke ruhunun derinliklerinde kaynıyordu. Artık bu dünyada onları koruyabilecek hiçbir güç yoktu.

Hiçbir çeyreklik onları onun gazabından koruyamazdı.

Babası da dahil olmak üzere hepsine sahip olacaktı.

Görüşü kararan Vane kapıya yöneldiğinde karşısında Kyrian'ı buldu. Kızını karısına teslim etti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Onları öldürmek için."

Kyrian sanki onunla dövüşmek zorunda kalacağını biliyormuş gibi kendini destekledi. "Dövüşemezsin."

"İzle beni." Vane evden hızla çıkmaya çalıştı ama bunu yapamayacağını anladı. "Ne oluyor be?"

"İntihar etmene izin vermeyeceğim," dedi Amanda sert bir sesle. Kızını kız kardeşine teslim etti, sonra öne çıkıp kocasının yanında durdu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğiz."

Vane bağlama büyüsunü ona geri püskürtmek istedi ama onu incitmek istemedi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Amanda'nın güçlerini ne kadar kolay parçalayabileceğini ve kendi güçlerini ne kadar bozulmadan bırakabileceğini bilmiyordu. "Sandığın kadar güçlü değilsin Amanda. Güçlerimi serbest bırak."

"Hayır. İntikam cevap değil."

"İntikam tek cevap," dedi Jasyn arkasından. "Bırak onu gitsin."

O anda Vane'in içinden garip bir şey geçti. Garip bir çatlak ...

Jasyn'e bakmak için döndü.

Arkasındaki adam Katagari şahinine benziyordu. Aynı boy ve yapıdaydı.

Ama kanaması vardı...

Yaralıydı.

Vane bu gerçekler zihninde canlanınca durakladı. Katagaria için yaralıyken insan formunu korumak neredeyse imkânsızdı. Sadece güçlülerin en güçlüsü bunu yapabilirdi. Ve genellikle bunu sadece insan diyarına karışmaktan ya da keşfedilerek kendilerini tehlikeye atmaktan başka çareleri kalmadığında yaparlardı. İnsan formunu korumak için

Bu koşullar güçlerini tüketti ve hem fiziksel hem de büyüsel güçlerini tüketti. Bu da onları saldırıya ve ölüme karşı son derece savunmasız hale getiriyordu.

Jasyn neden böyle bir şey yapsın ki?

En iyi koşullarda bile, Jasyn insan şekline girmekten nefret ederdi. Aslında Jasyn herkesten ve her şeyden nefret ediyordu. Ayılar onu bu haberle neden göndersin ki?

Jasyn neden gelsin ki?

Vane, içinde kötü bir his belirirken gözlerini kıstı. "Kimsin sen?"

"Şahin" ona boş boş baktı. "Kim olduğumu biliyorsun."

"Kyrian, kadınları koru," diye hırladı Vane, güçlerini Amanda'dan alırken.

Amanda haykırdı ama Vane neyle karşı karşıya olduğunu anlayınca tereddüt etmedi.

"Alastor," diye hırladı, iblisin karşısında dudağını

kıvrarak. İblis güldü. "Sen akıllı bir kurtsun."

Tabitha Latince bir kovma büyüğü okumaya başladı. İblis elini fırlattı ve onu uzaktaki duvara doğru fırlattı.

Vane onu tam ortasından yakaladı ve fuayenin kapı çerçevesine çarpmaya çalıştı. Bunu yapamadan iblis ortadan kayboldu ve onu omzuyla kapıya çarpmak zorunda bıraktı.

Vane, tüm omzu ağrırken hayal kırıklığı ve acı içinde öfkeyle homurdandı.

Hiç duraksamadan cep telefonunu çıkarıp Sığınak'ı aradı.

Anne Ayı telefonu açar açmaz, "Nicolette," dedi. "Fang hâlâ hayatta mı?"

"Elbette, canım. Şu anda onunla ve Aimee ile aynı odadayım."

"Emin misin?" diye sordu, sadece kardeşini ve Kyrian ile kadınları korumasız bırakma korkusunu düşünerek.

"Evet. Ona dokunuyorum ve o hayatta ve nispeten iyi durumda." Vane rahatlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Fang yaşıyordu.

"Onu koruyun," dedi alçak ve düzensiz bir ses tonuyla. "Birisi Alastor'u çağırdı."

Ayı Fransızca küfretmeye başladı.

"Merak etme," dedi sonunda. "Kimse kardeşine zarar veremeyecek. Eğer iblis buraya gelirse, bu onun hayatının son hatası olur."

Vane, kızına Fang'i koruması için Sığınak'ın en kötü sakinlerinden ikisini getirmesini emrettiğini duydu. "Merci, Nicolette."

Telefonu kapattığında Amanda'nın kız kardeşinin yanında diz çökmüş, başını ovuşturarak oturduğunu gördü.

Tabitha burnundaki kanı silerken nefesinin altından küfretti. "İblislerden gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı asık suratla.

Vane güçleriyle uzanıp onu ve duvarı iyileştirdi.

Tabitha kendini ayağa kaldırmadan önce gözleri irileşti.

"İyi misin, Tabby?" Amanda kız kardeşinden artık onarılmış olan duvarına bakarken sordu.

Tabitha başını salladı.

Vane yavaşça ayağa kalktı. Bakışları kanepede oturmuş onu izleyen Bride'a kaydı.

"Seni incittim mi Amanda?" Vane gözlerini eşinden ayırmadan sordu.

"Pek rahat sayılmazdı," dedi Amanda. "Çekmeden önce beni uyarabilirdin."

"Özür dilerim. Zaman yoktu."

"Az önce ne oldu?" Gelin sessizce sordu. Sanki sersemlemiş gibi kanepede oturuyordu. "Neler oluyor burada?"

Vane, Amanda ve Kyrian ile rahatsız edici bir bakış alışverişinde bulundu. Bunu ona nasıl açıklayacaktı?

Kyrian, bir iblisin kendilerini ziyaret etmiş olmasından en ufak bir endişe duymuyor gibi görünen kızını kucağına aldı. Yine de daha önce bir bebekle oynamıştı. Marissa için böyle şeyler muhtemelen her gün yaşanan olaylardı.

Kyrian Amanda ve Tabitha'nın yanına gitti. "Bence mutfağa gidip Tabby'nin sert kafasına biraz buz koymalıyız."

"Bırak beni Geritol, yoksa kasıkların için biraz buza ihtiyacın olacak," dedi Tabitha mutfağa doğru giderken.

Vane, Bride'la yalnız kalana kadar bekledi.

Bu, tüm hayatının en garip anı olmalıydı. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Ama en azından şu anda ondan korkmuyordu.

Bu da bir şeydi zaten.

Gelin şaşkınlık içinde oturduğu yerde anlam vermeye çalışırken... ne diyeceğini bile bilmiyordu.

Az önce ne gördüğünden emin değildi. Her şey çok hızlı oldu. Kapı çalındı, ardından kanlar içinde bir adam hiçliğe karıştı.

Şaşkınlık içindeydi ve aklının bir köşesinde Korkutma Taktikleri programında olabileceğini düşündü. Gizli Kamera mı? Artık Gizli Kamera mı yapıyorlardı?

Belki de bu yeni bir reality şovdur.

Bir Öğleden Sonra Aklınızı Nasıl Kaybedersiniz?

Bu tuhaf olaylarla başa çıkmaya çalışırken düşünceleri karmakarışık.

"Kyrian senin psikopat bir seri katil olmadığını söyledi." Bu Bu ona bile aptalca geliyordu ama ona başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Hayır," dedi sessizce onun önünde dururken. "Ama ben tam olarak insan değilim."

Tabitha'nın öfkeli sesi mutfaktan yankılandı. "Ne demek istiyorsun, o lanet olası bir köpek mi?"

Tabitha hızla odaya girerken ikisi de döndü. "Sen bir köpek misin?" diye sordu Vane'e.

"Kurt," diye düzeltti Vane.

Gelin ayağa kalktı ve kanepeyi Vane ile arasına koydu. Bu gerçek değildi.

Hayır. Bu bir rüyaydı. Kafasını çarpmıştı. Bir şeye.

"Tanrım," diye alay etti Tabitha. "Restoranın dışında olduğun o gece bunu anlamalıydım. Sıradan bir canavar için fazla zeki görüldüğünü düşünmüştüm."

Kyrian odaya girdi ve Tabitha'yı mutfağa geri çekmeye çalıştı.

Tabitha onun elini silkti. "Gelinin bana ihtiyacı var. Siz kaçıklara alışık değilsiniz."

"Eve gitmem gerek," dedi Gelin, garip bir berraklık gelirken üzerine. Sanki zihni her şeyi reddediyor gibiydi. duymuştu.

Vane a dog ...

Evet, doğru. Çoğu erkek köpekti ama bu sadece mecazi anlamda böyleydi.

Hayır. Bu garip bir rüyaydı. Vane ona ilaç vermişti. ve şimdi halüsinasyon görüyordu. Ne zaman uyansa, kesinlikle polisi arıyordu.

Kapıya doğru ilerlerken Vane'in önünde cisimlendiğini gördü. "Gidemezsin."

"Oh, evet yapabilirim," diye öfkeyle tersledi. "Bu benim kötü Psikotik bir sanrı ve içinde istediğim her şeyi yapabilirim. Sadece izle. Şimdi bir kuşa dönüşeceğim..."

Tamam, yapmadı.

Gelin tam bir dakika bekledi. "Neden ben bir kuş değilim? Kuş olmak istiyorum."

"Çünkü rüya görmüyorsun," dedi Vane, ellerini onun kollarına koyarak. "Bu gerçek, Gelin. Hem de çok boktan bir şekilde."

"Hayır, hayır, hayır," diye ısrar etti. "Bu gerçek değil. Hepsini reddediyorum. Ben-" Gelin, Kyrian'ın yanından geçip kızını görmek için bakarken cümlesinin ortasında durdu. Marissa emekleyerek odaya giriyordu. Bebek kanepenin yanında durdu ve gülerek doğrulup oturdu.

Minik kolunu uzattı ve tabut şeklindeki sehpanın üzerindeki biberon uzattığı eline uçtu. "Rissa, fincan, babacığım," dedi mutlulukla, her ne kadar bebek konuşmak için çok genç.

Marissa meyve suyunu yudumlarken ve Kyrian kızını yerden kaldırırken Bride, "Evet," dedi. "Teknede kesinlikle bir kürek eksikim var."

Vane'in yanından geçmeye başladı ama Vane onu durdurdu.

"Lütfen Gelin, dinlemek zorundasın çünkü hayatın tehlikede, ama benden değil."

O manyetik ela yeşili gözlerle baktı ve onun görüntüsünün de halüsinasyonunun bir parçası olup olmadığını merak etti.

Belki de bunların hiçbirisi olmamıştı. Belki de hâlâ Taylor'la yataktaydı ve tüm bunlar çok uzun, tuhaf bir rüyaydı.

Başını Vane'e doğru salladı. "Az önce gördüklerimi kabul edemem. Bu mümkün değil."

Onunkiyle aynı dövmeye sahip avucunu kaldırdı. "Bunu kabullenmene nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum. İnanılmaz olan, doğduğum andan beri hayatımın bir parçası oldu. I..."

Vane içini çekti, ellerini onun kollarından çekti ve cep telefonunu tekrar çıkarıp aradı.

Arama mı yapıyordu? Şimdi mi?

Evet, neden olmasın? Bu da en az geri kalanı kadar

mantıklıydı. Akşam yemeğinde ne yemişti? Zor bir şey olmalı. Bir daha yememek için not alsa iyi olur.

Vane'in bakışları onun üzerinde kaldı. "Acheron, senden bir iyilik istiyorum. Neye mal olacağı umurumda değil. Eşimle birlikte Kyrian'ın evindeyim ve o iyileşene kadar onu benim için korumanı istiyorum. serbest bırakıldı."

"Arkadaş mı?" diye tekrarladı.

"'Arkadaş' gibi mi?" "Eş' anlamında,"

dedi Tabitha.

Gelin ağzı açık kaldı. "Ben evli değilim."

Vane telefonu kapattı. "Hayır, değilsin, Gelin." Sıcak bir eliyle onun yanağını kavradı ve ona üzgün bir bakış attı

özlem. "Kimse sana istemediğin bir şeyi yaptırmayacak, tamam mı?"

Başparmağıyla onun elmacık kemiğini okşadı. "Burada, her şeyin çoğunlukla normal olduğu ve önümüzdeki iki hafta boyunca güvende olacağın yerde kal ve seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim. Yemin ederim. Sadece benim için güvende ol."

Ona Vane'in şu anda baktığı gibi bakan bir adamdan korkmak zordu. Bakışlarının derinliklerinde yanan o samimiyetle. Böyle bir özlem ve ihtiyaç bakışıyla.

Kararsızdı.

Korkuyordu.

"Nesin sen?" diye sordu.

Yere baktı, derin bir nefes aldı ve sonra başını kaldırdı.

Gelin, adamın yüzünün yarısının kendi avucundakine benzer koyu kırmızı bir dövmeyle kaplı olduğunu görünce nefesi kesildi.

"Ben insanım," dedi acı dolu bir ses tonuyla. "Ve ben değilim." Elini onun omzuna koydu. "Yumuşaklığı hiç bilmedim," diye nefes aldı. "Mağazanda bana dokunduğun ana kadar. Benim hayatım vahşi ve tehlikeli. Karanlık ve çarpık ve senin gibi birine göre bir yer değil. Daha fazla insanım var

Sayamayacağım kadar çok ölmemi istiyorlar. Hiçbir şey için durmayacaklar ve sen..." Tekrar konuşmadan önce dişlerini sıktı. "Hayatında bir daha hiçbir şey istemeyeceksin. Kalan azıcık insan ruhum üzerine yemin ederim."

Geri adım attı ve kapıya yöneldi. "Ona benim için iyi bak, Kyrian."

Sonra da gitti.

Gelin onun ani yokluğu yüzünden kendini tükenmiş hissetti ve bilinmeyen nedenlerden dolayı kalbi sızladı.

Gözlerinde yaşlar olan Tabitha'ya baktı. "Köpek olsun ya da olmasın," dedi Tabitha. "Bu..." Gelin'in yanına koştı ve onu kapıya doğru itti. "Gitmesine izin verme, Gelin. Git yakala onu."

Bu sözleri söylemesine gerek yoktu; Gelin çoktan kapıya yönelmişti.

"Vane!" diye seslendi, onu arıyordu.

Hiçbir yerde ondan iz yoktu.

"Vane!" diye tekrar denedi, bu sefer daha da yüksek sesle. Ona sadece nemli, serin hava cevap verdi.

Kalbi parçalanarak eve geri döndü ve Tabitha'yla çarpıştı. "Gitmesine izin verdiğime inanamıyorum."

"O salağın gittiğine inanamıyorum."

Gelin o sesi duyunca panikledi. Tabitha'nın sesi değildi. İblisin sesiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey karardı.

* * *

Vane, Kyrian'ın evinin bulunduğu sokaktan aşağı doğru yürüdü,
Gelin'in çağrısını duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyordu. Onu kaybetme düşüncesiyle kalbi parçalara ayrılıyordu.

Doğru olanı yapmıştı. Gitmesine izin vermişti. Peki neden bu kadar acıtmıştı?

Ve gerçekten acıtmıştı. Dayanamayacağından emin olana kadar kalbinin derinliklerinde sızladı ve yandı.

En iyisi buydu.

Kadın insandı ve adam ...

Onu seven kurt oydu. Vane bu ifadenin gerçekliğine lanet etti. Umutsuzca inkâr etmek istiyordu ama yapamıyordu. Kız onun her şeyiydi.

Onunla ilgili değiştirebileceği hiçbir şey yoktu. Ona deliymiş gibi bakmasını seviyordu. Onun Raflarının tozunu alırken kendi kendine sessizce mırıldandı. Her zaman yemeğini onunla paylaşmayı ihmal etmezdi.

Onun için boşalırken kollarında hissettikleri ve orgazmın sancıları içinde onun adını söylerken nefessiz kalan sesinin tınısı.

Hatta kızın örtünme şeklini bile beğenmişti.

"Oh, siktir et," diye hırladı. Onu öylece bırakmayacaktı.

Onu seviyordu ve öylece çekip gitmeyecekti. Savaşmadan ve en azından ona söylemeden olmazdı.

Döndü ve eve doğru yöneldi. "Vane! Çabuk gel."

Kyrian'ın derin sesinde durakladı. Eski Kara-Avcı'nın ses tonunda duyduğu aciliyet karşısında.

Eve geri dönen Vane, fuayede Kyrian'ı kızı ve Tabitha'yla birlikte buldu. Gelin ortalıkta görünmüyordu.

İçini kötü bir his kapladı. "Gelin nerede?" "İblis onu aldı," dedi Tabitha.

İçindeki hayvan öç almak istercesine hırladı. Elini uzattı ve havada hiçbir şey bulamadı. Koku yok, iz yok.

Önemli değildi. Alastor eşini almıştı.

Vane onu bulacaktı ve bulduğunda evrende bir iblis eksilmiş olacaktı.

* * *

Gelin çığlık atmak istedi ama atamadı. Ses telleri felç olmuş gibiydi.

Görme yetisi öyle aniden geri geldi ki gözleri acıdı.

Gözlerini kırıştırdığında kendini eski bir kulübe ya da bir tür evin içinde buldu. Uzun ve dardı, açıkta yanan eski moda bir ateşi vardı, şöminesi ya da gerçek bir hapsi yoktu.

"Korkma," dedi iblis onu serbest bırakarak.

Kadının etrafından dolaştı. Daha önce olduğu gibi yakışıklı bir sarışın yerine, şimdi iğrenç biriydi. Teni koyu, koyu mor bir tondu ve alev alev yanan kızıl saçları ve gözleri vardı.

Ayakları bükülmüştü ve daha çok büyümüş sopalara benziyordu. Kapıya doğru yürürken topalladı ve kapıyı açtı.

"Bryani!" diye seslendi, sonra ona baktı ve
Bir hayvan gibi kokluyordu. İri dişleri ağzına göre çok
büyüktü ve konuşurken peltek peltek konuşuyordu.
"Kimse sana zarar vermeyecek, Bobbin."

Gelin insanların ona bunu söylemesinden cidden
sıkılmaya başlamıştı. "Neredeyim ben?"

Burnunu sildi. "Endişelenme, bobin. Burada güvendesin."

"Olduğum yerde güvendeydim." En azından öyle sayılır.

Bu ne tür berbat bir hayaldi böyle? Eğer aklını
kaybedecekse, zar zor konuşabilen çirkin bir canavarla
kaybetmektense Vane'le kaybetmeyi tercih ederdi.

İblis geri çekilerek Bride'a genç Grace Kelly'yi anımsatan
güzel bir kadına yol açtı, ancak bu kadının yüzünde ve
boynunda Tabitha'ninkilerle alay eden üç korkunç yara izi
vardı.

Yara izlerinin altında, kadının üzerinde Vane'inkine çok
benzeyen kırmızı bir dövme vardı.

Yirmili yaşlarının ortalarından daha yaşlı görünmüyordu ama
yine de kadın kendini muhteşem bir kraliçe edasıyla
taşıyordu.

Sanki odanın sahibiymiş gibi odaya girdi ve otoritesini
sorgulayan herkese meydan okudu.

Sarı saç örgüleri, çok büyük elmaslar, yakutlar ve safirlerle
süslenmiş gibi görünen altın bir halkayla yerinde tutulan
zarif bir tasarımla başının etrafına sarılmıştı.

Gelin kadının kıyafetlerine kaşlarını çattı. Zeyna'nın bir
bölümünden fırlamış gibi görünen bir şey giymişti. Bu bir

Gövdesini kaplayan altın rengi vücut zırhı, altın rengi kol ve bileklikler dışında kollarını çıplak bırakıyordu. Canlı kırmızı ve koyu yeşil ekose eteği hacimli ve çok katlıydı.

En etkileyicisi de kadının sırtında bir kılıç, yay ve ok sadağı olmasıydı.

Evet, Gelin kesinlikle deliydi, diye karar verdi. Akli tamamen başından gitmişti. Belki de ölmüştü.

Şu anda her türlü açıklamaya hazırdı. Grace Kelly ya da

iblisin ona verdiği isimle Bryani,
Gelin'i inceledi. "Sana zarar verdi mi çocuğum?"

Gelin iblise baktı. "'Yaralanmayı' tanımlar mısın? Yani, buraya getirilmeyi gerçekten istemedim, burası her neresiyse."

Bryani, Bride'ın daha önce hiç duymadığı bir aksanla,
"Alastor değil," diye tersledi. "Diğeri. Piç kurt. Sana zarar verdi mi?"

Gelin'in kafası iki kat daha karışmıştı. "Evcil kurdumdan mı bahsediyorsun yoksa kendini kurt sanan erkek arkadaşımдан mı?"

Bryani onun elini tuttu ve yüzüne doğru kaldırdı. "Eli seninkiyle aynı olan. Sana tecavüz etti mi?"

Bride kolunu kadının elinden kurtarıırken kararlı bir ifadeyle,
"Hayır," dedi. "O hiçbir şey yapmadı."

Bryani rahat bir nefes aldıktan sonra iblisi başıyla onayladı.
"Ona zamanında ulaştın. Teşekkür ederim, Alastor."

İblis başını Bryani'ye doğru eğdi. "Artık işimiz bitti." Anında ortadan kayboldu ve onları yalnız bıraktı.

Bryani bu hareketin tuhaflığı karşısında en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyordu.

Elini Bride'a uzattı. "Gel çocuğum. Çiftleşme işaretini taşıırken hepimizin seni koruyabileceği salonda olmanı istiyorum."

İlk içgüdüğü geri çekilmekte ama Bride kadının elini tutmak için kendini zorladı. Bu da neydi böyle? Aklını çoktan kaybetmişti. En azından bunun nerede olduğunu görebilirdi. psikotik atak onu götürecekti.

Umarım bu sade odadan daha güzel ve daha sıcak bir yer olur.

Gelin bu düşünceye güldü. "Buffy'nin o bölümünde Sarah Michelle Gellar'ın Sunnydale'deki avcı hayatı arasında ne fark var?"

Bryani başını eğdi. "Buffy nedir? O da bir Lykos mu yoksa başka bir Katagaria türü mü?"

Gelin, sihirli refakatçisinin Buffy'nin kim olduğunu bilmemesine biraz bozulmuştu. "Boş ver. Belli ki bu benim Sunnydale versiyonum ve çok yakında yastıklı hücremde uyanacağım."

Odayı geride bıraktıklarında Bryani onu serbest bıraktı.

Gelin onu kulübeden çıkana kadar takip etti ve kendini etraflarında dağların yükseldiği yeşil bir vadinin ortasında buldu. Onun zevkine göre oldukça soğuk olsa da çok güzeldi.

Buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Burası New Orleans değildi, beş dakika önce bulunduğu yer de orasıydı.

Daha da tuhafı, etrafındaki herkes eski kıyafetler giymiş ve anlamaya bile başlayamayacağı bir dil konuşuyordu.

Ve yanlarından geçen herkes duraksayarak onlara baktı. Sessizlik anında yerleşti. Ürkütücü bir şekilde. Derme çatma kuyudaki kadınlar. Sepet taşıyanlar ve sohbet edenler. Çocuklar bile oynamayı bıraktı.

Ama Bride'ın dikkatini çeken erkekler oldu, Özellikle de her biri durup sanki hedefleri ya da avlarıymış gibi ona bakmaya başladıklarından beri.

İblis hariç, bu köydeki herkesin kelimenin tam anlamıyla muhteşem, çarpıcı bir insan fizyolojisi örneği olduğunu fark etti. Bu kesinlikle bir tür rüya ya da hayaldi.

Chippendales bile bu kadar kaslı değildi. Ve kadınları boş verin. Gelin'in neden moda dergisi almayı reddettiğinin özeti gibiydiler. Daha iyisini bilmeseydi, tavşan deliğinden aşağı düştüğünü düşünecekti. Hollywood figüranları.

Gelin Bryani'yi takip ederek büyük ahşap bir binaya girdi. Ona düşük bütçeli bir Kral Arthur filmini hatırlatıyordu. Saz ve çamurdan yapılmış olan salonun ortasında yanan, uzun masalar ve ahşap banklarla çevrili büyük ateş dışında içerisi sade bir yerd. Toprak zeminin üzerine kurumuş otlara ve bitkilere benzeyen bir şeyler serpiştirilmişti.

Gelin içeri girer girmez kendini etrafı muhteşem erkeklerle çevrili buldu, bazıları gerçekten onu kokluyordu.

"Affedersiniz?" dedi, onları fırçalayarak. "Bu benim fantezim ve bunu yapmamanızı tercih ederim."

Uzun boylu sarışın adam başını ona bir köpeği hatırlatacak şekilde eğdi. Bryani'ye keskin bir bakış fırlattı. "Neden buraya bir Katagari fahişesi getirir misiniz?"

Bryani Bride'ı adamlardan uzaklaştırdı ve aralarına girdi. "O bir fahişe değil. Başına ne geldiğini anlamayan, dehşete düşmüş bir insan dişisi. Kendini deli sanıyor."

Sarışın adam güldü. "Bence Katagaria'nın eşlerimizi bize geri gönderdiği gibi biz de onu eşine geri göndermeliyiz." Onlara doğru bir adım attı.

Bryani kılıcını sırtından çıkardı ve ona doğru tuttu. "Seni öldürmek zorunda bırakma beni Arnulf. Onu buraya korumak için getirdim."

"O zaman bir hata yaptınız."

Bryani dehşete kapıldı. "Biz insanız."

"Evet," diye kabul etti ve Gelin'e doğru tehlikeli bir sırıtış fırlattı. "Ben de senin gibi intikam peşindeyim prensesim. Eşim onların kötü muamelesi yüzünden öldü. Ben diyorum ki, onların dişilerine on katıyla karşılık verelim."

Adamlar ilerlemeye başladığında bir uluma

duyuldu. Herkes dondu kaldı.

Gelin arkasındaki kapının açıldığını görmek için döndü. Yaşlı bir adam kapıdan içeri girdi. Saçları beyazdı ve ona eski bir ZZ Top klibini hatırlatan bir sakalı vardı. Yanında büyük, kahverengi bir ağaç kurdu vardı.

Bryani gibi yaşlı adamın da yüzünün yarısı ürkütücü yeşil bir dövmeyle kaplıydı. "Buraya ne giriyor?"

Arnulf, "Manevi tazminat talebinde bulunuyoruz," dedi.
"Kızınız sürümüze bir Katagari eş getirdi. Onu istiyoruz."

Yaşlı adam sansürcü bakışlarını Bride'ın üzerinde
gezdirdikten sonra Bryani'ye baktı.

Bryani kılıcını indirirken, "Yapmak zorundaydım baba," dedi.
"Başka bir yolu yoktu."

Yaşlı adam diğerlerine onları terk etmelerini emretti.

Adamlar bunu isteksizce yaptılar. Ama ayrılmadan önce,
bazıları
hayvanlar gibi uludular. Diğerleri ise bu tartışmayı yeniden
başlatmak istediklerini belli eden ifadelerle arkalarına
baktılar.

Bride ilk kez korkmuştu. Bu "fantezi" hakkında doğru
olmayan bir şeyler vardı.

Daha iyi bilmeseydi, gerçek olduğuna yemin edebilirdi. Ama
gerçek olamazdı.

Olabilir mi?

Yalnız kaldıklarında, yaşlı adam onları odadaki en uzak
masaya doğru götürdü; masa bir kürsünün üzerinde
duruyordu. Masanın arkasında büyük, el oyması tahtlara
benzeyen, kurt başlarıyla kaplı iki sandalye duruyordu. "Ne
düşünüyorsun?
Bry?" diye sordu eskortuna.

"Onu korumak istedim baba. Bir Sentinel'in yaptığı bu değil
midir? Biz dünyayı Katagaria'dan korumak için değil miyiz?
hayvanlar?"

Onun sözleri karşısında sinirlenmiş görünüyordu. "Ama o
biriyle çiftleşti."

"Kendilerine katılmadılar. O sadece işaretlenmiş. İşaret gidene kadar onu burada tutarsak, o zaman ondan kurtulmuş olacak."

Yaşlı adam başını sallarken kurdu da Gelin'i koklamak için yanına geldi.

Gelin ona baktı, kurt olarak mı kalacak yoksa başka bir şeye mi dönüşecek diye merak ediyordu.

"Neden sadece eşini öldürmedi?" diye sordu

yaşlı adam. Bryani başka tarafa baktı.

Yaşlı adam yorgun bir nefes verdi. "Sana onları yüzyıllar önce öldürmeni söylemiştim kızım."

Gözlerinde öfke alevlendi. "Onu öldürmeye çalıştım, hatırladın mı? Çok güçlendi."

Yaşlı adam boğazının arkasından iğrenç bir ses çıkardı. "O senin koruman altında. Diğerlerini toplayacağım ve bu sefer o bize geldiğinde başladığımız işi bitireceğiz."

Bryani başıyla onayladıktan sonra Gelin'e kendisini takip etmesini işaret etti. Onu tahtların yanından geçirip arkadaki dar bir koridordan geçirerek salonun dışındaki bir dizi odaya götürdü.

Burası çoğunlukla sade bir yerdi, ancak Büyük, yastıklı bir yatak ve kürkler ve yirmi birinci yüzyıl romanları gibi bazı ilginç konforlar.

Gelin, Kinley MacGregor'un Karanlık Bir Şampiyon kitabını aldı ve güldü. Evet, burada güzel bir rüya var. Bryani'ye "Lütfen bana bir kola getirebilir misin?" diye sordu. "İhtiyacım olduğunu hissediyorum."

"Hayır, yapamam. Bunun için zamanda ileri gidip bir tanesini geri almam gerekir ve bunun için gerekli güçlerim beni." Sesi kızgın ve acıydı. "Bu yüzden seni getirmesi için iblisi çağırmak zorunda kaldım."

"Güçlerini kim aldı?"

"Eşim." Bryani kelimeleri tükürdü. "Benden çok şey çaldı ama korkma. Oğlu sana tecavüz etmeyecek. Bunu göreceğim."

Gelin kitabı komodinin üzerindeki küçük yığına geri koydu. "Biliyor musun, bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor."

Bryani onunla yüzleşirken ellerini kalçalarına koydu. "O zaman buna ne dersin? Seni kaçıran sözde adam, Vane, dört yüz yıl önce kendi isteğim dışında doğurmaya zorlandığım bir kurt. Elimden gelse onu senin için öldürürdüm."

"Affedersiniz?"

Bryani kendini açıklarken onu görmezden geldi. "Pek çok kadın gibi ben de gençken aptaldım. Katagaria kurtlarını avlamak için Sentinel devriyemle çıktığım ilk maceramda, bana sırayla tecavüz etmenin çok eğlenceli olacağını düşünen düşmanlarımız tarafından yakalandım."

Gelin, Bryani'nin hikâyesini dinlerken midesinin bulandığını hissetti. Sempatik bir acı dalgası onu tüketti.

Zavallı kadın. Daha kötüsünü hayal bile edemezdi. Ve o

Vane'in annesiydi ...

Dudakları kıvrılan Bryani başını salladı. "Ama Kader çoğu zaman acımasızdır ve ben de senin gibi kendimi bana zarar veren o hayvanlardan biriyle çiftleşmiş buldum. Vane'in babası beni

haftalarca tutsak etti ve onu eşim olarak kabul etmemi sağlamaya çalıştı. Yapamazlar, biliyorsun. Kabul etmek kesinlikle bizim elimizde. Onların değil."

Bu gerçek olamazdı. Hayır. Gelin rüya görüyordu ama bunu neden gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu. "Vane'e benzemiyorsun."

Bryani'nin ela gözlerinde saf, katıksız bir nefret parlıyordu. "Pis babasına benziyor."

Gelin, Fury'nin ona bunu söylediğini hatırlayınca kaşlarını çattı. Ah, zihni bunu hayalinde yeniden canlandırıyordu. Mantıklı.

Sayılır.

Ama neden böyle trajik bir hikâye uydursun ki? Bride hiçbir zaman kimsenin, hele de Vane'in annesinin kötülüğünü isteyecek biri olmamıştı.

Bu gerçek olabilir

mi? Bu mümkün

müydü?

Gelin sarışın kadına doğru ilerledi ve avuçlarını incelemek için ellerini avuçlarının içine aldı. "Sende bir iz yok."

"Hayır. Eğer çiftleşme üç hafta içinde tamamlanmazsa, işaret kaybolur ve biz kadınlar kendi yolumuza gitmekte özgür oluruz. bir şekilde. Erkekler hayatımız boyunca iktidarsız kalacak."

Gelin kaşlarını çatarak ona baktı. Bryani gerçekten uzun boyluydu. "Babasını iktidarsız mı bıraktın?"

Bryani'nin ela yeşili gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Ona bundan daha fazlasını bıraktım. Çocuklarım doğduktan sonra üç insan çocuğumu ve üç yavrumu ona bıraktım,

Sonra da bana yaptıklarından dolayı o piçi iğdiş ettim. Şansı varken beni öldürmüş olmayı dilemediği bir gün bile geçmediğine eminim."

Gelin bu düşünce karşısında irkildi. "Neden bu rüyayı görüyorum?" diye sordu. "Bu kâbusu anlamıyorum."

Bryani başını salladı. "Bu gerçek, Gelin. İnsan dünyasında anlattığım gibi şeylerin olmadığını biliyorum. Ama bana inanmalısınız. Bazı şeyler vardır ki gündelik dünyada yanınızda olduğunu asla fark etmediğiniz şeyler."

Bir saniye önce Bryani Gelin'in önünde duruyordu ve bir saniye sonra kadın, evlat edindiği evcil hayvanına korkunç bir benzerlik gösteren devasa beyaz bir ağaç kurduyu.

Gelin sendeleyerek geri döndü.

Hayır, bu gerçek değildi. Gerçek değildi.

"Eve gitmek istiyorum," dedi yüksek sesle. "Uyanmak zorundayım. Lütfen, Tanrım, uyanmama izin ver!"

* * *

Vane, eşinin nerede olduğunu fark edince trans halinden çıktı.

Gelin annesinin memleketindeydi. Asla dönmemeye yemin ettiği bir yer. Oraya sadece bir kez gitmişti. Uzun zaman önce, öz annesini bulmasına yardım etmesi için Acheron Parthenopaeus ile pazarlık yaptığı zaman.

Vane bugüne kadar onu neden bulmak istediğini bilmiyordu. Belki de nefret eden bir babayla yaşadığı onca yıl yüzündendi.

ve annesinin ona tahammül etme şansı olup olmadığını görmek istedi.

Ya da belki de insan olduğu için onun kendisini kabul edebileceğini düşündü.

Bunun yerine, onu öldürmeye

çalışmıştı. "Seni doğurduğum

güne lanet ediyorum."

Sözleri hâlâ onun içinde yankılanıyordu ve şimdi son darbeyi vurmuştu. Eşini alması için bir iblisi serbest bırakmıştı. Hiçbir Were-Hunter bir insanı eşinden ayıramazdı.

insanın izni olmadan zaman dilimi. Sadece iblisler ve tanrılar bu kuraldan muaftı.

Ama neden? Annesi Bride'ı neden Karanlık Çağ Britanyası'na geri götürmüş olabilirdi? Annesine güvenmiyordu. Ona ve babasına olan nefreti çok büyüktü.

Vane hiçbir insana güvenmezdi.

Hayır, Gelin onun sorumluluğundaydı ve Geçmişte doğduğu yerde bir Arkadyalı sürüsüyle yalnız bırakılması gerekiyordu.

Gidip onu alması ve evine geri götürmesi gerekecekti.

Ama bu sefer, yanında hiç destek yoktu. Tek başına girecekti.

Tek umudu bu karşılaşmadan sağ çıkabilmektir. Aksi takdirde Gelin kendini sonsuza dek geçmişte kapana kısılmış bulabilirdi.

Bölüm 9

Gelin küçücük odasına hapsolmuşken saatler yavaş yavaş ilerlerken bir şey öğrendi.

Bu bir rüya değildi.

Bunun nasıl gerçek olduğunu bilmiyordu ama bunun Buffy'nin tımarhane bölümü ya da bir hayal olmadığı gerçeğini kabullenmekten başka çaresi yoktu. Bu insanların hepsi gerçektir ve hayatında yemeye çalıştığı en kötü tada sahip yiyecekleri yiyorlardı.

Bu kadar sıksa olmalarına şaşmamalı.

Neredeyse hiç dokunulmamış yemek tepsisi kitaplarla birlikte komodinin üzerine konmuştu. Gelin odada volta atarken bir yandan da salondaki insanların ona ne yapmaları gerektiğini tartışmalarını dinliyordu.

Her geçen dakika daha da korkutucu oluyordu.

Birden arkasında bir hareket hissetti. Bride arkasını döndüğünde orada duran ve ona Vane'i hatırlatan bir adam gördü. Aynı çok renkli siyah saçlara ve yeşil gözlere sahipti ve yüzü ürkütücü bir şekilde benziyordu. Tıraşlıydı, saçları Vane'den daha uzundu ve eski deri ve posta zırhlar giymişti. Bryani gibi onun da sırtında bir kılıç vardı.

Onu kesinlikle avını inceleyen vahşi bir hayvanı andıran bir tavırla izledi.

"Kimsin sen?" diye sordu ona.

Konuşmadı. Onun yerine, elini avucunun içine alıp işaretli avucuna bakabilmek için yaklaştı. Nefret

Gözleri parlıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar kendini bir şekilde odasından alınıp gezegendeki en öfkeli insan grubunun bulunduğu salonun ortasına götürülmüş buldu. Bir engerek yuvasındaki tek sıcak taş gibi hissediyordu.

O ortaya çıktığında yüksek seslerinin şiddeti on kat arttı.

"Cesaret!" Bağırış yaşlı adamdan yükseldi. "Onu neden buraya getirdin?"

Vane benzeri Bride'a kötü niyetli bir bakış attı. "Eşine karşı bir timoria çağırısı yapıyorum."

Kalabalıktan onay sesleri yankılandı.

"Hayır," dedi Bryani kalabalığın arasından onlara ulaşmak için ilerlerken.

"Sorun nedir anne?" Dare, Bryani'ye doğru dönerek sordu. "Bizi avlayan hayvanlara karşı hislerin değişti mi?"

"Sen daha iyi bilirsin."

"O halde bize verdiklerini biz de onlara geri verelim."

Bryani kılıcını oğlunun üzerine çekti. "Korumak için bir Sentinel yemini ettim-"

"Bir Katagari fahişesi mi?" Dare onun sözünü keserek sordu. Gelin'i Bryani'ye doğru itti. "Onların kokusunu alıyor. Ben derim ki bunu bir kez ve herkes için

halledin." Bir tezahürat

yükseldi.

Gelin dehşetle titredi.

"Baba?" Bryani yaşlı adama seslendi. "Olması gereken bu mu?"

Yaşlı adam kalabalığı taramak için zaman ayırdı. kızıyla yüzleşti. "Onu buraya getirmeden önce bana danışmalıydın, Bryani. Aramızda Katagaria tarafından parçalanmamış tek bir aile bile yokken, sen düşmanlarımız için koruma arıyorsun. Olimpos Tanrıları, kendi ailemize ne yaptıklarına bakın. Annenin akıl sağlığını ve senin dışında tüm çocuklarımı onlara kaptırdım. Onların pençesinden zar zor kurtuldun ve o zaman da sadece onlarla savaşmayı başardığın için. Şimdi onlardan biri için af mı diliyorsun? Seni de mi delirttiler kızım?"

Gelin'e pek de sempatik olmayan bir bakış attı. "Timoria'yı oylamaya sunacağız. Aranızda kimler evet diyor?"

Kükreme o kadar yüksekti ki Gelin kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. "Kim hayır diyor?"

"İstiyorum," dedi Bryani ama kalabalığın içinde yalnız bir sestti.

Yaşlı adam esasını kavradı ve derin bir nefes aldı. "Karar verildi o zaman. İnsanı timoria için hazırlayın."

Bride timoria'nın iyi bir şey olmadığını hissediyordu, özellikle de üç kadın onu sürükleyerek götürmek için öne çıktığında.

"Neler oluyor?" diye sordu onu yakalayan kadınlara. "Timoria nedir?"

"Çok özür dilerim, Gelin," dedi Bryani çekilip götürülmeden önce. "Lütfen beni affet."

Onu ne için affedeceksin?

"Affedersiniz?" Gelin, kadının ellerini üzerinden çekmeye çalışırken histerik bir şekilde bağırdı. Ama nafile. "Sen Lütfen bana burada neler döndüğünü anlatır mısın?"

Kadınlardan en uzun olanı hırlayarak ona döndü. "Bir Katagari ile çiftleşmenin tek bir cezası vardır. Klanımızın çiftleşmemiş erkeklerine verileceksin."

"Onlara nasıl verildi?"

Kadının yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Ona tecavüz etmek niyetindeydiler.

Gelin çığlık attı ve sahip olduğu her şeyle onlarla savaştı.

* * *

Vane antik Britanya'ya vardığında yönünü bulabilmek için bir dakika düşündü. Zaman yolculuğu onu her zaman şaşırtırdı. Zaman atlamak için çok fazla güç gerekiyordu.

Ayrıca artık dikkatli olmak zorundaydı. Eğer sonda gönderirse Gelin'i bulurlarsa, annesi ya da onun adamları tarafından durdurulabilirlerdi. Onlardan korktuğu için değil. Ama ordusu olmadan savaşa gitmek istemiyordu.

Bu zaman diliminde annesinin halkı hüküm sürüyordu. Büyükbabası en güçlü kurt klanlarından birinin reisiydi ve büyükbabasının tarih boyunca diğer tüm Sentinellerden daha fazla Katagaria öldürdüğü söylenirdi.

Vane çömeldiği çitin diğer tarafındaki köyü gözetlerken derin bir nefes aldı. Onu bekliyor olmalılar.

Sayılır.

Vane arkasındaki ormanda bir hışırtı duydu. Etrafında dönerek, vahşi bir hayvan ya da annesinin insanlarından biri olmasını bekledi.

Değildi.

Fury'ydi.

Vane, annesini tam karşısında bulsaydı daha fazla şaşırırmazdı. En azından bu mantıklı olurdu. Fury'nin varlığı hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kurt bir anda insan formuna büründü ve tüm çıplaklığıyla Vane'e dehşet içinde baktı.

Aynı anda birbirlerine "Burada ne halt ediyorsunuz?" diye sordular.

"Üzerime bir şeyler giydir," dedi Fury, elleriyle kendini kavrarken kelimeleri hırıldayarak.

Kör olmaktansa, Vane hemen kurda siyah bir kot pantolon ve tişört giydirdi. "Neden buradasın, Fury?"

Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Sana söylediğim şeyi yapıyorum. Tessera'yı senden ve Bride'dan uzaklaştırıyorum, onlar oradayken sadece sen buradasın."

Öfke

öfkeyle uzaktaki bir tepeyi işaret etti. "New Orleans'ta olman gerekiyordu, seni moron, İngiltere'de değil."

Fury'den şüphelenen Vane kaşlarını çatı. "Tessera'yı neden buraya getirdin?"

Fury ona uğursuz bir bakış attı. "Çünkü hepsini birden ortadan kaldırmak için bildiğim en kolay yol buydu. Bunu yapamam
Bryani'nin tek başına Markus'un tesseralarından birini parçalara ayırarak kendini tatmin edeceğini düşündüm."

Vane öncekinden daha da şaşkın ve şüphecidi. "Bryani'yi biliyor musun?"

Fury gözlerini devirdi. "Evet, biliyorum. Birkaç yüzyıl önce beni keyifle ezdi ve ölüme terk etti. Yara izlerini görmek ister misin?"

Vane onlara yaklaşan Stefan'ın kokusunu aldı.

Fury onu kolundan yakaladı ve ağaçların arasına doğru çekti. "Bak, burada ciddi bir tehlike altındayız. Arcadialılar bizden tutkuyla nefret ediyor."

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Fury, ses tonu son derece ciddiydi.
"Sen
İkimizi kahvaltıda ağırlamak için ne kadar ödeyeceklerini gerçekten bilmiyorum. Seni buradan çıkarmalıyız."

Vane kolunu kurtardı. "Gelin o köyde ve o yanımda olmadığı sürece hiçbir yere gitmiyorum."

Fury küfretti. "Ne zamandır orada?"

"Bilmiyorum, yeni geldiğim için. Zaman her iki zaman diliminde de aynı şekilde akıyor, bunu biliyorsun."

"Pekala, onu hemen almalıyız ve orada uzun süre kalmamış olması için dua etmeliyiz."

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Fury onu duymuyor gibiydi. "Tamam, düşün, düşün, düşün." Vane'e baktı. "Senin bir fikrin var mı?"

"Oraya gidip arkadaşımı getireceğim."

"Bryani güçlerinizi azaltmak için bir sönümleme büyüü yapacak." Vane güldü. "Bırak denesin."

"Tanrım, taşaklıymışsın," dedi saygıyla nefesinin altından. "Ne oluyor be? Sonsuza kadar yaşayamazsın. Bir şeyler ters giderse beni onlara bırakmaktansa öldüreceğine söz ver."

Bu istekte öyle hırıltılı bir samimiyet vardı ki Vane'i şaşkına çevirdi. Fury'ye ne yapmışlardı?

"Bana yemin et,

Vane." "Yemin

ederim."

Fury daha fazla bir şey söyleyemeden Stefan, Aloysius ve Petra kurt kılığına girerek ormanın içinden geçtiler. Başları eğik olan kurtlar, hırlayarak ve hırlayarak etraflarında dönüyordu.

"Kahretsin!" Kurtlar yere çömelip saldırmaya hazırlanırken Fury homurdandı.

Köyden bir çığlık yükseldi.

Vane tereddüt etmedi. Fury'yi yakalayarak, tam Stefan onlara ulaşmak üzereyken onları dışarı fırlattı.

* * *

Gelin topuklarını yere vurdu ve onu tutan kadınlardan birini ısırdı. Kadın hırladı ve ona tokat attı. Gelin onu tekrar ısırdı.

Onu bağlamalarına izin verecekse lanet olsun! Tabitha olmayabilirdi ama en iyileriyle bile ısırabilir ve saç çekebilirdi.

Adamlardan biri öne çıkıp elini Bride'ın boynuna doladı.

"Bırak... onu... gitsin." Vane'in çelik gibi sesi her kelimeyi yavaşça telaffuz ederken yankılandı.

Gezegendeki en kutsanmış sesi duyduğunda Bride'ın gözleri yaşlarla doldu. Sağına baktığında Vane'in insan formunda, silahsız bir şekilde ve yanında beyaz kurduyla durduğunu gördü.

Neden silahlı değildi?

Vane'e en yakın adamlar topluca saldırdı. Sersemlemiş bir halde Vane'in etrafında dönüp onları tekmeleyerek ve yumruklayarak yere sermesini izledi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki onu zar zor görebiliyordu.

Sonra Vane ortadan kayboldu, sadece onun yanında yeniden ortaya çıktı. Kadınlar ona döndü. Vane birini geriye doğru uçurdu.

Kalabalığın arasından geçerken, eğildi ve ikincisine çelme taktı. Üçüncüsünü ise baş aşağı yere devirdi.

Hollywood'u unutun, Vane'in hızı ve çevikliği karşısında hiçbir şey yapamazlar.

Vane ellerini çözerken kurdun kavga ettiğini ve hırladığını duyabiliyordu.

Gelin serbest kalır kalmaz kollarını onun omuzlarına doladı ve kadınlar onlara ulaşmaya çalışırken, bir tür görünmez duvara benzeyen bir şeyden geri tepmek için onu yakınında tuttu.

"Fury," diye seslendi Vane.

Kurt koşarak yanlarına geldi. Onu kovalayan adam da duvardan sekti.

Fury çıplak bir adama dönüştü ve takipçilerine kötü kötü güldü.

Gelin, itiraf etmek gerekirse harika bir vücuda sahip olan Vane'in çıplak erkek kardeşinin görüntüsü karşısında tamamen afallamıştı.

Aman Tanrım, hiç kimse görüldüğü gibi değil miydi?

Vane parmaklarını şıklattı ve Fury'nin üzerinde giysiler belirdi.

Dare onlara küfretti. "Fury'yi öldürdüğünü söylediğini sanıyordum anne."

Fury, Dare'i tiksintiyle karışık bir alaycılıkla taradı. "Oh, elinden geleni yaptı, küçük kardeşim. Ama hayvanlar olağanüstüdür hayatta kalanlar." Bryani'ye baktı. "Öyle değil mi anne?"

Dare, Fury'ye doğru hamle yaptı ama kendini bir anda geriye doğru savrulurken buldu.

Aslında Bride, Fury ya da Vane'e ulaşmaya çalışan her adam kendini yere atılmış olarak buldu.

"Bu da ne böyle?" Dare hırlayarak kılıcıyla görünmez duvara vurdu.

Fury yine güldü. "Bu senin en kötü kâbusun, Adelfos. Yavrularımızın en büyüğüyle tanışın." Vane'e doğru işaret etti.

"Vane'in güçleri buradaki herkesle alay ediyor, hatta Büyükbabamın." Bryani'ye baktı. "Haklıydın anne. Arcadian ve Katagaria kanının karışımı eşsiz güçte bir büyücü üretti. Sadece o ben değildim. Üzgünüm."

Vane'in kalbi dinledikçe ve anladıkça çarpıyordu. Fury gerçekten de onun kardeşiydi. Ama şu anda bu onun için önemli değildi, sadece Bride'in güvenliği önemliydi.

Arkadyalı adamlardan biri Vane'in arkasından yaklaştı. Vane döndü ve onu onlardan uzaklaştırdı. "Düşündüğünüz gibi bir hayvan olmadığım için şanslısınız," diye hırladı Arkadyalılara. "Ama bir daha eşime yaklaşırsanız, ben de yaklaşırım."

Dare zalimce güldü. "Peki, al kadının. Dolunaya daha üç hafta var ve bu da bize bolca zaman verir. seni avlayıp öldürme zamanı. Bir ara uyumalısın. Sonra bizim olacaksın."

Fury başını salladı. "Vane hakkında söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın, değil mi? Ne yazık ki onun gücüyle doğan ben değildim. Öyle olsaydım hepinizi öldürürdüm. Ama sanırım o benden daha iyi bir adam."

Vane "insan" kardeşine soğuk bir şekilde gülümsedi. Dare, Fang'in insan olduğu zamanlardaki haline çok benziyordu. Ebeveynlerinin birbirlerine duydukları nefretin bu noktaya gelmiş olması çok üzücüydü. Bu nefret yepyeni bir nesli doğurmuş ve zehirlemişti.

Ama sonra Vane, Arkadyalı akrabalarıyla bir arada yaşamayı hiç düşünmemişti. Onu yüzyıllar önce kapı dışarı etmişler ve bir kenara atmışlardı.

Vane, Dare'e kötü kötü gülümsedi. "Senin aksine, küçük kardeşim, zaman atlamak için kokuşmuş bir aya ihtiyacım yok."

Ve göz açıp kapayıncaya kadar Vane, Bride ve Fury New Orleans'a geri dönmüş, Kyrian'ın evinde güven içindeydiler.

Bride sendeleyerek Vane'den uzaklaşıp en yakındaki kanepeye otururken, "Sanırım bir Tylenol... sürahisine ihtiyacım var," dedi. "Ve onu yıkamak için bolca votka."

Kyrian, Amanda ve Tabitha koşarak odaya girdiler.

"Çok çabuk oldu," dedi Tabitha. "Kahretsin Vane, hiç boş durmuyorsun, değil mi?"

Vane, Bride'ın önünde diz çökerken Tabitha'nın sorusunu duymazdan geldi. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi dürüstçe, uyuşmuş bir histeriyle ona bakarken. "Erkek arkadaşım bir köpek, annesi psikopat ve ben de kötü kostümler ve yemeklerle dolu düşük bütçeli bir porno filmin başrol oyuncusu olmayı kıl payı kaçırdım. Yani, bu nedir? 'Aileye hoş geldin, artık tüm kardeşlerimle, yani tüm kardeşlerimle, kuzenlerimle, arkadaşlarımla, herkesle yatabilirsin' mi? Çoğu kayınvalide sadece güveç getirir, dört yüz yıllık bir kan davası değil."

Atıp tutabilmek çok güzeldi ama bir yanı hâlâ dehşet içindeydi. Artık hiçbir şey ona güvenli gelmiyordu. Hiçbir şey. "Güvende miyim, Vane? Yoksa başka biri oturma odasına girip beni kapacak ve kim bilir nereye götürecektir mi? Çıplak mağara adamlarıyla gerçek dinozor Barney'i görmek istemiyorum.

Onu kovalıyorum! New Orleans'taki normal hayatımdan başka bir şey görmek istemiyorum."

Vane onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Dokunuşu bir nebze de olsa onu rahatlatmıştı. "Güvendesin, Gelin. Seni öldürmesine izin vermeyeceğim. kimse seni tutamaz. Yemin ederim."

"Ve buna inanabilirim,
neden?" "Çünkü sana söz
veriyorum."

"Bu her şeyi çözdü, değil mi?" Gelin başını salladı. "Bundan sonra babanla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bahse girerim gülmekten kırılıyordur." Son birkaç saatin dehşeti içinden geçerken Vane'e baktı. "Bilmem gereken başka tuhaf aile gelenekleri var mı? Arka bahçede saklı kemikler? Çılgın teyzeler? Pireler?"

Fury'ye baktı. "Artık onunla yatmak zorunda değilim, değil mi?"

Tabitha bunun üzerine iki kaşını da kaldırdı. "Ne tür bir yere gitmiş? Eğlenceli olabilir gibi görünüyor."

"Gitmek ister misin?" Fury sordu. "Seni oraya götürebilirim."

"Fury," diye tersledi Vane. "Zaten yeterince hesap vermek gereken şey var. İnsanlarla uğraşma."

"Tabitha da öyle," dedi Kyrian.

Amanda onun karnına dirsek attı.

"Ne?" Kyrian masumca sordu.

Vane topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve omzunun üzerinden Kyrian ve Amanda'ya baktı. "Evin üzerinde onları dışarıda tutacak bir kalkan var. Tutmalı dediğime dikkat edin. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Özellikle de Amanda onu tekrar eve davet ederse, iblisin yapabileceği başka şeyler de var."

"Hiçbir şey."

Gelin, derinden gelen yeni bir erkeksi sesle başını kaldırdı. Hiç şüphesiz bu, onun en son karşılaşacağı kişiydi.

burada görmeyi bekliyordum.

Yine de neden şaşırdığını hayal bile edemiyordu. Olaylar bu kadar hızlı gelişirken, bildiği tek şey kadının süpermarkette alışverişini yapan kişi pekala bir yılan ya da zombi olabilir.

Neden olmasın?

"Ash?" Bride, odaya gelen son derece uzun boylu ve inanılmaz seksi kişiyi tanıyarak sordu.

1.80 boyunda, siyah deri giysiler içinde ve sadece saf cinsel cazibe olarak tanımlanabilecek bir auraya sahip olan Ash Parthenopaeus, gözden kaçırılması zor bir adamdı.

"Acheron'u tanıyor musun?" Vane ona sordu.

"Evet, birkaç ayda bir dükkâna tuhaf da olsa sevimli bir kız arkadaşıyla geliyor ve neredeyse tüm dükkânı satın alıyor." Bride tekrar Ash'e baktı. "Sen de bu tuhaf tiplerden birisin, ha?"

"Suçluyum," dedi Ash, ona çekici bir gülümseme sunarak.

"Harika," diye nefes aldı Gelin. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Odadakiler utangaç bir ifadeyle etraflarına bakındılar.

Vane ayağa kalktı ve Ash'le yüzleşti. "Alastor hakkında ne biliyorsun?"

"Onun tasmalı olduğunu. Annen senin, Fury'nin ve Fang'in eşlerini kaçırmaları için onunla pazarlık yaptı. Bu tek yönlü Bilet. Bride'ı annene götürdü ve artık onunla pazarlık yapmak için yapabileceği hiçbir şey yok."

"Bundan emin misin?"

Ash kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun üzerine kişisel garantimi koyabilirim."

"O zaman Fang eşleştğinde geri dönecek mi?" Fury sordu.

"Evet," dedi Ash. "Ve bir sonraki soruna cevap vermek gerekirse, yine evet. O da senin eşin için gelecek."

Fury lanetledi.

"Üzgünüm," dedi Ash. "Ama iyi tarafından bak; annen işlevsizliğe 'eğlence' katıyor."

"Hiç komik değilsin Ash," dedi Vane. "Bride'ı benim için koruyacağını sanıyordum."

"Niyetim vardı ama zamanım yoktu. Ben bile aynı anda iki yerde birden olamıyorum."

"Yazık," dedi Vane. "Eğer Alastor'u biliyorsan, bunu bana daha önce söyleyemez miydin?"

"Son birkaç aydır benimle pek konuşmuyorsun, Vane. Ayrıca, kaderin düzenine müdahale etmek akıllıca değil."

"Bu kader saçmalığına başlamandan nefret ediyorum. Bu benim, Acheron, senin lanet Karanlık Avcılarından biri değilim. Ne olduğunu biliyorum. ve ne yapabileceğini biliyorum. Bizimle oynadığın için sana lanet olsun."

Acheron'un gözlerinde ateş parladı. "Seninle oyun oynamıyorum kurt ve dua et de asla oynamayayım."

Bride, Vane'in yüzündeki ifadeden Ash'e saldırmak istediğini ama bunu denememesi gerektiğini bildiğini anlayabiliyordu.

"Bana söylemediğın başka ne biliyorsun?" Vane ona sordu.

"Tonlarca şey. Dünyanın nihai kaderi. Bir sonraki başkan. Saints'in bu hafta sonu kazanıp kazanmayacağı. Hatta bu geceki piyango numaralarını bile biliyorum."

"Gerçekten mi?" Tabitha neşelenerek sordu. "Paylaşmak ister misin? Hadi Ash, Powerball numaralarına ihtiyacım var. Lütfen. Lütfen, Lütfen paylaşın! Bana söylersen Simi'nin bütün patlamış mısırı yemesine bile izin veririm."

Ash homurdandı, sonra Kyrian, Amanda ve Tabitha'ya döndü. "Sanırım Vane'in konuşmak için kardeşi ve eşiyle biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Tabitha sızlandı. "Ash, ver şu numaraları bana!"

Tabitha'ya şaşkınlıkla baktı. "Altı."

Tabitha ellerini kaldırdı ve daha fazlası için ona işaret etti. "Ve?"

"Kazanan numaralar arasında kesinlikle bir altı var."

"Tabitha bir an için suratını astı ama sonra iyi huylu bir şekilde omuz silkti. "Artık Ash'in gerçekten zalim, Vane'in de seri katil olmadığını bildiğimize göre, sanırım dükkânıma dönsem iyi olacak." Ash'in yanında durakladı. "Cuma gecesi sinemaya gidecek miyiz?"

Ash başını salladı. "Her zamanki gibi orada

olacağım." "Harika, görüşürüz o zaman." Tabitha

hızlı bir çıkış yaptı.

Kyrian ağız açık bir şekilde ona baktı. "Tabitha ile mi çıkıyorsun?"

Ash ona çarpık bir sırıtışla karşılık verdi. "Hayır, ama onu çok eğlenceli buluyorum. Sinema perdesinde en büyüleyici şeyleri haykırıyor ve Simi'den daha fazla patlamış mısır yiyor. Tabby'nin kesinlikle en sevdiğim insanlardan biri olduğunu söylemeliyim."

"Sen hasta bir adamsın Ash," dedi Kyrian evin arka tarafına doğru giderken.

Amanda uzanıp Ash'in başını kendi başına doğru çekmeden önce, "Bence sen harikasin," dedi. Ash'i yanağından öptü. Onu bıraktıktan sonra Kyrian'ın gittiği yöne döndü ve sesini yükseltti. "Ve kocam önümüzdeki birkaç gece misafir odasında uyuyacak."

Bebek üst katta ağlamaya başladı.

"Onu yakaladım," dedi Ash ve anında ortadan kayboldu.

Amanda kanepenin yanında durakladı. "Bir şeye ihtiyacı olan olursa ben mutfakta olacağım."

"Elbette," dedi Bride. "Sen de buradan öylece çekip gidecek misin Amanda?"

"Benim böyle bir yeteneğim yok." Gelin'in eline dokundu rahatlatıcı bir şekilde. "Nasıl hissettiğini biliyorum, Gelin. Gerçekten anlıyorum. Ben de senin gibi kız kardeşimin çığlık atan bir kaçık olduğunu düşünüyordum. Son birkaç yıldır garip bir şekilde bilge olduğunu öğrendim. Sadece derin nefes alın ve imkansıza inanın." Onlara cesaret verici bir gülümseme sundu ve sonra onları yalnız bıraktı.

"Pekâlâ," dedi Fury ensesini ovuştururken. "Sanırım beni burada uğurlayacaksın ve ben de gideceğim. Sen

iyi bir hayatınız olsun."

"Bekle," dedi Vane, ayağa kalkarak. "Bana gerçekten ihanet etmedin, değil mi?"

"Hayır. Ben sadece Stefan ve grubunu Arkadyalıları ihbar etmeyi planlıyordum. Onların kafasını karıştırmam ahlaki bir zorunluluktuk, sizinkini değil." Vane'i ihtiyatla izledi. "Yine de dürüst olacağım, Vane. Senden nefret ediyorum ve beni sonsuza kadar kızdırıyorsun. Hep öyle oldun."

"Neden? Ben sana ne yaptım ki?"

"Hiçbir fikrin yok," dedi Fury, ifadesi soğuk ve öfkeliydi. "Annem her zaman tanıştığın o kaçık değildi. En azından benim için öyle değildi."

Fury, Bride'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Sana yaptıkları için gerçekten üzgünüm Gelin. Ama Katagaria'nın onlardan ne aldığını anlamalısın. Babam tarafından kaçırıldıktan sonra, tüm strati'lerini onu bulmaya gönderdiler. Onlar köyden ayrılırken, başka bir Katagaria sürüsü geldi ve bulabildikleri her çocuğu katletti. Kadınların çoğuna tecavüz edip öldürdüler. Hayatta kalanlar ise sadece onlarla savaştıkları için hayatta kaldılar ve büyükannemiz gibi çoğu bir daha asla iyileşemedi. Bu yüzden kasabada çok fazla kadın göremezsiniz."

Fury içini çekti ve Vane'e döndü. "Arkadyalı yarımızı bilmiyorsun. Türümüzün ilk doğumundan bu yana, annemizin ailesinde her nesilde bir Aristo olmuştur. Kaçırıldığında öldürülen ağabeyi de onlardan biriydi. Büyükbabamız da bir diğerydi. Benimle, Dare'le ve Star'la birlikte döndüğünde benim de onlardan biri olduğumu düşündüler. Güçten kaynaklandığını düşündükleri garip bir kokum vardı."

"Ama sen Arkadyalı değilsin."

Fury başını salladı. "Ben senin yang'ının yin'iydim. Bir insan çocuğuydum, sonra ergenliğe girdiğimde, temel formum kurdunkine dönüştü."

Vane yüzünü buruşturdu. Kardeşini umduğundan çok daha iyi anlıyordu. "Özür dilerim."

"Oh, hiçbir fikrin yok. Zorlandığını mı sanıyorsun? En azından Anya ve Fang senin yanında kaldı. Seni korudular. Saklanmaya çalıştım ama Dare neye dönüştüğümü öğrendiği anda anneme söyledi. Annem de, kötü kelime oyunumu bağışlayın ama, orta çağdan kalma gibi davrandı."

Vane daha azını beklemiyordu. Babası olsaydı gerçeği öğrenseydi ona da aynısını yapardı. "O bir Sentinel. Katagaria'yı öldürmek onun işi."

"Evet, biliyorum. Onunla savaşmak için çok gençtim. Bana hayal bile edemeyeceğim bir intikamla saldırdı ve beni paramparça etti." Fury durakladı ve irkildi, sanki bu anı şimdi bile ona zor geliyormuş gibi. "Ondan ve diğerlerinden saklanmaya çalışırken günlerce kanlar içinde yattım. Büyüyü neden zerre kadar beceremediğimi bilmek ister misin? Kimse bana öğretmedi. Markus, tüm eksikliklerine rağmen, en azından üçünüzün Sen hayatta kalma yılından döndükten sonra eğitildim. Yüz yıl boyunca tamamen yalnızdım. Bir yere girmeye cesaret edemedim. Üzerimdeki Arcadian kokusunu almalarından korktuğum için Katagaria inine girdim. Şimdiye kadar iyi yapmayı öğrendiğim tek şey kokumu kamufle ediyor. Tek bildiğiniz, şu anda size yalan söylüyor olabileceğim."

Vane ona sertçe baktı. Tehlikeli bir şekilde. "Değilsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Öyle olsaydın Ash seni burada benimle bırakmazdı."

Fury bununla alay etti. "Türümüzü daha az önemseyen bir Kara Avcı'ya çok fazla güveniyorsun."

"Hayır, inanmıyorum. Bana arkadaştan başka bir şey olmamış bir adama çok güveniyorum." Vane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki neden sığınağımıza geldin?"

"Annemi aramanla aynı sebepten. Ne olduğunu bilmek istedim
ailemin geri kalanı gibiydi. Sana kim olduğumu söylemeye niyetliydim ama Markus'un bana ne kadar
Seni ve Fang'i küçümsediğim için bunun bir hata olacağını
düşündüm." "Bize söyleyebilirdin. Seni memnuniyetle
karşılardık."

"Ve tekrar hatırlatıyorum, en iyi arkadaşım olan yavru arkadaşım Dare bana çoktan ihanet etmişti. Beni zincirler içinde annemize teslim etti. Ben hayvanların güvenilirmez ve öngörülemez olduğuna inanarak yetiştirildim. Ama biliyorsunuz ki
Ne için? Hayvanlar sadece iki nedenden ötürü öldürür: korumak ve yemek için. İnsanlar ise çok daha fazla sebepten dolayı öldürür. Ne düşünürlerse düşünsünler, biz onlar kadar tehlikeli değiliz. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

Vane başını salladı.

Fury içini çekti ve geri çekildi. "Size güzel bir hayat ya da her neyse işte."

"Nereye gidiyorsun?" Vane sordu. Fury

omuz silkti. "Nereye olursa."

"Yani bu kadar mı?" Vane sordu. "Kendini bana kardeşim olarak tanıtıp yola mı çıkacaksın?"

"Başka ne var ki? Beni etrafta istemiyorsun. Bana ihtiyaın olmadığına eminim."

Vane kaşlarını çattı. Fury'nin hiçbir fikri yok muydu...

Hayır, bilmiyordu. Tanıdığı tek aile ona ihanet etti. Kardeşinin ondan nefret etmesine şaşmamalı. En azından o, Fang ve Anya her türlü tehdit ve engel karşısında bir araya gelmişlerdi.

Fury yüzyıllardır yalnızdı. Her zaman sürünün gerisinde durmuş ve kimseyle konuşmamıştı. Diğer strati'ler arkadaşlarından ve müttefiklerinden oluşan iç çemberler oluştururken, Fury her zaman yalnız kalmıştı. Bu nedenle, dışı bir kurdu sahiplenmek için nadiren savaşırmıştı.

Akraba olduklarını bilmek ve bundan hiç söz etmemek onun için korkunç bir şey olmalıydı. Fury üçünü birlikte gülerken ne kadar sık izlemişti? Onları sürünün geri kalanına karşı bir aile gibi bir araya toplanırken görmüştü. Onların grubuna dahil olması gerektiğini bilerek mi?

Bu dostluk ihmali için Vane kendini sonsuza kadar Suçlu. Onları birbirine bağlayan kan bağıını hissetmiş olmalıydı.

Fury kokusunu saklamakta gerçekten iyiydi.

"Sen benim kardeşimsin, Fury," dedi Vane içtenlikle. "Aile benim için bir şey ifade eder. Hakkımda başka hiçbir şey bilmiyorsan bile bunu bilmelisin."

"Ne zamandan beri ailedenim?"

"Doğduğumuz andan beri ve Stefan hakkında beni uyarmaya geldiğin saniyeden beri." Vane elini ona doğru uzattı. "Sana bağlanmak için bir yemine ihtiyacım yok, küçük kardeşim. Biz bir aileyiz."

Fury tereddüt etti, sonra elini Vane'in elinin içine koydu. Vane onu öne doğru çekti ve sarıldı.

Fury'nin yüzündeki acı ifadesi karşısında Bride'ın boğazı düğümlendi. Vane'in tepkisini ya da kabulünü hiç beklemediği belliydi.

"Sana ihanet etmeyeceğim, Fury," dedi Vane. "Asla. Ve eğer Fang ortaya çıkarsa, o da çıkmayacak."

Fury geri çekildi ve başını salladı.

"Ve eğer o kapıdan çıkıp gidersen," dedi Vane sıkılmış dişlerinin arasından, "bunun için seni sakatlamak zorunda kalabilirim."

Fury güldü. "Tamam. Sanırım bir süreliğine buradayım." Boğazını temizledi ve geriye doğru bir adım attı. "Siz ikiniz muhtemelen şimdi konuşmak istersiniz. Ben Amanda'yla mutfağa gideceğim."

Vane, Bride'a dönmeden önce tamamen yalnız kalmalarını bekledi. "Ne gündü ama, ha?"

Gelin kanepede arkasına yaslandı ve son yirmi dört saatin tüm tuhaf olaylarıyla başa çıkmasına yardımcı olması için derin bir nefes aldı. "Evet, oh evet. Uçan bebeklerimiz, kurt kardeşlerimiz, psikopat annelerimiz, seri katil erkek arkadaşlarımız, vampir öldüren arkadaşlarımız var ve başka neler olduğundan bile emin değilim."

Bu onun başa çıkma yeteneğinin çok ötesindeydi. "Ben deli miyim?" diye sordu ona. "Gerçekten, dürüst ol."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı. Keşke evet diyebilseydim de Grace seni iyileştirebilseydi ama hayır, sen deli değilsin."

Bundan korkuyordu. Şimdi soru şuydu, ne yapmalıydı?

"Bakalım annenden her şeyi doğru anlamış mıyım? Bu" - işareti göstermek için elini çevirdi- "bir şekilde karı koca olmamız gerektiği anlamına geliyor. Ama eğer seni reddedersem, hayatının geri kalanını iktidarsız ve Yalnız mı? Öte yandan ben hayatımı uygun gördüğüm şekilde yaşamakta özgür müyüm?"

Başını salladı.

"Senin yerinde olmak gerçekten berbat, değil mi?"

Çenesinde bir kas çalışırken Vane gözlerini kaçırdı. "Beni kabul etmeni beklemiyorum, Gelin. Hiçbir zaman da etmedim. Yani, bir ya da iki saat kadar umutlandım ama aptal değilim ve hayal dünyasında yaşamıyorum... tamam, hayal dünyasında yaşıyorum ama kendimi asla kandırmadım."

Onun önünde yere diz çöktü, elini eline aldı ve avucunu öptü. Ona karşı çok şefkatliydi. Çok nazikti. Parmaklarını onun sıcak, bıyıklı yanağına doğru kıvırdı.

Böyle bir adamı nasıl terk edebilir? O

insan değil.

En azından tam olarak değil. Ve sihir, gizem ve her türlü kötülüğü yapabilen korkunç canavarlarla dolu korkunç bir dünyada yaşıyordu. Zalimlik.

"Ne istiyorsun Vane?" diye sordu çaresizce, bilmek istiyordu. "Bana karşı dürüst ol. Beni sadece bir kadın olduğum için mi istiyorsun?"

Bu mu?" Avucunu ona doğru uzattı. "Yoksa beni mi istiyorsun? Yani, beni gerçekten tanı mıyorsun, değil mi? Ben de seni tanımıyorum.

Sıkıştığında harika bir adam olduğunu ve Addams'ları normal gösteren bir ailen olduğunu biliyorum. Ama gerçek seni tanımıyorum."

Kadının elini yüzünden çekip nasırlı elinin içinde tuttu ve o delici ela yeşili gözleriyle kadına baktı. "Gerçek şu ki, bilmiyorum. Hiçbir kadını seni istediğim gibi istemedim, Gelin. Ama dürüst olmak gerekirse bunun bir işaret olup olmadığını bilmiyorum. Bilmiyorum."

En azından ona gerçeği söylemişti. Bu kesinlikle onun lehine olan bir şeydi. Ona bir kez bile yalan söylememiştir.

"Bu konuda karar vermek için ne kadar zamanım var?" diye sordu.

"İki hafta. Aşağı yukarı. Başka bir iblis ya da anne müdahalesi olmazsa."

"O zaman normal davranmaya ne dersin?" O patladı Bu ifadenin gülünçlüğüne gülüyorum. Evet, onlar sadece Jack ve Jill Average'ın cehenneme giden tepeye tırmanışydı. Tek umudu Jack'in tacını kırmaması ya da sonra yuvarlanıyor.

Gelin ayıldı. "Tamam, en azından normalmişiz gibi davranabiliriz. Gerçek seni tüm tuhaflığınla görmeme izin ver ki neyi dört gözle beklediğimi bileyim ve sonra tamamen delirmeden tüm bunlarla başa çıkıp çıkamayacağıma karar vereyim."

Onun önerisi karşısında afallamış görünüyordu. "Benden kaçmıyor musun?"

"Muhtemelen yapmalıyım ve neden bu kadar bunu düşünerek. Ama senin hakkında bildiklerim hoşuma gidiyor Vane ve sanırım herkesin sorunları var. Seninki kadar derin değil ama en azından seninle, insanlara erkek arkadaşımın bir köpek olduğunu söylediğimde bu sadece lafın gelişi olmuyor."

Bunun üzerine kıkırdadı.

Gelin onun elini sıktı. "Bana en kötüsünü ver kurt. Ben de Sana benimkini vereceğim ve iki haftanın sonunda ne durumda olduğumuzu göreceğiz."

Vane ona inanamadı. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Dürüst olmak gerekirse, onun kendisine bağırıp çağırmasını ve kapıdan çıkıp gitmesini, hepsine kaçık demesini bekliyordu.

Ama ona bir şans veriyordu.

Ve bu çok uzun zamandır sahip olmadığı bir şeydi...
Umut.

Onunla gerçekten kalabileceği düşüncesi içini sevinçle doldurdu. "Sana söylemem gereken çok şey var."

Kadın irkildi. "Kanımı emmeyeceksin, değil mi?"

Lanet olsun. Korkmak için o tek şeyi seçerdi. Artık ondan bir şey saklamanın anlamı yoktu. Sakladığı için sinirlenmesindense her şeyi ona anlatması daha iyiydi. ondan bir şey. Onun eşi olarak, sorularının yanıtlanmasını hak ediyordu. "Zorunda değilim, hayır."

Ona şüpheyle baktı. "Ne demek zorunda değilim?"

"Benim halkım vampir değil ama çiftleşme ritüelinin iki bölümü var. Birincisi beni eşin olarak kabul etmen."

"Bunu nasıl yapacağım? Düğün gibi bir

şey mi?" "Benim halkım için öyle. Sadece

biz çıplak yaparız."

Çenesi düştü. "Tanıklarla mı? Unut bunu!"

"Hayır," dedi, kızın öfkesine gülerek. Yanakları renklendiğinde çok güzel oluyordu. Kehribar rengi gözleri parlıyordu.

"Sadece ikimiz olacağız. Ben sırtüstü yatarım, işaretlerimizi birleştiririz ve sen beni bedenine alırsın, sonra birbirimize sözlü olarak söz verimiz."

Dürüstlüğünden pek emin değilmiş gibi başını eğdi. "İşe yarıyor mu?"

Başını salladı. "Bu sihir."

"Tamam, sanırım, peki sonraki bölüm ne?"

"Sonraki isteğe bağlıdır ve istediğimiz zaman yapılabilir ya da yapılmayabilir. Yaşam gücümü sizinkiyle birleştirdiğim yer."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü sen insansın ve eğer bunu yapmazsak sen yüz yıldan daha kısa bir süre içinde öleceksin, benim ise yaşlılığımın başlamasına daha dört ila beş yüz yıl var."

Gelin, Bryani'nin sözlerini hatırladığında tamamen afallamıştı. O zamanlar bu sözleri ya onun delilik ya da Bryani'nin. Görünüşe göre, bu deliliğin geri kalanı gibi bu da doğruduydu. "Gerçekten dört yüz yaşında mısın?"

"Tam olarak dört yüz altmış."

Bunun üzerine yavaş ve kolay nefes aldı. Yüce Tanrım, bu kadar uzun yaşamak nasıl bir şey olurdu? Bir insan onca zaman içinde ne kadar çok şey görebilirdi?

Akıl almaz bir şeydi.

Ama bundan da öte, korkutucu bir farkındalık geldi. Korkunç ve panik dolu bir keder içini kaplarken kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Cidden tanıdığım herkesten daha uzun yaşayacağım."

nefes aldı. "Tabitha, erkek ve kız kardeşlerim, kuzenlerim. Ben daha yaşlanmadan herkes çoktan gitmiş mi olacaktı?"

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Kolay değil ama bana, aileme ve arkadaşlarıma sahip olacaksın." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi ifadesi hafifledi. "Sunshine Runningwolf. Onu tanıyorsun, o ölümsüz."

Gelin buna çok şaşırdı. Günişığı'nı yıllardır tanıyordu. "Günişığı ölümsüz mü?"

"Evet."

"Çık dışarı! Ne zamandan beri?"

"Her zaman. Hem o hem de kocası öyle."

Vay canına! Bride'ın dükkanında ve küçük dairesinde asılı olan sanat eserlerini ona satan kadının ölümsüz olduğunu kim bilebilirdi?

Bu düşünceyle durakladı. Dur bir saniye... Bu adil değildi!

"Neden ölümsüz olamıyoruz?"

Vane kayıtsızca omuz silkti. "Çünkü benim halkım öyle değil. Uzun yaşamlarımız var ama sonlular." Ellerini sıkıca kavradı. "Yine de bazı dezavantajları var. Eğer benimle bağ kurmaya karar verirsen, ben senin kanını almak zorunda kalacağım ve sen de benimkini almak zorunda kalacaksın. Bunu yapmanın tek yolu kan değişimi. İkincisi, eğer birimiz ölürse, ikimiz de ölürüz."

Beti benzi attı. Bu korkutucu bir düşünceydi.

Yine de, Vane'in dünyasındaki diğer şeylerle karşılaştırıldığında, bu muhtemelen daha önemsiz endişelerden biriydi.

"Ama buna mecbur değilsin, Gelin," diye onu temin etmek için acele etti. "Her iki kararı da sadece sen vereceksin."

Tüm bunları düşünürken derin bir nefes aldı. Vane'in ondan istediği şey müthiş bir bağlılıktı. "Ölüm bizi ayırana dek" sözünü yepyeni bir seviyeye taşıyordu.

Ama hâlâ yerde diz çökmüş olan adama bakarken, bu adamla yaşamanın ne kadar kötü olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Düşünceli ve vericiydi. Onun dünyasında nadir bulunan bir şeydi.

Her halükarda iki haftalık bir denemeye değirdi.

"Tamam," dedi yavaşça. "Şimdi bu işin bana düşen kısmına gelelim. Eğer çiftleşirsek, bir insan düğünü istiyorum. Ailem bunu kabul etmez.

Bundan daha azını anlayamazlar ve onlara tüm bunları anlatmak isteyip istemediğimden emin değilim."

"Sorun değil."

"Bu da ailemle tanışmak zorunda kalacağın anlamına geliyor, Vane."

"Tamam. Benimkiler kadar korkunç olamazlar."

"Şey, kural olarak cinayete meyilli değiller ama beni koruyorlar."

"Onları şimdiden seviyorum."

Gelin onun küçük, şakacı sırıtışına gergin bir kahkaha attı.

"Biliyor musun, her zaman bir adamla tanışıp bir ya da iki yıl çıkacağımı ve sonra onun

Romantik bir yerde diz çöküp bana evlenme teklif etti.

Bunun benim nişanım olacağını hiç hayal etmemiştim."

Saçının bir tutamıyla oynadı. "Sanırım hayat hiçbir zaman olmasını istediğimiz gibi olmuyor, değil mi?"

Vane onun sözleri karşısında içten içe ürperdi. Onun hayatını bu kadar korkunç bir şekilde değiştirmeyi hiç istememişti. Sadece bir anlığına ona dokunmak istemişti.

Ona dokunması için.

Belki bu acımasızcaydı ama yine de kalbi onun gitmesini istemiyordu. Sadece onu istiyordu.

İçindeki hem hayvan hem de erkek, bu kadın tarafından dokunulmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım, Gelin."

Gelin adamın saçlarını sıkıca kavradı. O anda, bu adamı gerçekten sevebileceğini hissetti. En azından sevebileceğini biliyordu.

Ama yanmıştı ve Vane'i çok iyi tanımiyordu. Onu tanımak için sadece iki haftası vardı. Şimdiye kadar bildikleri dehşet vericiydi... ve harikaydı.

Sadece onun yalan söylemeyeceğini ya da kendisini kandırmayacağını umuyordu. Eğer ona gerçek Vane'i gösterirse ve o insan-kurt dürüst olursa, o zaman onu kabul edebilirdi.

En büyük korkusu, iki haftanın sonunda onunla çiftleşmesi ve annesinin bahsettiği psikopat, sert hayvana dönüşmesiydi.

O zaman ne yapacaktı?

Taylor ilişkilerinin başında harika davranmıştı. İlk Sevgililer Günü'nde ona çikolata bile almıştı.

Zamanla tam bir pislik haline gelmişti. Vane de aynısını yapar mıydı?

Ve dört yüz yıl... biriyle geçirmek için gerçekten uzun bir süreydi.

Eğer onları

seviyorsan değil.

Belki de bu

doğruydu.

En azından deneyebilirdi. Ve umut etmek.

"Peki buradan nereye gidiyoruz?" diye sordu ona.

"Seni tutacak bir yer bulmalıyım ki seni terk etmek zorunda kalırsam güvende olasın."

"Peki ya benim dükkanım?"

"Sizin için birini bulacağım."

Bu kulağa biraz fazla kolay geliyordu. "Nasıl?"

"Acheron'dan bir iyilik daha isteyeceğim. Onlarda insanlar var.

Kara Avcılar'a yardım et. New Orleans'ta pek çok yerel işletmeyi işletiyorlar ve eminim dükkânı sizin için açık tutması için onlardan birini oraya gönderebilirler. Bunun en büyük yararı, adamlarımdan biri ararsa, onlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyor olacaklar."

"Pekâlâ o zaman. El orucumuza başlayalım ve tüm bunların nasıl işleyeceğini görelim."

Vane ayağa kalktı ve elini ona doğru uzattı.

Gelin tereddüt etti. Daha önce gelecekte hiç korkmamıştı

ama Şimdi korkuyordu.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak elini onun elinin içine koydu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Onun kendisini mutfağa götürmesini bekliyordu. Bunun yerine, onu çocuk odasına götürdü.

"Biliyor musun," dedi, "yolculukları" yüzünden başının döndüğünü hissediyordu. "Ayaklar iyi çalışıyor."

Vane güldü. "Kendim olmamı istediğini söylemiştin. Ben ulaşım için flaş modunu tercih ederim. Çok daha hızlı."

Ash eski moda beyaz tahta bir sandalyeye oturmuş, kucağında uyuklayan bebeği sallarken onları izliyordu merakla. Bacaklarının arasında yarısı boşalmış bir süt şişesi tutarken, pembe bir kazak giymiş olan bebek kollarının arasında minik yumruğunu emiyordu. Bu görüntüde o kadar uyumsuz bir şey vardı ki Gelin bakmaktan kendini alamadı.

Siyah deri ve zincirlerle süslenmiş, uzun kızıl ve siyah saçlı, sol kulağında hançer küpesi olan bir adam kesinlikle bir bebeğe bakmaktan zevk alacak birine benzemiyordu. Yine de fırfırlı pembe odada oturmuş, huzur içinde bebeği kucaklıyordu. Ash tamamen yersiz görünüyor olmalıydı ama yine de burada evindeymiş gibi görünüyordu.

"Jessica Adams'ı çoktan aradım. Butik," diye fısıldadı Ash onlara. "Sadece evrakların nerede olduğunu, dükkânın anahtarlarının nerede saklandığını ve para yatırma işlemlerinin hangi bankaya yapılacağını bilmesi gerekiyor."

"Kahretsin, çok iyisin," dedi Vane.

Ash ukala bir sırıtış attı. "Kesinlikle en iyisi."

Vane ağırlığını kaydırdı. "O zaman biliyorsun-"

"İşte adres." Ash elini kaldırdı ve ilk iki parmağının arasında sihirli bir şekilde bir kartvizit belirdi. O da kartı almak için öne çıkan Vane'e uzattı. "Orada güvende olacaksın. Güven bana, bir Apollite komününden bile daha paranoyaktır. Hiçbir şey onun içine giremez. yer."

Vane karttaki isme baktı ve dondu kaldı. "Orada bizimle iyi olacak mı?"

Ash omuz silkti. "Evi yeterince büyük. Sadece onun yolundan uzak durmaya çalışın." Vane'in yanından geçip Bride'a bir gülümseme sundu. "Biraz sinir bozucu biri, Gelin, ama Valerius iyi bir adamdır, yeter ki ona Kyrian'ın adını anma. Sana bir şey olmamasını sağlayacaktır."

"Valerius mu?" diye sordu.

Vane yavaş bir nefes verdi, sonra yüzünü ona döndü. "O ciddi tavırları olan bir vampir."

Bölüm 10

Bride, Vane'e elinden gelenin en kötüsünü yapmasını ve gerçek adamı görmesine izin vermesini söylediğinde... daha doğrusu kurdu... kendini neye bulaştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Nadiren normal bir şey yapıyordu ve kadın onun evde kalmak için ne kadar çaba harcadığını takdir etmeye başlamıştı. Onun kurdu gibi davrandığında onun için "normal" bir dünyaydı.

Ash'ten ayrıldıktan sonra Fury'yi toplamak için aşağı indiler. Bir dakika önce Amanda'ya onu arayacağını söylüyordu ve bir dakika sonra başka bir evin içindeydiler.

"Keşke bunu yapmadan önce beni biraz uyarsaydın," dedi Vane'e, yönünü bulmak için etrafına bakınırken.

Kyrian'ın evindekinden iki kat daha büyük olan devasa bir oturma odasındaydılar. Tüm ev tamamen karanlık ve mezar gibiydi. Steril. Soğuktu. Odanın pahalı, el oyması maun panelleri vardı ve Bride'ın daha önce bir yerde görmediği kadar çok antikayla doluydu. Karmaşık Roma tarzı mermer zeminden bahsetmeye bile gerek yoktu. desen. Bir Avrupa kalesini gezmek gibiydi. Ya da bir malikaneyi. Görebildiği her şey iyi bir aristokrat terbiyesi ve zevki yansıtıyordu.

Kyrian'ın evinin aksine, burada modern ya da Burada rahat. Doldurulmuş kanepeler yok, televizyon yok, belirgin telefonlar veya bilgisayarlar yok. Hiçbir şey yok. Kitaplar bile Enfes kitap rafları deri ciltli antikalar gibi görünüyordu. Kanepe belli ki Gürcü döneminden kalmaydı ve bordo kumaşının altında çok az dolgu vardı.

Ama en tuhafı heykellerdi. Çıplak Roma perilerine benzeyen iki kadın heykeli dolambaçlı merdiveni çevreliyordu. Aslında onlar Tuhaf olan antikalar değil, bembeyaz meme uçlarını örten parlak kırmızı pastillerdi.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

Fury onları görünce bir kahkaha patlattı.

"Tanrım, Vane, gelmeden önce ara. Seni vurmadiğım için anslısın."

Gelin döndüğünde uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamın odaya girdiğini gördü. Omuz hizasında siyah saçları, keskin koyu kahverengi gözleri ve yaklaşık üç günlük sakalı vardı.

Yüksek turuncu bir Hawaii gömleği ve yırtık kot giymiş, Kendisini, yanına yaklaşan herkesi öldürebileceğini bilen bir adam gibi taşıyordu.

"Vampir o mu?" Gelin alçak bir ses tonuyla sordu.

Vane adama inanamayarak bakarken, "Hayır," dedi. "O mafya. Otto, burada ne halt ediyorsun? Böyle mi giyinmiştin? Kıyafetlerine ne oldu böyle? Nick Gautier'e dönüşmüş gibi görünüyorsun."

Otto onlara yaklaşırken sakalını kaşıyarak, "Sonsuz lanet içinde acı çekiyorum," dedi. "Latince ve İtalyanca bilen birine ihtiyacı olduğu için, benim isteğim dışında beni buraya, Dickhead Rex'e hizmet etmem için transfer ettiler. Tanrı korusun, adam normal bir avam yaverine sahip sadece İngilizce konuşan. Hayır, terbiyeli biri olmalı." Otto bu son sözüyle Alfred Hitchcock'a çok benziyordu.

"Peki neden Nick gibi giyindin?" Vane sordu.

"Sadece onu kızdırmak için. Gerçekten de burada aklımı başımda tutan tek şey bu."

Vane bir kahkaha patlattı. "Dur tahmin edeyim, sen kırmızı pasta adamı mısın?"

"Oh, evet. Ayağa kalkıp bunun için çıldırana kadar sabırsızlanıyorum." Otto zaten alçak olan bariton sesini daha da kalınlaştırdı ve neredeyse İtalyan olan ama tam olmayan bir aksanla ekledi,

"Heykele dokunmayın, hatta üzerine nefes bile almayın, Efendi. Senin aksine, o paha biçilemez." Sesi normale döndü. "Hayır, paha biçilmez olan bu gece heykeli gördüğünde yüzünün alacağı ifade olacak."

Bu kez gülen Fury oldu. "Seni tanımıyorum," dedi elini uzatarak Otto'ya doğru yürürken, "ama arkadaş olacağımızı şimdiden söyleyebilirim. Fury Kattalakis."

"Otto Carvalletti." Fury'nin elini sıktı, sonra iki kurt arasında gidip geldi. "İkiniz akraba mısınız?"

"Kardeşler," dedi Vane.

"Harika," dedi Otto, büyüleyici bir gülümsemeyle Gelin'e doğru dönerek. "Sen Bride olmalısın." Onun da elini tuttu ve

Adamın parmak eklemlerinin arkasında siyah bir örümcek ağı dövmesi olduğunu fark etti. "Dünyamızın çılgınlığına hoş geldiniz leydim, gerçi şahsen ben sizin deli olduğunuzu düşünüyorum. burada olmak istiyorum."

Otto onun elini öptü ve önünde eğildi. Bu hareket Vane'den Otto'nun görmezden gelmeyi seçtiği derin bir homurtu çıkardı. "Bu arada Gelin, rahatlayabilirsin. Her ne kadar çok sayıda kardeşim bunu inkâr etse de teknik olarak insanım. Ve hamur işlerini saymazsak, gerçekten de sapık değilim.

Patronumla tanıştığında neden onun kafesini karıştırmak zorunda olduğumu anlayacaksın."

Otto merdivenlere yöneldi. "Siz iyi kurtlardan biri ulursa, bütün 'gecenin çocukları, ne müzik yapıyorlar' konuşması." Ne Vane ne de Fury ulumayınca onlara döndü. "Ya da değil. Tamam, kurtların mizah anlayışının olmadığını ya da Drakula'yı hiç okumadıklarını veya filmlerinden birini izlemediklerini aklıma not ettim. Sorun değil. Beni takip edin, size odalarınızı göstereyim. Hızlı bir özet Kurallar. Kont Penicula'yı uyandırmamak için gün ışığında mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyoruz."

"Penicula mı?" Gelin sordu.

"Valerius için kullandığım evcil hayvan hakareti. Bu evin sahibi olan iyi Romalı general gibi, penis ve Drakula'nın bir kombinasyonu."

Gelin gülecekti ama bunun Otto'yu sadece kötü olmaya teşvik edeceğini hissetti.

Otto'yu merdivenlerden yukarı kadar takip ettiler.

"Ne zaman bu kadar geveze oldun Carvalletti?" Vane sordu. "Senin her zaman az konuşan bir adam olduğunu düşünmüşümdür."

"Normalde öyleyim, ama o kadar uzun zamandır bu malikanede kilitliyim ki uzun süredir kafayı yiyorum. Keşke Alaska'da kalsaydım diye düşünüyorum. Hatta monotonluğu kırmak için Nick'le bile konuşuyorum."

Otto merdivenlerde durup onlara baktı. "Valerius bir Kara-Avcı değil, kanımı emmek için canımı alan bir Daimon. Son yaverinin istifa etmesine şaşmamalı. Tayin için başvurup duruyorum ve babam bana erkek olmamı ve görevimi onurlu bir şekilde kabul etmemi söyleyip duruyor. Yemin ederim, bu adam güçsüzleşmese iyi olur yoksa onu bulabildiğim en kötü huzurevine kapatırım."

Fury, Bride'ın arkasından, "Köpek, ben de ailemle sorunlarım olduğunu sanıyordum," dedi. "Benimkiler sadece beni öldürmek ve acıma son vermek istiyor, acımı arttırmak değil."

"Evet," dedi Otto merdivenlerin tepesinden. "Şanslısın. Keşke benimki beni öldürseydi."

Otto onları bir koridora götürürken Vane eğilip onun kulağına konuştu. "Otto'nun şu anki tuhaflığı sizi yanıltmasın. Princeton'da okul birincisiydi."

Ağız açık kaldı.

"Ve bu yer onu öldürene kadar bir beynim vardı. Valerius ve Nick'le uğraşmayı denersen sen de birkaç gün içinde kendini çocukluk dönemine geri dönmüş bulursun. Ama ne yaparsan yap, Efendi Valerius'a buraya adımımı attığımı söyleme.

Princeton topraklarına. Barbizon Modelcilik Okulu'ndan ayrıldığımı düşünüyor."

Gelin güldü, sonra Vane'e baktı. "Beni getirdiğin dünya bu mu yani? Alınma ama bu insanlar gerçekten deli. Don Ho gibi giyinip heykellere pastiş takan bir Princeton mezunumuz, köpek olan bir kayınbiraderimiz var-"

Vane ona, "Evet ama unutma, Tabitha da seninle geldi," diye hatırlattı. "Senin de kendi payına düşen kaçıkların var."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam, ama yanımda sadece bir cevizle geldim."

Fury arkalarından, "Ve baban yaşamak için kısırlaştırma yapıyor," dedi. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en hastalıklı şey."

"Ailemi ziyaret etmek ister misin, Fury?" Gelin sordu.

"Ben almayayım."

Otto, Bride'ın o güne kadar gördüğü en özenli antika kanopili yatağın bulunduğu büyük bir yatak odasına açılan kapıyı açtı. Koyu mavi kadife perdeler, antik ahşabı süsleyen el oyması meleklerin ve meleklerin etrafında asılı duruyordu. "Bu muhteşem bir şey."

"Valerius en iyisi için ısrar ediyor. Siz ikiniz burada yatabilirsiniz, ben de köpek çocuğu koridorun ilerisine götürürüm."

"Hey!" Fury öfkeyle tersledi.

"Sakin ol," dedi Otto. "Seni garajda falan yatıracak değilim ya."

İkisi Bride ve Vane'i odada yalnız bıraktılar. Bride kendinden emin bir şekilde, "İşte buradayız," dedi.

Vane onu kendine çekti. "Kendimi senden saklamak zorunda olmamak çok garip."

"Peki ne yapabilirsin?"

"Hemen hemen her şey. Zamanda herhangi bir yönde yolculuk yapabilirim. Bizi buradan Paris'e ya da ziyaret etmek istediğin başka bir yere götürebilirim."

Gelin bunu düşündü. Her şeye sahip olabilirdi ama onu gerçekten mutlu edecek tek bir şey vardı. "Beni zayıflatabilir misin?"

Vane pek memnun görünmüyordu.

"Yapabilirim." "Yap o zaman."

Sanki bu istek onu tamamen şaşırtmış gibi kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü her zaman o küçük kadınlardan biri olmak istemiştim ve hiç olmadım."

Onu kendine doğru çekebilmek ve yakın tutmak için arkasında durmak üzere hareket etti. "Senin sıska olmanı istemiyorum, Gelin. Seni olduğun gibi seviyorum." Adam konuşurken nefesi kızın boynunu gıdıkladı ve tüm vücutunu ısıttı. "Halkımın bir sözü vardır. Et erkek içindir, kemik köpek için."

"Evet, ama sen ikisisin."

"Ve pirzola ile biftek arasında bir seçim yapmam gerektiğinde, her zaman en iyi seçeneği tercih ederim."

Dudaklarını boynuna dayayıp onu ısırırken Gelin tısladı. Gözlerini kapadı ve sıcağı içine çekti, erkeksi kokusu. Onu tutarken çok iyi hissediyordu. Bu onu güçsüz ve nefessiz bıraktı.

"Aramızdaki tek şey bu mu Vane? Sadece seks mi?"

Yanağını onunkine öyle sevgi dolu bir jestle yasladı ki, yüreği parçalandı. "Hayır, gelinim. Seks sadece sana karşı hissettiklerimin fiziksel bir göstergesidir." Elini tuttu ve avucuna çarpan kalbine götürdü. "Hiç kimse bana senin dokunduğun gibi dokunmadı. Bir fısıltı gibisin. Nazik, yumuşak. Sakinleştirici. Benim dünyamda insanlar sadece bağırır ve çığlık atar. Ama sen... sen benim sığınadımsın."

Onun şiirsel sözleri karşısında ürperdi. "Tanrım, çok

iyisin." "Bu bir çizgi değil, Gelin. İnsan olabilirim ama

aynı zamanda bir

ve içimdeki hayvan yalan söylemez ya da aldatmaz. Ben asla

O parçamın evcilleşeceğini düşünmüştüm ama artık evcilleşti. Kimseye saldırmak istemiyor. Sadece seni istiyor."

Bir kadın buna nasıl hayır diyebilir?

Gelin kıyafetleri yok olurken nefesi kesildi. "Vane?"

Daha adını bile söyleyemeden, ikisi de yatakta, yorganın altında çırılçıplak yatıyorlardı.

"Çok yeteneklisin," dedi adam boynuna sokulurken.

"Hiçbir fikrin yok," dedi kulağını yalamadan önce.

Gelin'in başı onun dokunuşunun verdiği coşkuyla döndü. Bir kez olsun onunla vakit kaybetmedi. Tek bir güçlü hamleyle kendini onun içine kaydırды.

Birlikte inlediler.

Gelin onun yüzündeki saf zevke baktı. Bu onun için oyun zamanı değildi, onu almak konusunda çok ciddiye.

Ellerini onun sırtında gezdirdi, güçlü ve kuvvetli bir şekilde içine girerken kaslarının dalgalandığını hissetti. O bir kurttu ve çok açtı. Yeşil gözleri onu yutuyordu.

Vane onun yumuşaklığını altında hissederken doğru düzgün düşünemiyordu. İçindeki hayvan ona tamamen sahip olmak istiyordu. Çiftleşmek ve hükmetmek istiyordu.

İçindeki adam onun şefkatini istiyordu. Onun kalbini.

En önemlisi, hayatının geri kalanını gözlerini dikerek geçirmek istiyordu.

kehribar gözlerine baktı. Şimdi tutkuyla kararmışlardı. Zevkle nefes alırken dudakları hafifçe aralanmıştı.

Vane o ağız sahiplendi. Onun tadına bakarak hırladı. Kendini tekrar tekrar onun derinliklerine iterken, dilinin onunkine karşı hissettiğı duyguyla.

Onun için yanıp tutuşurken, kendini onun bedenine karşı yumuşak davranmaya zorladı. Onun insan ve kırılgan olduğunu hatırlamaya.

Ona zarar verirse ölürdü.

Ama ah, ellerinin onun sırtındaki hissi. O şekilde kıcına yapıştı. Onu sadece becermedi. O yaptı ona aşkı. Ve bu onun için her şeyden daha önemliydi.

Ölümsüz olsa bile, onun uzun, pürüzsüz bacaklarının kendi bacaklarına dolanmasından daha iyi bir şey hissedemezdi.

Vane onu yutarken Bride'ın nefesi kesilmişti. Daha önce hiçbir erkek onunla bu şekilde sevişmemişti... sanki ona doyamıyormuş gibi. Sanki onun vücudunun içinde olmak için yanıp tutuşuyordu.

Onu saran kollarda çok fazla güç ve kuvvet vardı. Onu şefkatle saran kollar. Dikkatle.

Her kuvvetli vuruşta zevkten dört köşe oluyordu.

"Ellerinin üzerimdeki hissini seviyorum," diye nefes

aldı

arkasını avuçlarken hırıltılı bir şekilde. "Ve bunu yapabilmeyi seviyorum
seni böyle

alacağım." "Ne

gibi?"

"Yüz yüze," dedi, her kelimeyi derin, gür bir vuruşla noktalarak. "Böylece göğüslerini göğsümde hissedebileceğim.

Benim için geldiğinizde yüz ifadenizi görün."

Sonra onu öptü. Ustaca ve yiyip bitiriciydi. Tatmin edici.

Gelin onun tarafından tamamen süpürüldü. Onun içinde bu kadar kalın ve dolu olmasının verdiği yoğun zevkle. Vücuduna karşı kaydığını hissetme şekli.

Vane güçlerinin her ikisinin de içinden akmasına izin verdi. Artık onları dizginlemeye ya da maskeleyemeye gerek yoktu. Tutkularının güçlerini beslemesine izin verdi ve onları en yüksek seviyelerine şarj etti.

Bu his adamın içinden şimşek gibi geçti ve kadının bedeninin her yönünü onunkine karşı güçlendirdi.

Güçlerinin kabarışını hissettiği anda anlamıştı. Nihai bir coşkuyla başını geriye attı. Nefes alış veriş düzeni düzensizleşti, her vuruşta onu karşıladı.

Ve o geldiğinde, diğerlerinin ne yaptıklarını bilmelerini önlemek için çılgınlığını güçleriyle korumak zorunda kaldı.

Onun orgazmın sancıları içinde kayboluşunu görünce gülümsedi. Onu sıkıca kavrayan ellerini sırtında hissettiğinde.

Sonra Vane kendini ona bıraktı. Kendini onun içine bırakırken homurdandı. Vücudu titremeye ve spazm geçirmeye devam ederken nefes nefese onun üstüne uzandı.

Tüm bu süre boyunca onun saçlarıyla oynadı ve ona sıkıca sarıldı.

"Bu inanılmazdı," diye nefes aldı Gelin. Sonra kaşlarını çattı. "Sonlara doğru daha da büyüyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi dudaklarını ısırarak, "ve seni incitmeden birkaç dakika daha senden çekemem."

Bride hâlâ onun vücudunun titrediğini hissedebiliyordu.
"Bunu neden yapıyorsun ve beni nasıl tutuyorsun-"

"Bitirmemin ne kadar sürdüğünün farkında olmaman için bir zaman büyüsü kullandım." Başka bir orgazm dalgası içinden geçerken tısladı.

Vane yarı yarıya ondan iğrenmesini bekliyordu. Ama öyle olmadı. Bunun yerine, başını kendisine yasladı ve tamamen tükenene kadar saçlarıyla oynadı.

Sonunda işini bitirdiğinde, kendini onun içinden kaydırarak çıkardı ve yanına yığıldı.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Demek gerçekten böyle birisin?"

Vane başını salladı ve kalbinin durmasını bekledi. Kendini onun göğsüne bıraktı ve sağ meme ucunu öptü. Kız hafifçe, şakacı bir şekilde yaladığında Vane homurdandı.

"Bunu yapmaya devam edersen, günün geri kalanında bu yatakta olacağız."

Gelin alay etti. "Siz erkekleri bilirim. En azından birkaç saate ihtiyacınız olacak..." Adamın kalçasına doğru sertleştiğini hissettiğinde sesi kesildi.

"Ben insan değilim, Gelin. Seks bizi canlandırır. Bizi yormaz."

Bu ifadenin doğruluğunu görmek için çarşafı kaldırdı. Adam yeniden sertleşmişti bile. "Yani seninle istediğim kadar oynayabilir miyim?"

"Um-hmmm. Tamamen seninim, tatlım."

Dudaklarını ısırarak Bride, elini aşığı kaydırarak onu nazikçe kavradı ve boylu boyunca keşfetti. Taylor onunla hiç ışıklar açıkken ya da gün ışığında sevişmemiştı, Daha önce hiç bir erkeğı yakından inceleme fırsatı olmamıştı.

Bir bacağını yukarı doğru eğdi ve hiçbir şey söylemezken, kadın onun vücudunun her nüansını nazikçe öğrendi.

Vane saçlarının dallarıyla oynarken onu yakından izledi. Daha önce hiç kendisini bu kadar merak eden bir kadınla karşılaşmamıştı. Dişı kurtlar, onu memnun edebildiğı sürece bir erkeğın nasıl göründüğünü umursamazdı. Eylem bittiğinde, dişileri onları itti ve gitti. Bedenlerin paylaşımı yoktu. Okşamak ve sevmek için özen gösterilmedi. Beslemek için.

Gelin hakkında en çok değer verdiği şey buydu.

Parmakları şefkatle onu inceledi. Kesesine ve sikine dikkatle masaj yaptı. Ürperti üzerine yayıldı. Onun uzanmış bacağı gerçekten seğıirdi.

Gelin onu okşamaya devam ederken kıkırdadı. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Horozunun daha da sertleştüğini hissederken, "Evet," dedi hırıltılı bir sesle.

Ona baktı ve sonra hayal bile edilemeyecek bir şey yaptı. Onu ağzına aldı.

Vane başını geriye atıp elini saçlarına gömdü ve zevkten çılgına döndü. Kadın onu dibinden ucuna kadar yalayıp dalga geçerken ulumamak için çenesini kilitledi. Kadın emerken ve oynarken onu ağzının derinliklerine kaydırđı.

Tüm vücudu yanarken onun yüzünü ellerinin arasına aldı.
Bu hareketin fedakarlığı...

Böyle bir şeyin var olduğunu bilmiyordu. Bir Katagari dişisi böyle bir erkeğe dokunmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Erkeğin görevi dişiyi tatmin etmektir, tam tersi değil.

Gelin, boğazının derinliklerinde inledi.
Vane'in özü. Başını kaldırdığında onun kendisini izlediğini gördü, gözleri zevk ve inançsızlıkla kaplanmıştı. Baş döndürücü bir kombinasyondur.

Sanki ona cenneti gösteriyormuş gibi bakıyordu. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı, sonra başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı, o da alt tarafını dilledi.

Etraflarındaki havanın tam anlamıyla cızırdadığını hissetti. Sesi duyunca durakladı.

"Sorun yok," dedi Vane nefes nefese. "Sadece güçlerim dalgalanıyor. Bunu bazen yaparlar."

Ona geri döndü.

Vane, zevki doruğa ulaştıkça dişlerini sıktı. inanılmaz yüksek. Her an tekrar boşalabilirdi. Gelin'e zarar vermekten korkarak, vücudu patlamadan bir an önce onu kendisinden uzaklaştırdı.

Tek şey bu değildi. Güçleri odayı kasıp kavururken, odadaki tüm ampuller bunun şiddetiyle paramparça oldu.

Kendini battaniyeyle örttü ve orgazm olurken vücuduna yardım etmek için elini kullandı.

Bride'ın elini üzerinde hissetti. Gözlerini açtığında, onu avucunun içine alıp nazikçe sağmasını izledi. vücudu tamamen tükenmişti.

Birkaç dakika sonra, "Beni uzaklaştırmana gerek yoktu, Vane," dedi.

"Boşaldığımda boyutum iki katına çıkıyor, Gelin. Bundan zarar görmeni istemedim."

Elini ondan çekti ve dudaklarından öptü.

Vane onu kendine yakın tuttu ve onunla geçirdiği bu yeni anın tadını çıkardı.

Parçalanmış ampullere bakmak için geri çekildi. "Umarım ev sahibimiz de-" Adam güçleriyle her bir ampulü onarırken kadın sözünü kesti.

"Çok yeteneklisin."

Ona hınzırca gülümsedi. "Seninkini tercih ederim."

Bu onun kafasını karıştırdı. "Benim hiç yeteneğim yok."

"Evet var. O ağzın kesinlikle sihirli."

"Mmm," dedi onu tekrar öperek. "Ama sadece senin için işe yarıyor."

"Güzel."

Gelin bir şey fark edince geri çekildi. "Dur bir dakika. Beni asla aldatamazsın, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Sensiz ben tam bir hadımım. Güçlerim de azalır. Seks elimizden alındığında,

enerjimizi yeniden şarj etmenin bir yolu yok. Sonunda tüm sihrimizi kaybederiz."

"O zaman baban büyü yapamıyorsa nasıl sürünün lideri olabiliyor?"

Kaşlarını çattı. "Babamın liderimiz olduğunu nereden biliyorsun?" "Ortaçağ insanların bunun hakkında konuştuğunu duydum."

Vane ona açıklamadan önce uzun, derin bir nefes aldı. "Ben doğmadan önce sürünün lideri olmuş. Hâlâ lider olmasının tek sebebi son derece güçlü olması.

"Fiziksel olarak bir kurt ve büyü için Daimonlarla anlaşma yapıyor."

"Daimonlar mı?"

"Vampirler. Televizyon ve filmlerinizin aksine, gerçek vampirler insan kanıyla değil, insan ruhuyla beslenirler. Eğer bir Were-Hunter'ın ya da psişik insanların güçlerini absorbe edebilirler. Gerçekten güçlü olan Daimon'lar bu gücü başka biri. Babam, sürüsünü rahat bırakmaları ve büyülerinin bir kısmını ona aktarmaları için düzenli olarak onlara kurbanlar verir."

"Kurbanlar mı?"

Sanki bu düşünce ona acı veriyormuş gibi iç çekti. "O rol yapıyor

Birisi sürüye ihanet etti ve Daimonlara bırakılmak üzere onları seçti. Kardeşim Fang ve ben onun verdiği son kurbanlardık. Daimon'lar onunla gücü paylaşmak için geri dönmediğinde bizi öldürmeleri için suikastçılar göndereceğini biliyordum."

Bundan daha kötü bir şey düşünemiyordu. Babası onu

ölmesi için kurban etmişti. Annesi ondan nefret ediyordu
ve

onu da seve seve öldürürüm.

Zavallı kurdu. Ona gelmesine şaşmamalı. "Oh

Vane, çok üzgünüm."

"Sorun değil. Babamın bizi ayarlamak için bu kadar beklemesine şaşırdım sadece. Bence bunu daha önce yapmamasının tek nedeni, tüm hatalarına rağmen kız kardeşim Anya'yı her şeyden çok sevmesiydi ve o da bizi seviyordu. O yaşadığı sürece, bizi öldürerek onu incitmek istediğini sanmıyorum. Ama öldüğü anda..."

"Senin peşinden mi

geldi?" Başını salladı.

Başını göğüslerine doğru çekti ve onu orada tuttu, Her şeyi daha iyi hale getirmek istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Ama en azından Vane geçmişle, ailesiyle ve onların kendisine karşı olan mantıksız nefretiyle barışık görünüyordu. Onun gücü onu şaşırttı. Onun geçmişine ve acılarına sahip olup da bu kadar şefkatli ve sevgi dolu olabilen başka bir adam tanımıyordu.

"Komününüz nasıldı?" diye sordu, onun başka hangi yaralarını bu kadar asaletle sakladığını merak ederek.

"Bilmiyorum. Hayvanlar gibi yaşıyoruz. Bir şey için şehirlere gitmediğimiz sürece çoğunlukla kurt formunda kalırız."

"Yemek gibi mi?"

"Ya da seks. İnsan olarak seks yapmak kurt olarak yapmaktan çok daha zevkli. Çok daha fazla uyarım var, özellikle de dişiler."

Bu, düşünmek istemediği bir şeydi. Vane'i başka biriyle düşünmekten hoşlanmıyordu. Ama en azından onun kendisini aldatmasından korkmuyordu. Bunun için söylenecek çok şey vardı. Kendi kız kardeşi şu anda tam da bu yüzden boşanmak üzereydi.

"Yani hayatınızı kurtlar gibi mi yaşıyorsunuz?" diye sordu.

Başını salladı. "Katagaria için bu gerçekten çok kolay çünkü kurt onların temel formu. Ne zaman dinlenseler ya da yaralansalar bu şekle bürünürler."

"Ama sen Arkadyalısın."

Adamın kaskatı kesilmesinden bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu. "Evet. Yani benim için kurt formunu korumak amansız bir işkenceydi. Sihirsel olarak bu kadar güçlü olmamın nedenlerinden biri de savaşırken, yaralanırken ya da uyurken kurt olarak kalabilmek için güçlerimi yönlendirmeyi öğrenmek zorunda olmamdı. Yaptığım şeyler bir insan olarak yapmalıyım."

"Peki ya yüzündeki dövme?"

"Daha çok bir doğum lekesi gibi." Derin bir nefes aldı ve yüzünde yeniden belirdi.

Gelin, tuhaf bir şekilde güzel olan kayan desenin izini sürdü.

"Nöbetçiler Arkadyalı muhafızlardır," diye açıkladı. "Bir Arkadyalı ergenliğini tamamladığında, Kaderler dünyayı Avcılardan ya da Arkadyalıları avlamaya çalışan hayvanlardan koruyacak kadar güçlü olduğunu düşündükleri kişileri seçer ve insanlık."

Ona ne söylediğini anladığında yüzünü buruşturdu. "Yani insan olduğunda kurtlarla yaşıyordun ve

Sonra da onların en büyük düşmanı

oldunuz." "Evet."

Kalbi onun için acıyordu. "Çok korkmuş olmalısın. Neden gitmedin?"

"Muhtemelen yapmalıydım ama gençtim ve korkuyordum. Arcadialılar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve insanlar hakkında daha da az şey biliyordum. Unutmayın, ben çocukken bir kurttum. Gençlerimizin gerçek insanların yanına yaklaşmasına asla izin verilmez. Kendimi nasıl idare edeceğime ya da dünyanınla nasıl etkileşime gireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden beni geçmişe götürüp annemle tanıştırmayı için Acheron'la bir pazarlık yaptım. Ona artık bir hayvan olmadığımı söylersem, alışmama yardımcı olacağını düşündüm."

"Ama yapmadı."

"Hayır. Bana yalancı dedi ve beni kovdu."

Bunun için Bryani'yi öldürebilirdi. Ne tür bir anne bu kadar zalim olabilir? Ama zalimlik, olmaması gerektiği halde dünyanın her yerinde vardı. "Bu sırada Fury de aynı şeyi tersten yaşıyordu."

"Evet."

Hangisinin daha kötü durumda olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen Fury'ydi. Vane'in aksine, onu kabul edecek bir erkek ve kız kardeşi yoktu. "Yani Bryani'yle tanıştıktan sonra sürüne geri mi döndün?"

Başını salladı. "Tek bildiğim buydu ve Fang ile Anya'dan benim yüzümden gitmelerini isteyemezdim. Düşündüm ki eğer babam En azından hâlâ bir evleri olacak ve korunacaklar."

"Ve hiç kimse temel formunuzun değişmesi hakkındaki gerçeği bilmiyor muydu?"

"Sadece Fang ve Anya, bir de görünüşe göre Fury. Bize geldiğinde anlamalıydım. Ama hep içine kapanıktı. Stefan ve diğerleri onu bir omega haline getirmeye çalıştılar ama o buna izin vermedi. Büyü konusundaki eksikliğini kaba kuvveti ve karşısına çıkan herkesi öldürme isteğiyle telafi ediyor."

Gelin durakladı, eli saçlarında onun dünyasını anlamaya çalışıyordu. "Omega mı?"

Vane onun karnını öptü. "Her sürüde, diğer kurtların seçtiği bir günah keçisi vardır. Bu her zaman bir erkektir ve ona omega kurt denir."

"Bu korkunç."

Ona bakmak için kendini yukarı kaldırdı. "Bu doğa ve biz de hayvanız. Beni tanımak istediğini söyledin ve ben de dünyamla ilgili tüm sorularını yanıtlıyorum, her şey ne kadar korkunç olsa da."

Bride tanıdığı Vane'in soğuk ve acımasız olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ona gözlerinde böylesine sevgi ve arzuyla bakarken bu çok zordu. "Omega'ya hiç sataştın mı?"

Başını iki yana salladı. "Genellikle omega ve diğerlerinin arasına girerdim. Bu yüzden sürü benden nefret ediyor. Fang her zaman beni rahatsız edecek kadar aptal olduğumu düşünürdü."

Bunun üzerine kalbi yerinden fırladı. Kurtken bile iyi bir adamdı. Ondan şüphe etmemeliydi. "Senin bir aptal olduğunu düşünmüyorum. Bence sen harikası."

Bunun için onu öptü.

Biri kapıyı çaldı.

"Hey, Vane," dedi Otto diğ er taraftan. "İkinize akş am yemeğinin bir saat sonra olduğ unu s  ylemek istemiştim, o y  zden Valerius'la yemek yemek istiyorsanız hemen salonda olun yoksa b  y  k bir sinir krizi geçirecek."

"Akş am yemeğ i için giyinmemizi istiyor mu?" Vane y  ksek sesle sordu.

"Tabii ki var ama ben bermuda şort ve tişört giyeceğ im."

Vane kıkırdadı. "Seni   ld recek Otto."

"Keşke. Sonra g r ş r  z ocuklar." Otto'nun ayak seslerinin koridorda uzaklaştığ ını duydu.

Bride yatağ ına uzandı ve Vane'in yanında v  cuduyla ilgili en ufak bir kaygı duymadığ ını fark ederek şaşırdı. Olmalıydı, nasıl olduğ u g  z   n  ne alındığ ında yırtılmıştı. Ama o değ ildi.

Onu, hataları ve her şeyiyle bu kadar kabul eden bir adamla birlikte olmak çok garipti. Onunla ilgili hiçbir şeyi değ iştirmeye çalışmıyordu. Bu b  y  k bir değ işiklikti.

Elini adamın bıyıklı yanağ ına koydu ve onun zayıf, durgun yakışıklılığ ını seyre daldı.

Ama aklının bir köşesinde s  rekli "Her g  zel şeyin bir sonu vardır" diye fısıldayan o korkunç ses vardı.

"Sonsuz aşka inanıyor musun, Vane?"

Baş ını salladı. "Y  zlerce yıl yaşadığ ınızda her t  rl   şeyi g  r  rs  n  z."

"Bir insan bununla kara sevda arasındaki farkı nasıl bilebilir?"

Bacaklarının arasına oturdu, sonra sarılmak için onu kucağına çekti. "Arada bir fark olduğunu sanmıyorum. Bence karasevda bir bahçe gibidir. Eğer bakılır ve özen gösterilirse, aşka dönüşür. İhmal edilir ya da istismar edilirse ölür. Sonsuz bir aşka sahip olmanın tek yolu Aşk, kalbinizin onsuz yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu unutmasına asla izin vermemektir."

Bilgeliği onu hayrete düşürdü. Gelin geri çekilip baktı. kuşkuyla ona baktı. "Bu çok derin, özellikle de bir erkekten geliyor."

"Anya hep böyle derdi." Adamın gözlerindeki hüznün kalbinin sıkışmasına neden oldu.

"Keşke onunla tanışabilseydim. Kulağa harika bir kadınmış gibi geliyor."

"Öyleydi."

Aklına bir fikir gelince gelin kaşlarını çattı. "Geçmişe gidip onu ziyaret edemez misin? Ya da daha iyisi, onu kurtaramaz mısın?"

Başını çenesinin altına yerleştirdi ve kolunu okşadı. "Teoride evet. Ama bunu yapmamamız gerekiyor. Zaman çok hassas bir nesne ve hafife alınacak bir şey değil. Onu kurtarmaya gelince, hayır. Kaderlerin kendi bölgelerine izinsiz girenlerle başa çıkmak için kötü bir yöntemleri vardır. Bir yaşam sona erdiğinde, onları engelleyen herkese gerçekten kızma eğilimindedirler."

"Bu hatayı yapmış gibi konuşuyorsun." "Ben yapmadım. Ama yapan birini tanıyorum."

"Fang?"

"Hayır ve bu kişinin adını vererek ona ihanet etmeyeceğim. Kader kaderdir ve hiçbir ölümlü onunla savaşmamalıdır."

"Ama kaderimizin ne olduğunu nasıl bilebiliriz? Seninle birlikte olacak mıyım, olmayacak mıyım?"

"Bilmiyorum, Gelin. Buna cevap verebilecek tanıdığım tek kişi Ash ve o da cevap vermeyecek."

Buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Ash kaç yaşında, yirmi bir mi?"

"Hayır. O on bir bin yaşında ve tanıdığım herkesten daha iyi. Geçmişte, şimdi ya da gelecekte bilmediği hiçbir şey yok. Tek sorun bu bilgiyi paylaşmaması. Çoğu zaman bu beni çok kızdırıyor. Geleceğimizi kararlarımızla belirlediğimizi söyleme eğilimi var, ama neye karar vereceğimizi biz karar vermeden önce biliyor, bu yüzden neden bize söylemediğini anlayamıyorum."

"Çünkü hatalarınızdan ders alırsınız," dedi. nedenini anladı. "Ve eğer yanlış bir seçim yaparsanız ve sonuç kötü olursa, bunun için onu suçlayamazsınız çünkü size ne yapmanız gerektiğini o söyledi. Aynı şekilde, iyi sonuçlanırsa, kendi başınıza doğru kararı verdiğiniz için övgü alabilirsiniz. İyi ya da kötü, uygun gördüğümüz gibi yapacağımız bizim hayatımız. Tanrım, bu küçük sümüklü akıllı."

Vane onun sözlerine güldü. "Küçük değil ama geri kalanı yeterince doğru."

Onlarla ilgili kararının ne olacağını sormasını bekledi ama sormadı.

Bunun yerine, sanki bu andan tamamen memnunmuş gibi onu kollarının arasına aldı. Gelin'in bir yanı da memnundu ama bir yanı da korkuyordu. Yapılacak doğru şey ne olacaktı?

Onunla kalmak istiyordu ama nerede? O vahşı doğada yaşayacak bir kurt değildi ve o da Fransız Mahallesi'nde bir dükkân sahibi olmaktan memnun olacak türden bir adam değildi.

Günün sonunda, Vane vahşi ve evcilleştirilemez biriydi. O sadece bir adam değildi. O bir koruyucuydu.

Ve bir kurt.

Ona bakmak için geri çekildi. Tek istediği onu sonsuza dek böyle tutmaktır.

Ama bu adamı gerçekten evcilleştirebilir miydi? Ve gerçekten, hayatının geri kalanını, ailesinin ya da kardeşi Dare'in kendileri ya da çocukları için geleceği korkusuyla omzunun üzerinden geriye bakarak geçirmek istiyor muydu?

Korkutucu bir teklifti.

Ve zaman onlar için işliyordu. Birkaç gün içinde onları ya son derece mutlu ya da tamamen mutsuz edecek bir karar vermek zorunda kalacaktı.

İkisini de öldürebilir.

Bölüm 11

Bir saat sonra Gelin tek başına aşağıya indi. Vane, yemekte giymesi için çok hoş, koyu zümrüt rengi kadife bir elbise "yaratmıştı". Onu Valerius'un evinde Fury'yle birlikte bırakmış, kendisi de Sığınak'a giderek Arı-Avcılardan biri olup olmadığına bakmıştı.

Ya ona Fang'den haber verecek ya da belki de kardeşini kontrol etmesine yetecek kadar uzun bir süre için sürgünü iptal edecekti.

Gelin merdivenlerden inerken gergin bir şekilde saçlarını düzeltti. Daimon avlayan bir vampirden ne bekleyeceğinden emin değildi. Tabitha'nın aksine, daha önce hiç karşılaşmamıştı. Otto'nun Vane'den kısa bir süre sonra evden ayrılmamış olmasının da yardımı olurdu.

Merdivenlerden çıkarken heykellerin üzerindeki pastillerin yerinde olmadığını fark etti. Kendine rağmen gülümsedi.

Zarif misafir odasına girdiğinde uzun boylu, siyah saçlı bir adamın sırtını ona dönmüş, cumbalı pencerelerden arka avluya baktığını gördü. Adamın duruşu sert, boyun eğmez. Saçlarını mükemmel bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı ve belli ki pahalı, terzi yapımı siyah ipek bir takım elbise giymişti.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi başını eğdi.

Adam arkasını döndüğünde, kadın durakladı.

İnanılmaz derecede yakışıklı bir adamdı. Siyah gözleri, doğru genler tarafından özenle şekillendirilmiş bir yüzden dışarı bakıyordu. Uzun, ince bir burnu ve sert bir çizgiyle belirlenmiş, boyun eğmeyen ve sert dudakları vardı. Hiç şüphesiz, Bride'ın şimdiye kadar tanıştığı en etkileyici insandı.

Otto'nun ona bu kadar zorluk çıkarmasına şaşmamalı. Bu adamın espri anlayışının olmadığı ve her şeyi çok ciddiye aldığı belliydi.

"Sen Bride olmalısın," dedi Otto'nun mükemmel bir şekilde tespit ettiği o tuhaf İtalyan aksanıyla. "Ben Valerius Magnus. Evime hoş geldiniz."

Onun heybetli duruşu karşısında bir an için reverans yapma dürtüsü hissetti.

"Burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Başını kraliyet ailesine özgü bir resmiyetle eğdi. "Lütfen,"

dedi ve siyah kadife kaplı koltuk. "Oturun. Akşam yemeği beş dakika içinde hemen masaya konacak. Biz beklerken bir uşak size şarabınızı getirecek."

Bride hayatında hiç o sandalyeye oturmak için odanın içinde yürürken olduğu kadar utangaç olmamıştı. Bu vampir gerçekten de eski ve güçlü görünüyordu.

Hepsinden önemlisi, görgü kurallarının ve asilzade terbiyesinin vücut bulmuş haliydi.

Valerius dahili telefona doğru ilerleyerek bir düğmeye bastı ve gerçekten de ona şarap sipariş etti.

İşini bitirdikten sonra onun yanına döndü. "Geldiğinizde evim düzenli olmadığı için özür dilerim."

Mükemmel bir şekilde muhafaza edilmiş odaya baktı. "Nasıl yani?"

"Heykeller," dedi dudağını hafifçe bükerek. "İçiniz rahat olsun, Tony Manero'nun

yaptıklarından dolayı kınandı." "Ne yazık ki bu çağda hizmetçilerinizi dövmek yasadı." diye mırıldandığını duydu.

"Tony Manero mu?" diye sordu, Valerius gibi bir adamın Saturday Night Fever'daki popüler kültür karakterini bilirsiniz.

"Otto," dedi küçümseyerek. "Konsey'in onu bana gönderdiğine hâlâ inanamıyorum. Onlardan bir İtalyan yaver istemiştin, bir göz İtalyanı değil."

Gelin bir kahkaha patlattı. Kendini tutamadı. Valerius'un bir espri anlayışı vardı. Sadece çok kuru bir espriydi.

Kızın kahkahası karşısında yüzü biraz yumuşadı ve Bride o anda Valerius'un görüldüğü kadar soğuk ve resmi olmadığından şüphelendi. Aslında gizli bir yanı kahkahaları paylaşmaktan hoşlanıyordu ama buz gibi tavrı bunu ondan uzak tutuyordu.

Fury odaya girdi, tam önlerinde duruyordu. Onun gibi o da hâlâ biraz buruşuk olan kıyafetleriyle oynuyordu.

"Kahretsin," dedi Fury nefesinin altından. "Bir gün beni öldürse bile bu bokta ustalaşacağım." Başını kaldırdı ve sanki çoktan geldiğinin farkında değilmiş gibi kızardı. "Üzgünüm geciktim." Boğazını temizledi ve doğruldu.

Valerius, Arı-Avcısı'na asil bir bakış fırlattı. "Sen

Val olmalısın," dedi Fury elini uzatarak.

"Valerius," diye düzeltti kutuplu bir bakışla. Fury'nin eline alayla baktı ve onu almak için hiçbir harekette bulunmadı.

Fury kolunu kaldırdı ve koltuk altını kokladı. "Ne var? yıkandı." Başını sallayan Fury iki elini de ceplerine soktu. "Otto haklı. Birinin o sopayı kışından çıkarıp seni onunla dövmesi gerekiyor."

Gelin gülmemek için ağzını kapattı
Valerius'un komik bulmadığı bir şey. Gülmeyi seviyor
olabilirdi ama kendine değil.

"Affedersiniz?" Valerius bir adım öne çıkarak homurdandı.

"Hanımefendi için şarap?"

Gelin döndüğünde siyah ceket giymiş ve kravat takmış
yaşlı bir adamın elinde kristal bir kadeh kırmızı şarapla içeri
girdiğini gördü.

Valerius kendini kontrol altına almış gibiydi. "Teşekkür
ederim Gilbert," dedi, kendini beğenmiş üstünlük havasına
geri dönerek.

Hizmetçi başını eğdi. "Lord Hazretleri yeni misafiriniz için bir
bardak daha ister misiniz?"

Bride, Valerius'un Fury'yi kışının üstüne atmayı tercih
ettiğini söyleyebilirdi ama görgü kuralları aksini
gerektiriyordu. "Evet. Ama bir kâsede getir."

Hizmetçi yeni işini tamamlamak üzere ayrıldı.

"Aslında," dedi Fury, "Gelin, halılarına işeyeceğimden
korkuyormuş gibi bana bakarken burada takılamam. Bir
hamburger yemek için bana katılmak ister misin?"

Evet, biliyordu, ama Valerius'ta öyle bir şey vardı ki
Fury'nin sözlerinden yaralandığını söyledi. Hiç mantıklı
değildi. Yine de o gece yarısı gözlerinde kesinlikle bir
dereceye kadar acı gizliydi.

"Sanırım kalacağım."

"Tamam, can sıkıntın." Fury odadan dışarı fırladı.

Valerius sessizce, "Kalmak zorunda değilsin, Gelin," dedi.
"Gitmek istersen arabayı ve güvenliği çağıracağım."

"Hayır, sorun değil, gerçekten."

Odadaki havanın en az otuz derece yükseldiğine yemin edebilirdi. Daha da iyisi, Valerius sonraki iki saat boyunca biraz rahatlamış görünüyordu. O aslında biraz insan oldu.

Gelin, Valerius'un günümüz dünyasına bakışının son derece komik bir yanını keşfetti. Evin tamamını gezdi.
ve bahçelerin yanı sıra Roma kraliyet ailesinin nasıl yaşadığına dair büyüleyici bilgiler.

"Demek bu sendin?" diye sordu kadın, dışarıda, avluda dururlarken. Tam bir askeri kıyafet içindeki Romalı bir generalin mermer heykelinin önündeydi. İnkâr etmek mümkün değildi.
Heykel ve yanındaki adam arasındaki yüz hatlarındaki benzerlik.

"Hayır," dedi, sesi saatler sonra ilk kez soğuk çıkmıştı. "O benim büyükbabamdı ve zamanının en büyük generaliydi." Sesinde gurur vardı, ama bu gururun kenarında Garip bir şekilde utanca yakın bir şeydi.

"Yunanlıları geri püskürttü ve Roma'yı halkımız için geri aldı. Gerçekten de Makedon tehdidini yok eden ve gelmiş geçmiş en büyük Yunan generalini tek başına ortadan kaldıran oydu... Kyrialı Thrace." Adamın gözlerinde gerçek bir nefret parıldıyordu ama bunun kime yönelik olduğundan emin değildi.
Büyükbabasına mı yoksa Kyrian'a mı?

"Kyrian Hunter'ı mı kastediyorsun?" diye sordu. "Birkaç blok ötede yaşayan minibüslü adam mı?"

Bunun üzerine Valerius'un gözleri parladı. "Minivan mı kullanıyor?" Ses tonundaki espriyi yanlış anlamak mümkün değildi.

"Şey, evet. Evinin önünde park halinde gördüm ve Tabitha'dan Amanda'nın Camry kullandığını biliyorum."

Birkaç dakika boyunca başka bir şey söylemedi ve Gelin'in onun ruh hali hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu yüzden yüzyıllar sonra bile dikkatleri üzerine çeken büyükbabasına baktı. "Ona çok benziyorsun."

"Biliyorum ve benden onun büyük izinden gitmem bekleniyordu." "Öyle mi?"

Bu kez bakışlarını ondan kaçırmadan önce gözlerindeki utançtan hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Büyükbabam öldüğünde, onun yasını tutan insanlar bir hafta boyunca geçit törenleri düzenlediler." Elindeki konyağı sessiz bir selamla büyükbabasına doğru kaldırdı.

Yine de, onun maskesinin ardını gördü. "Onu umursamıyor muydun?"

Valerius onun sözleri karşısında şaşırmış görünüyordu. "Aldığı her nefesi ona çok görüyordum," dedi sessizce, sonra konuyu değiştirdi

Washington DC'den, çoğu insanın severek New Orleans olarak adlandırdığı kötülük yuvasına taşınmasını tartışmak üzere.

Eve doğru geri dönerlerken, Vane onun yanında parladı.

Gelin'in kalbi onun varlığıyla anında ısındı.

Vane onu yanağından öpmeden önce, "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. Kokusu onu sarmış, kalbini yerinden oynatmıştı. onun varlığıyla pound. Onu tekrar yanında görmek güzeldi.

"Onu görmene izin

verdiler mi?" Başını

salladı.

"Durumu daha iyi mi?" Valerius sordu ve sesinde duyduğu samimi endişenin derinliğiyle onu şaşırttı. Yemek yerken ona Daimonların Vane'in sürüsüne saldırdığı geceyi ve kendisinin, Acheron'un, Vane'in ve Fang'in onları nasıl püskürttüğünü anlatmıştı.

En önemlisi, Valerius ona iki kurdun sevgili kız kardeşlerinin ölümüne nasıl tepki verdiklerini anlatmıştı.

Vane'i son görüşünün, kız kardeşinin cesedini gömülmek üzere taşırken olduğunu.

"Hayır," dedi Vane iç çekerek. "Hâlâ komada."

"Özür dilerim." Valerius bir adım geri çekildi ve başını onlara doğru eğdi. "Madem buradasınız, ben de görevlerimi yerine getirmek için izin istiyorum."

Valerius üç adım attı, sonra durakladı ve onlara doğru döndü. "Bu arada Vane, çok çekici bir eşin var. Onun gibi bir hazineyi kaybetmek dünya için gerçekten yazık olur. Kılıcım her zaman senin emrindedir ve Korunmaya ihtiyacı olduğu sürece evim sizin için burada."

Zorba bir dönüşle arkasını döndü ve hızla onları yalnız bıraktı.

Bride, Valerius'un bu asil açıklaması karşısında hangisinin daha çok şaşırdığını bilmiyordu.

"Ona ne yaptın?" Vane ona sordu.

"Hiçbir şey. Sadece yemek yedik ve evi ve araziye gezdik."

İnançsızlıkla başını salladı. "Gördün mü, sen gerçekten sihirlisin." Elini kaldırdı ve parmak eklemlerine midesini titreten tatlı bir öpücük kondurdu. Elini kolunun kıvrımına yerleştirerek, "Bu gece çok güzel görünüyorsun," dedi ve sonra birdenbire uzun saplı tek bir gülün ortaya çıkmasını sağladı.

Gelin ondan aldı ve kokladı. "Eğer yapmaya çalışıyorsan Beni baştan çıkar Vane, biraz geç kaldın. Bu noktada, senin için kesin bir şeyim."

Güldü. "Benim dünyamda emin olduğum tek şey, büyük olasılıkla bir sonraki gölgede beni öldürmeye çalışacak birinin pusuya yatmış olduğudur."

Durdu ve kaşlarını çattı. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Keşke olsaydım. Seninle birlikte olmayı benim için bu kadar korkutucu kılan da bu. Seni bir şekilde kaybedeceğim hissinden kurtulamıyorum."

Parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. "Böyle konuşma. İnançlı ol."

"Pekâlâ," dedi parmağını öperek. "Söyle bana, bu gece ne yapmak istersin?"

Omuz silkti. "Seninle olduğum sürece umurumda

değil." "Kolay birisin, değil mi?"

"Şşşt," dedi parmağını dudaklarına götürerek. "Başka kimsenin bilmesine izin verme."

Gülümsedi. "Bak ne diyeceğim. Henüz yemek yemedim. Gidip biraz beignet alıp sonra da benimle Garden District'te faytonla gezmek ister misin?"

Bu teklif karşısında Bride'ın gözleri yaşardı. Hayatı boyunca New Orleans'ta yaşamıştı ve daha önce hiç faytona binmemişti. Çok pahalıydılar. Babası her zaman New Orleans'ta yaşayan biri için bunların para kaybı olduğunu düşünmüştü ve genç bir kız olarak yüz elli doları karşılayamazdı.

Taylor'a gelince...

Birinin onu görüp "saygın" bir spikerin bu kadar çocukça bir şey yapmasına güleceğinden çok endişelenmişti.

"Çok isterim."

"Güzel." Eğildi ve onu derinden öptü.

Adam geri çekildiğinde, kadın kendini Fransız Pazarı'nın gölgeli arka bölgesi, efsanevi Café Du Monde'un birkaç adım ötesinde.

"Merak etmeyin. Kimse bizi görmedi." Ona göz

kırptı. "Senin bir motosikletin var. Onu gördüm,

değil mi?"

"Evet. Ama Amanda ve Grace, elbise giymişken benimle gelmek istemeyeceğini söylediler."

Pahalı yeşil kadifeye baktı. "Düşündüm de, ben de aslında beignet için giyinmedim."

"Merak etme. Elbisende tek bir pudra lekesi bile kalmayacağına söz verebilirim."

"Bunu yapabilir misin?"

Ona ukala bir sırıtış attı. "Bebeğim, yapamayacağım şey yok."

"Öyleyse devam edin, Sör Wolf."

Vane onu restoranın hemen yanındaki küçük bir masaya götürdü. Oturur oturmaz siparişlerini almak için bir garson geldi.

"Bir beignet ve çikolatalı süt alayım lütfen," dedi Bride.

"Dört sipariş beignet ve bir café au lait."

Gelin ona bön bön baktı. "Hepsini yiyecek misin?"

"Sana aç olduğumu söyledim."

Garson yanlarından ayrılırken titredi. "Umarım Arkadyalıları şeker hastası olmazlar."

"Bizde yok. Soğuk algınlığı ve ırkıma özgü birkaç garip hastalık dışında her şeye karşı garip bir şekilde bağışıklığımız var."

"Ne tür hastalıklar?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. En kötüsü büyü kullanma yeteneğimizi elimizden alan bir şeydir."

Bunun üzerine ürperdi ve Vane'i güçleri olmadan hayal etmeye çalıştı. Bu onu büyük olasılıkla öldürürdü. "Sorun bu mu?"

annenle? Zamanda yolculuk yapamadığını söyledi."

"Hayır, bunu babam yaptı. Onu hadım ettikten sonra ve kendi güçleri kurumadan önce, onu öldürmek için geri gelmediğinden emin olmak için güçlerinin çoğunu ondan aldı."

Gelin acı içinde gözlerini kapadı. "Aman Tanrım, bir ilişkileri varmış, ha?"

"Evet. Ama dürüst olmak gerekirse, en çok annem için üzülüyorum. Babamın onu incitmeye hakkı yoktu. Bana kalırsa hak ettiğini buldu. Keşke onu yeniden bir bütün haline getirmenin bir yolu olsaydı."

Gelin onun elini kendi elinin içine aldı ve sıkıca tuttu.

"Yapamam.

Size yapmaya razı olduğu şeyi göz önünde bulundurarak ona şefkat gösterebileceğinize inanıyorum."

"Sizi temin ederim ki bunun tek nedeni size zamanında ulaşmış olmam. Vardı

Senin saçının teline zarar verselerdi, şu anda onlardan bir tanesi bile ayakta kalmazdı."

Adamın sesindeki ölümcül tonu duyunca kadının tüyleri diken diken oldu. Ciddiydi ve birini öldürebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Garson siparişlerini getirip küçük, yuvarlak masaya yerleştirirken arkasına yaslandı.

Gelin üç hamur işine temkinli bir şekilde baktı.

"Seni ısırılmazlar," diye alay etti Vane. "İzle." Bir peçete aldı ve pudralı beignet'in altına tuttu, sonra bir ısırık aldı. Sözlerine sadık kalarak, pudra şekeri normalde olduğu gibi uçuşmadı.

Ona güvenmeye karar vererek aynı şeyi yaptı ve Vane yanında olduğu sürece bunlardan birini ortalığı dağıtmadan yiyebileceğini fark etti.

Bu düşünce aslında onu kıkırdattı.

Gelin kendininkinden iki tane yiyip sütünü yudumlarken, Vane onunkinin hepsini bitirdi.

"Onu yemeyecek misin?" diye sordu.

"Doydum." Sonra onun şüpheli bakışları karşısında ekledi, "Yemin ederim. Valerius bana beş çeşit yemek yedirdi."

"Aferin ona. Kadınımı beslese iyi olur."

Başını ona doğru sallayarak elindeki beignet'i ona doğru itti. "Devam et, istediğini biliyorum."

Tartışmadı.

İçkisini bitirir bitirmez ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Kolunu onun omuzlarına doladı ve caddenin karşısına, Decatur boyunca sıralanmış at arabalarının olduğu yere doğru yürürken ona yakın durdu.

Vane onu ilk arabaya götürdü ve arkaya binmesine yardım etti. Gelin rahatça yerleşirken, Vane kadın sürücünün parasını ödedi ve sonra ona katıldı.

Sürücü, katırı Caesar'ı yavaşça sokağa, Garden District'e doğru iterken onu göğsüne bastırdı.

"Siz ikiniz yeni evli misiniz?" Şoför Michaela sordu. Vane ona baktı.

"Sanırım öyleyiz," dedi Gelin. Michaela'nın sorusuna başka nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sende o mutlu aşık bakış var. Bunu her zaman fark edebiliyorum."

Bride, Vane'in sıcak, erkeksi kokusunu içine çekerken gözlerini kapadı ve onu yutmayı ne kadar çok istediğini düşündü. Katırın toynakları Fransız Mahallesi'nde şakırdarken Vane'in kalbinin yanağının altında attığını duyabiliyordu. Geçtikleri binalardan ve arabalardan ara sıra müzik sesleri yükseliyordu: caz, zydeco, rock ve hatta arada bir country ezgileri.

Havada hafif bir serinlik vardı, bunun dışında gece son derece güzeldi. Memleketi ona hiç bu kadar güzel görünmemişti. Dükkânına giden sokaktan geçerken, Vane'i ilk kez orada gördüğünü hatırlayarak gülümsedi.

Bazı açılardan sonsuzluk kadar uzun zaman önceymiş gibi geldi.

Vane başını aşağı eğerek yanağını kızın saçlarının tepesine yasladı ve eliyle kızın yüzünü kavradı.

Şoför yer işaretlerini ve binaları gösterirken hiç konuşmadılar.

Vane, Bride'a sarılırken nefes alamıyordu. Onun tenini okşamak sateni okşamak gibiydi. Onun için çok değerliydi. Onu Sunshine'ın sanat standında gözlerindeki o hüznle ilk gördüğü gün yeniden doğmuş gibi hissetmişti.

Onsuz bir geleceği düşünmek istemiyordu.

Fang'i ziyaret ederken, kardeşine Gelin hakkında her şeyi anlatmıştı. Bunun Fang'i sersemliğinden çıkarabileceğini ummuştu.

Olmamıştı.

Aksine, bu durum kardeşinin moralini daha da bozmuşa benziyordu.

Fang'e ulaşmanın bir yolunu bilmeyi ne kadar isterdi. Bir parçası, kardeşi bu kadar mutsuzken Bride'ın onu mutlu etmesinden dolayı kendini suçlu hissediyordu.

Ama onu bulmadan önceki haline geri dönmek istemiyordu. Hayatında ilk kez kendini sevgilisinden saklamak zorunda kalmamıştı. O kadar inanılmazdı ki Kim ve ne olduğu konusunda tamamen dürüsttü.

Onu yargılamadı ya da onun hatası olmayan şeyler için ondan nefret etmedi. Onu kabul etti ve bu en büyük mucizeydi.

Çok geçmeden araba Decatur'a döndü. Önce Vane indi, sonra Bride'ın inmesine yardım etti. Şoföre bahşış verdi, sonra elini tuttu ve onu Aziz Louis Katedrali'ne doğru götürdü. "Dansa gitmek ister misin?"

Gelin onun teklifi karşısında dudağını ısırды. Yıllardır dansa gitmemişti. "Çok isterim."

"Favori bir kulübün var mı?"

Başını salladı.

"Hmmm, seni Sığınak'a götüremem, hala biraz Sürü arkadaşlarımdan birine saldırdığım için sürgün edildim. Ash ve Simi Zindan adında bir yere dans etmeye gitmeyi seviyorlar ama onların müzik ve kulüp zevklerini bildiğim için ikimizin de orada rahat edeceğinden şüpheliyim. Nick Gautier Temptations'da takılıyor... Nick'i tanıdığım için oranın senin için de iyi bir yer olmadığını hissediyorum."

"Hayır," dedi gülerek New Orleans'ın en ünlü centilmen kulüplerinden birinden bahsederken. "Bourbon'daki Tricou House'u deneyebiliriz. Tabitha işten sonra oraya çok gider. Tabii ki orada kazıklayacak vampir arıyor ama harika müzikleri ve yemekleri olduğunu söylüyor."

"Tamam, bir hedefe benziyor."

Père Antoine Sokağı'ndan aşağı doğru yürürlerken Vane hızını yavaşlatmaya başladı.

Bride kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı ve onu arkasına koydu.

"Ne..." Çekici bir esmerle birlikte dört sarışın adama benzeyen şeyi gördüğünde sesi kesildi. İlk başta, adamlardan birinin oyuklardan birinde kadınla öpüştüğünü düşündü, ta ki diğer üç adam Vane'i görüp küfredinceye kadar.

"Geri çekil, Were-Hunter," diye hırladı adamlardan biri. Uğursuz bakışları Bride'a yöneldi. "Savaşarak kaybedeceğin çok şey var. bize."

Vane ölümcül bir sesle, "Bırakın onu," dedi.

Bırakmadılar.

"Burada kal," diye emretti Vane ona, sonra da elini uzatıp vampirlerden ikisini uçurdu.

Hareket edemedi, parlak bir şey parladı. Ara sokakta. Vane insanlık dışı bir çığlık atarken Bride gözlerini korumak için elini kaldırdı.

"Arkadaşını yakala," dedi biri.

Flaş yüzünden hâlâ kördü. Biri onu kabaca yakaladı. Vane'in ona asla bu şekilde davranmayacağını bildiğinden, etine temas eden sert bir tekme attı.

Vampir kendini avuçlarken buruştu.

Bir başkası ona doğru geldi. Tam onu yakaladığından emin olduğu anda parçalandı. Diğer ikisi bir gölgeye doğru koştu ve sonra onlar da kayboldu.

Bride, yaklaşan gölgenin Valerius olduğunu fark edene kadar onunla savaşmak için kendini hazırladı.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Görüşü Vane'i arayabileceği kadar açıldığında başıyla onayladı. Baygın görünen kadından birkaç metre uzaktaydı.

Gelin onu görünce dondu kaldı. Çıplak bir insandan kurda dönüşüp tekrar geri geliyordu.

Dehşete kapılmıştı, hareket edemiyordu.

Valerius cep telefonunu çıkararak ona doğru koştu. "Acheron, ben
Père Antoine Sokağı'nda Vane ile Kırmızı Kod'a girmiş. Ona elektrikli bir şey çarptı-"

Acheron anında onun yanında belirdi. "İyi misin, Gelin?" diye sordu.

Başını salladı.

Ash onun yanından Vane'in yanına geçti. Vane'in başını ellerinin arasına aldı ve bir başka parlak parıltıyla Vane insana dönüştü. Sırtını kamburlaştıran Vane, sanki korkunç bir acı onu parçalıyormuş gibi haykırdı.

Valerius kadını kontrol ederken Ash, "Sakin ol," dedi.

Bride sırt üstü yatan Vane'in yanına koştu, artık tamamen çıplaktı. Gözlerinde yaşlar vardı.

Ash elini onun üzerinde gezdirdi ve vücudunda bir tişört ve kot pantolon belirdi. Yine de Vane hareket etmedi.

Ash ona, "Yönünü bulması birkaç saniye daha sürecektir," diye açıkladı. Romalı generale baktı. "Nasıl? İnsan, Valerius?"

"O yaşıyor. Sen Vane'e göz kulak ol, ben de onu hastane." Valerius onu sokaktan aldı, kucağına aldı ve Royal'e doğru yola çıktı.

Gelin dizlerinin üzerine çöktü ve Vane'in başını kucağına kaldırdı. Doğum lekesi yüzüne geri dönmüştü ve tüm vücudu gergin ve titriyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu Ash.

"Daimonların elinde -ve bu aptal kelimeyi kullanmaktan nefret ediyorum- bir fazer olmalı."

"Star Trek'teki gibi mi?"

"Sayılır. Katagaria için geliştirilmiş bir Sentinel silahı. Bir şok tabancasından daha güçlü olan bu silah, hedeflenen kurbanı şiddetli bir elektrik şoku gönderir. Her iki bölümden de bir Varlık Avcısı şoka maruz kaldığında, büyüleri çılgına döner ve tüm kontrollerini kaybederler. Yapamazlar

Hatta bir forma bile tutunamazlar. Yeterince güçlü bir sarsıntıya maruz kalırlarsa, kelimenin tam anlamıyla bedenlerinden düşerler ve bir hayalet gibi bedensiz varlıklar haline gelirler."

Vane onun elini tuttu.

Gelin ona baktı ve belli belirsiz bir gülümseme sundu. "İyi misin kurt?" Ash ona sordu.

Vane hâlâ titriyordu. "O şey ne için yapılmıştı?"

"Benim tahminim öldürmek olurdu. Ama neyse ki işe yaramadı." Ash yavaşça kalkmasına yardım etti.

Vane sendeledi ve Ash onu yakalamasaydı düşecekti.

"Sakin ol kurt." Ash uzanıp Bride'a dokundu, sonra da onları Valerius'un yatak odasına götürdü.

Vane için endişelenen Bride, Ash onun yatağa girmesine yardım ederken geride durdu. Ash onu bırakır bırakmaz Vane yere yığıldı.

"Ona yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu Ash'e.

"Pek bir şey yok. Elektriğin durması zaman alacak. hücrelerinin etrafında zıplıyor. Onu çok fazla hareket ettirmeyin çünkü bu durumda onları hareket hastası yapma eğilimindedir."

"Tamam." Rahatlamış bir nefes verdi. "Annesinde böyle bir şey olmadığı için mutluyum."

"Ellerinde olduğuna eminim. Ama Vane'i tanıyorsam, onun üzerinde kullanacak zamanları olduğundan şüpheliyim. Wereler kendi türlerinden fazer beklemeyi bilirler. Daimonların bunları kullanması nadirdir."

Tekrar Vane'e baktı. "Seni bu konuda uyarmalıydım. New Orleans'ta çok fazla Weres olduğu için, buradaki Daimon'lar diğerlerinden biraz daha anlayışlı."

"Berbatsın Ash," dedi Vane düzensiz bir ses tonuyla.

"Ve bu notla birlikte, ikinizi yalnız bırakıp devriyeme geri döneceğim. Barış."

Ash ortadan kaybolur kaybolmaz Bride yatağın kenarına, Vane'in yanına oturdu.

Onu yüzündeki doğum lekesiyle görmek oldukça tuhaftı. Eliyle ona dokundu.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu.

"Biraz," diye dürüstçe cevap verdi. "Ama o yaratıklar beni çok daha fazla korkuttu. Hep böyle midirler?"

Başını salladı.

"Yüce Tanrım, Vane, çok korkutucu bir dünyada

yaşıyorsun." "Biliyorum."

Bride sessizce otururken, bu gecenin nasıl sonuçlanabileceğine dair çeşitli senaryolar aklından geçiyordu. Vane'in geçmişte onu kurtarma şeklinden sonra, onun her şeye karşı dayanıklı olduğunu düşünmüştü.

Şimdi onun çok gerçek ve çok tehlikeli bir Aşil topuğu olduğunu öğrendi.

"Bunu sana yapması için ne kadar kötü bir şok olması gerekiyor?" diye sordu. "Yani, statik elektrik bunu yapar mı?"

"Biçim değiştirmeme neden olmaz ama rahat da değil. Kaçınmamız gereken en önemli şey prizlerden ya da diğer insan yapımı güç kaynaklarından gelen şoklar ve yıldırım. Bazı piller bizi değiştirmeye yetecek güce sahip."

"Ve sizi iş göremez hale mi getiriyor?"

Başını salladı.

Gelin, içinden yeni bir korku geçerken gözlerini kapattı. Bu dehşet vericiydi çünkü peşindeki insanlar onu öldürmek için ne gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

Ve eğer bağlanırlarsa, bu onu da öldürecekti.

Ya bir gün Vane'le çocukları olsaydı ve bunlar yaşansaydı? Ya Valerius o zaman ortaya çıkmasaydı?

Ya da daha kötüsü, ya polisler ya da başka biri Vane'in bu şekilde şekil değiştirdiğini görseydi? İkisi de tutuklanır ve nerede çalışılacağını ve kesileceğini bilen birini aldı. Hükümetin aralarındaki tuhaf tipleri hoş karşılamadığını bilecek kadar Gizli Dosyalar'ın bölümlerini izlemişti.

"Dansa gidemediğimiz için üzgünüm," dedi Vane sessizce.

Gelin elini onun kolunda rahatlatıcı bir şekilde gezdirdi.
"Bunu düşünme."

Yine de bu gece olanları düşünmeden edemiyordu.

İnsanların sanki hiçbir şey değilmiş gibi büyü yaptıkları bu dünyanın bir parçası olmayı gerçekten istiyor muydu? Odalara, binalara ve benzerlerine girip çıktıkları yerde? Etrafı büyücülerle çevrili bir insan olacaktı...

Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü. "Vane? Çocuklarımız senin gibi mi olacak yoksa benim gibi mi?"

"Were-Hunter genleri daha güçlü ve genellikle baskındır. Sadece çocuklarımızın Katagaria'lı mı yoksa Arkadyalı mı olacağını bilmiyorum."

Bu onu daha da korkuttu. "Yani aslında bana yavru köpekler doğurabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

Başka tarafa baktı.

Gelin bu düşünce aklından geçerken ayağa kalktı. Yavru köpekler. Çocuk değil. Yavru köpekler.

Hayvanlarını çocukları gibi gören insanlar tanıyordu. Ailesi öyleydi, ama bu ...

Kendini bu işe adamadan önce çok daha fazla düşünmesi gerekiyordu.

Bölüm 12

Bride ne yapması gerektiğini düşünürken günler geçti. Bir yanı Vane'le kalmak için yanıp tutuşurken, bir yanı da bundan dehşete düşüyordu. Şimdiye kadar tessera ortaya çıkmamıştı ama bu ikisinin de rahatlayabileceği ya da rahatlaması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Şimdi Şükran Günü'ydü ve Valerius'un evindeki yatak odasında midesinde bir düğümle duruyordu. Ailesi onu, Vane'i ve Fury'yi yıllık McTierney eğlencesi için evlerine davet etmişti.

Ailesine yeni "erkek arkadaşından" bahsetmişti ve ona nasıl tepki verecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Ailesinden hiç kimse Taylor'ı ve onun üstünlük havasını umursamamıştı. Aslında, babası ne zaman Taylor'ı getirse ona iki kelimeden fazla bir şey söylemezdi.

Vane ve kardeşinin kurt olduğunu öğrenseler ne derlerdi? Kabul, hayvanları seviyorlardı, ama ...

Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor.

Derin bir nefes alarak aşağıya indi ve Fury ile Vane'i salonda beklerken buldu.

Fury mavi bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve siyah bir deri ceket giymişti. Vane ise siyah kot pantolon, gri ve siyah V yakalı bir kazak giymiş ve beyaz tişörtünün paçaları görünüyordu.

"Üzerimi değiştirmem gerekiyor mu?" Fury, Vane'e sordu.
"Ben daha önce hiç Şükran Günü yemeği yemedim, ya sen?"

"Hayır. Ben de ne giyeceğimi bilmiyorum. Aşağı indiğinde Bride'a sorarız."

Fury ensesini ovuşturdu. "Belki de bu kötü bir fikirdir."

"Neden sızlanıyorsun anlamıyorum, Fury. Sen en azından Arkadyalılarla büyüdüm. Bir 'aile' tatilinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Çok tuhaf olan Peltier'ler dışında Katagaria'da pek bayram kutlanmaz."

Gelin odaya girerken, "İkiniz de iyi görünüyorsunuz," dedi. Onların da kendisi kadar gergin olduğunu bilmek bir şekilde tatlı ve sevimliydi. "Biri sizden bir şey isterse sakın fişe takmayın."

Fury bunun üzerine gergin bir kahkaha attı. Vane ayağa kalkarken pek de eğlenmiş gibi görünmüyordu.

"Merak etmeyin," diye onlara güvence verdi. "Benim ailem ısırmaz. Hem de çok."

Kurtlar, Vane ona kolunu uzatıp kapıya doğru götürmeden önce bundan pek emin olmadıklarını belirten bir bakış attılar.

Gelin, Valerius'un evinin merdivenlerinde durakladı ve metalik siyah renkli zarif Jaguar XKR coupe'ye baktı. "Oha!" diye nefes aldı. "Kimin arabası?"

"Otto'nun," dedi Vane onu arabaya doğru götürürken. "Tatil için New Jersey'deki evine gittiğinden, ailenizi ziyaret etmem için bana ödünç verdi."

"Ben onun külüstür kırmızı bir Chevy IROC kullandığını sanıyordum."

Fury yüksek sesle güldü. "Bunu Valerius'u kızdırmak için yapıyor. Jaguar'ı hafta sonları Nick'in evinde tutuyor."

Vane onun için kapıyı açıp içeri girmesine izin verirken, Fury sürücü tarafından arkaya tırmanırken gülererek, "Otto çok kötü," dedi.

Bir gün Valerius, Kara Avcı'yı yeterince kızdıramayan yaverini öldürecekti.

Kadın arabaya bindiğinde Vane kapıyı kapattı ve onun yanına yürüdü. Adamım, her kadının nefes nefese kalmasına neden olacak bir yürüyüşü vardı. Gerçekten, hiç kimse doğuştan bu kadar erkeksi olmamalıydı.

Tek bir akıcı hareketle arabaya bindi ve çalıştırdı. Bride direksiyonu ve vitesi kavrayan ellerine baktı. Eğer Fury arka koltukta olmasaydı, muhtemelen ailesinin evine varamayacaklardı.

Vane, Bride'ın Valerius'un evinden yaklaşık yirmi beş dakika uzaklıkta, Kenner'da bulunan ailesinin evine nasıl gideceğine dair talimatlarını dinlerken direksiyonu sıkıca kavradı. Hayatında hiç bu kadar gergin olmamıştı. Daha da kötüsü, Fury sürekli arka koltukta kıpırdanıyordu.

Aklının bir köşesinde kendine bunu yapmak zorunda olduğunu söyleyip duruyordu. Eğer Bride'la kalırsa, Bride ailesinin onu tanımasını isteyecekti. Onu çok sevdiği insanlardan uzaklaştıramazdı. Ama yine de bu onun için cehennem kadar garipti.

Ne hakkında konuşacaklardı?

Merhaba, benim adım Vane ve gece geç saatlerde bir kurt şeklinde aya doğru ulurum. Kızınızla yatıyorum ve onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Bir bira içmemin sakıncası var mı? Hazır başlamışken kardeşlerimi de tanıştırayım. Buradaki ölümcül bir kurt. ona şaşı gözlerle bakıyor, diğeri ise komada

Çünkü ikimiz de kıskanç babamız tarafından ölüme mahkûm edildikten sonra bazı vampirler onun hayatını emdi.

Evet, bu bir kurşun balon gibi gider.

Bu durumda Fury onlara ne diyecekti? Vane, Bride'ı herhangi bir şekilde utandırırса kurdu çoktan ölümlе tehdit etmişti.

Vane sadece onu utandırmadığını umuyordu.

Bu, gerçekleşmeyi bekleyen büyük bir fiyaskoydu.

Çok geçmeden Viktorya tarzı yeni bir evin akik taşlı garaj yoluna girdiler. Orada zaten park etmiş beş araba vardı.

Arabanın kapısını açmadan önce "Erkek ve kız kardeşim," dedi.

"Dum dum dum, duuum." Fury arka koltuktan Dragnet'in melodisini mırıldandı.

"Kapa çeneni, Fury," dedi Vane inerken. Dürüst olmak gerekirse, Fury'nin mırıldanmasını biraz sakinleştirici bulmuştu çünkü bu ona Fang'in sıra dışı espri anlayışını hatırlatıyordu.

Fury en son çıktı ve Bride onları ön kapıya doğru götürürken Vane'in yanında kaldı.

Vane gerçekten de idama yürüyormuş gibi hissediyordu. Ebeveynler. Eeek.

Gelin kapıyı çaldı, sonra onlara cesaret verici bir gülümseme vermek için döndü.

Vane de ona zayıf bir tane uzattı.

Kapı açıldığında Bride'dan yaklaşık beş santim kısa, aynı yapıda bir kadın görüldü. Kısa siyah saçları bolca griyle kaplıydı ve Bride'ın yüzünün daha yaşlı bir versiyonuna sahipti.

"Bebeğim!" diye haykırdı kadın kızını sıkıca kucaklamadan önce. Bride'a sarılırken kadın başını kaldırıp ona baktı.

Vane kendini kötü hissetti ve geri adım atma isteğiyle savaştı. Fury arkasında merdivenlerde dururken bunu yapamazdı.

"Sen Vane olmalısın," dedi Bride'ın annesi mutlulukla. "Senin hakkında çok şey duydum. Lütfen içeri gelin."

Eve önce gelin girdi. Vane içeri adım attı ve elleri cebinde olan Fury onlara katılırken arkasını döndü.

"Sen Fury olmalısın," dedi annesi ona elini uzatarak. "Ben Joyce."

"Merhaba Joyce," dedi Fury onun elini sıkarak.

Vane de aynısını bekliyordu ama bunun yerine Joyce onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Sırtını sıvazladı ve bıraktı. "İkinizin de gergin olduğunuzu biliyorum. Gergin olmayın. Sadece kendinizi evinizde hissedin ve-"

Büyük siyah bir rottweiler evin arkasından koşarak gelip Vane'in üzerine atladı.

"Titus!" Joyce tersledi.

Köpek itaatkâr bir pozda sırt üstü yatarken onu görmezden geldi. Vane uzandı ve köpeği sevmek için onu okşadı.

Rütbesini kabul ettiğini bilmek ve kendi alfa statüsünü savunmak için.

"Bu garip değil mi?" Joyce dedi ki. "Titus genellikle yeni tanıştığı herkesi yemeye çalışır."

Bride belli belirsiz, "Vane'in hayvanlarla arası iyidir," dedi.

Annesi gülümsedi. "İyi o zaman, McTierney Hayvanat Bahçesi'ne tam uyum sağlayacaksın."

Titus ayağa kalktı ve parmaklarını yalamak için Fury'nin yanına gitti. Fury köpeğin başını okşarken Vane de kır evi tarzında dekore edilmiş rahat evin etrafına bakındı. Taba rengi kanepeler minderlerle doldurulmuş ve üst üste yığılmıştı.

Bir köşede boş bir kuş tüneği duruyordu ve uzak duvara dev bir tatlı su akvaryumu inşa edilmişti. Vane bahçede daha fazla köpek sesi duydu ve üst kattan bir sürü kuşun ötüşüne benzeyen bir ses geldi.

"Adamlar arka tarafta," dedi Joyce onları evin arka tarafına, içinde büyük bir boa yılanı, bir çeşit kertenkele ve iki gerbil bulunan üç akvaryumun yanından geçirirken. "Babanızın birkaç gün önce gelen ve kimsenin bakamadığı yeni bir sokak hayvanı var. Zavallı şey yemek yemiyor ve yanına yaklaşan herkesi parçalamaya çalışıyor."

"Onun nesi var?" Gelin sordu.

"Bilmiyorum. Hayvan kontrol onu bir hendekten çıkardı, birinin onu oraya atmış olabileceğini düşünüyorlar. Bir süredir Çok kötü dövülmüş ve kurtlanmıştı." Vane

acıyarak yüzünü buruşturdu.

İnce, uzun boylu sarışın bir kadının bir karıştırma kabının başında durduğu mutfağa girdiler. "Anne, ne kadar tuz-"
Dönüp Gelin'i gördüğünde sözleri bir çığlıkla sona erdi.
"Hey, küçük kız," dedi onu sıkıca kucaklamadan önce.

Bride ona sıkıca sarıldı, sonra da onları tanıştırmak için geri çekildi. "Deirdre, bu Vane ve kardeşi Fury."

Vane, Bride'ın ablasının dikkatini çekince gerildi. Ondan hoşlanmamıştı. İçindeki hayvan bunu sezmişti.
Hemen.

Yine de elini uzattı. "Merhaba," dedi sahte bir gülümsemeyle.

"Merhaba," dedi elini sıkarak.

Fury'nin yanına gitti, o da aynı şeyi yaptı.

Annesi hindiyi kontrol etmek için fırına giderken, "Senin için o diyet keklerden bulamadım Gelin," dedi. "Ben Üzgünüm."

"Sorun değil anne," dedi Gelin. "Yine de senin turtanı yemeyi tercih ederim."

Annesi biraz şaşırmış görünüyordu ama bir şey söylemedi. Geri adım attığında, iki kedi mutfağa doğru koşarak geldi, birbirlerini kovalıyorlardı.

"Profesör! Marianne!" diye seslendi annesi, bulaşık bezini Bride'a uzatırken. "Aman Tanrım, Bart'a çarpmadan ve o da onları yemeden önce onları alsam iyi olacak." Annesi koşarak dışarı çıktı.

"Bart?" Fury, Bride'a sordu.

"Arka bahçede yaşayan timsah. Babam geçen yıl bir kaçak avcı onu neredeyse tuzakta öldürdükten sonra onu tamir etti ve sürekli kafesinden dışarı çıkıyor."

Fury yanağını kaşıdı. "Dostum, keşke tuzağa düştüğümde babanı tanısaydım, hala..." Fury'nin sesi, Deirdre'nin kemerli bir bakışla ona doğru döndüğünü fark edince kesildi. "Boş ver."

"Hey, Gelin!"

Son derece iri yarı, kaslı bir adam Bride'ı almak için arka kapıdan hızla içeri girdiğinde Vane kaskatı kesildi ve onu sertçe sık.

Gelin güldü. "İndir beni, Patrick!"

Bunu yaparken ona hırladı. "Bana alınganlık yapma, kadın. Seni yere yatırır ve kolunu kurbağalarım."

Vane kırmızıyı görünce gelin alay etti.

"Ona dokunmasan iyi edersin."

Gelin, Vane'in ses tonunda duyduğu hırıltılı samimiyete baktı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, gerçekten de kardeşinin güvenliğinden endişe ediyordu. "Sorun yok Vane," diye onu rahatlatmak için acele etti. "Sadece takılıyor. Beni gerçekten incitmedi
Çocukluğumuzdan beri ve o zaman bile bir kazaydı."

Patrick elini Vane'e uzatırken, "Ben de bu hikâyeye bağlı kalacağım," dedi. "Kız kardeşimin iyi olduğunu gördüğüme sevindim.

iyi eller. Patrick McTierney." "Vane

Kattalakis."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Vane. Merak etme. Kız kardeşlerimden birini incitmeden önce kolumu keserdim."

Vane fark edilir şekilde rahatladı.

"Sen kardeşi olmalısın," dedi Patrick. "Fury mi?"

"Merhaba," dedi Fury el sıkışırken. "Biliyorum, isimler berbat." Patrick güldü. "Bira ister misiniz?"

Fury cevap için Vane'e baktı. "Bu harika olur," dedi Vane.

Patrick buzdolabına eğildi ve iki longneck çıkardı, sonra onları uzattı.

Onlar açarken Patrick parmağını patates salatasına soktu.

"Çekil şunun içinden!" Deirdre elini kaşıkla patlatarak tersledi.

"Ah!" dedi, elini geri çekti ve sonra parmaklarını emdi.

"Defol buradan Pat, yoksa yemin ederim senin payını köpeklerle yediririm."

"Peki, seni huysuz PMS intikamcısı." Fury ve Vane'e işaret etti. "Akıllı olun ve dışarıda güvenli bir yerde bana katılın."

Vane tereddüt etti.

"Seni Patrick ve babamın elinden kurtarmam gerekirse beni ara," dedi Bride ve parmak uçlarına kalkıp onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Vane, Fury ve Patrick'i Bride'ın annesinin kedileri eve doğru g reştirdiği bahçeye kadar takip etmeden önce Deirdre'nin öfkeli bakışını yakaladı.

Vane dişi kediye kucağına almadan önce birasını Fury'ye uzattı. Dişi kedi bir an gerildi, sonra rahatladı. "Onu evde mi istiyorsun?"

Joyce erkeği kucaklarken minnetle başını salladı.

Vane kapıyı açtı ve kediye tekrar içeri koydu. "Bunu bir daha yapma, Marianne," dedi.

Adamın eline sokuldu, sonra da fırladı gitti.

Joyce onun yanından geçerken, "Yardımanın için teşekkürler," dedi. Vane geri dönerek Fury ve Patrick'in yanına gitti.

"Peki Vane, ne iş yapıyorsun?" Patrick sordu.

Fury birasını ona geri uzatırken eğlenen bir bakış attı.

"Yatırımlarımın faiziyle geçiniyorum."

"Gerçekten mi?" Patrick sordu. "Yatırımlar yüz bin dolarlık bir Jaguar alabilecek kadar çok mu ödüyor?"

Vane, Patrick'ten gelen düşmanlık kokusunu alabiliyordu. "Hayır," dedi alaycı bir tavırla, "uyuşturucu ticaretim bunu yapıyor. Bourbon Caddesi'ndeki pezevenklerimden de iyi para kazanıyorum."

Gelin'in kardeşinin yüzündeki ifade paha biçilemezdi. "Bak, sana karşı dürüst olacağım. Benimle uğraşırsan-"

"Patrick?"

Vane, Bride'ın kardeşinin yanından geçerken ellili yaşlarının ortalarında görünen bir adam gördü. Zinde ve zayıftı, düzgünce şekillendirilmiş gri saçları ve bıyığı vardı.

"Vane'e 'Küçük kız kardeşime bulaşırsan boynunu kırarım' konuşmasını yapmıyorsun, değil mi?"

"Deniyordum."

Adam güldü. "Ona aldırmayın. Ben Dr. McTierney," dedi ve elini Vane'e uzattı. "Bana Paul diyebilirsiniz."

"Tanıştığımıza memnun oldum Paul."

Paul Fury'ye döndü. "Sen kardeşi olmalısın."

"Umarım öyledir, onun pantolonunu

giyiyorum."

Paul güldü.

"Demek kötü kalpli kısır kral sensin," dedi Fury. "Neye benzediğini merak ediyordum."

"Öfke," dedi Vane uyararak.

Paul yine güldü. "Köpekler hakkında bir şey biliyor musun,

Vane?" "Evet. Birazcık."

"Güzel. Tanışmanı istediğim biri var."

"Tanrım, Cujo olmaz baba. Bu, konuşmamı yarıda kesmeden daha kötü."

Paul, Vane'in birkaç köpek kulübesi görebildiği arka taraftaki çitle çevrili alana doğru ilerlerken oğlunu görmezden geldi.

Vane ve Fury yanlarından geçerken, köpekler hayvan olduklarını hissederek havlamak ya da oynamak için dışarı ıktılar.

Paul onları sıranın sonundaki bir kafese götürdü. Kızgın Lab karışımı bir köpek tutuldu. Köpek fke ve nefretle doluydu.

"Onunla hiçbir şey yapamayız," dedi Paul. "Ortağım onu uyutmamız gerektiğini düşünüyor ama ben bunu yapmaktan nefret ediyorum. Yaralanmış bir hayvanı öldürmek çok yazık olur."

Fury birasını yere bıraktı ve kapiya gitti. Köpek havlayarak ve hırlayarak evden dışarı koştu.

"şşşt," dedi Fury, koklayabilmesi için köpeğe elini uzatarak.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım," dedi Patrick.
"Neredeyse onu yakalayan hayvan kontrol memurunun elini koparıyordu."

Fury dudağını bükerek, "Evet, birinin onları bir kafese koyup bir süre drtmesi gerekiyor," dedi.

Köpek saldırmaya devam etti.

Vane kapının mandalına uzanırken, "Geri ekilin," dedi.

Fury ayağa kalktı ve Vane kapiyı açarken hareket etti. Köpek önce saldırdı, sonra geri çekildi.

Vane kapiyı kapattı ve çömeldi. Elini uzatarak yatıştırıcı bir sesle, "Buraya gel oğlum," dedi.

Köpek evine koştu ve daha da yüksek sesle havladı.

Vane eve doğru süründü ve elini yavaşça içeri uzattı. Köpeğin kokusunu almasına izin vererek, "Korkma," dedi.

Sakinleşmeye başladığını hissedebiliyordu. Onun tamamen insan olmadığını biliyordu ve kokusunu aldığı hayvana güvenmeye başlamıştı.

Birkaç saniye bekledikten sonra köpek Vane'in parmak uçlarını yaladı.

"İşte bu," dedi Vane, kürkünü okşayarak.

Omzunun üzerinden geriye baktı. "Fury? Bana yemesi için bir şeyler getirebilir misin?"

Paul, "Ben bir kâse getireyim," dedi.

Paul döndüğünde kaseyi Fury'ye verdi, o da kaseyi içeri getirdi. Fury evin dışında Vane'in yanına çömeldi ve yemeği dikkatlice köpeğin önüne koydu.

"Dostum, seni fena benzetmişler, ha?" Fury köpeğe şöyle dedi.

Vane bir avuç yiyecek aldı ve köpeğe uzattı. Köpek sonunda ona yeterince güvenip bir ısırık alana kadar etrafı kolaçan etti.

Daha fazla yiyecek alıp köpeği eliyle beslerken sessizce, "İşte böyle," dedi.

"Kahretsin baba," dedi Patrick çitin diğer tarafından. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Birkaç dakika sonra Vane köpeğin karnını doyurdu. Vane'in kucağına süründü ve rahatlamaya ihtiyacı olduğu için orada yattı. Vane kulaklarına masaj yaparken Fury de sırtını okşadı.

Vane birinin onu izlediğini hissetti. Omzunun üzerinden baktığında Bride'ı babasının yanında gördü.

"Ona yemek yedirdin mi?" diye sordu.

"Evet."

Buna gülümsedi. Onu orada görmek kalbini sızlattı. Sadece bir gülümseme kadar basit bir şey nasıl olur da vücudunda böyle bir tahribata yol açabilirdi?

"Herkesi yemeğin hazır olduğunu söylemeye geldim. Ama daha fazla zamana ihtiyacınız varsa..."

Vane ayağa kalktı. "Bir süre daha iyi olacak."

Fury köpeği okşadı, sonra yavaşça ayağa kalktı.

İkisi kafesten çıktı ve kapıyı kapattı. Köpek uluyarak koşarak yanlarına geldi.

"Sorun yok," dedi Vane ona. "Geri döneceğiz."

"Evet," diye ekledi Fury, "senin için güzel bir ikramla birlikte."

Ağabeyi ve babasının peşinden eve girerlerken Vane kolunu Bride'ın omuzlarına doladı. "Büyüdüğün yer burası mı?" diye sordu Bride'a.

"Hayır. Ailem birkaç yıl önce küçük çiftliklerini sattıktan sonra buraya taşındı."

Paul onlara kapıyı açarken, "Eski yerimi özlüyorum," dedi. "Burada çok fazla yönetmelik var. Hastalarımı arka tarafta tutabilmek için özel bir ruhsat almak zorunda kaldım ve rutin olarak para cezaları ödemek zorundayım."

"Neden hareket ettin?" Fury sordu.

Paul omuz silkti. "Annesi şehre daha yakın olmak istedi. Karısı bir şeye gönöl vermişse bir erkek ne yapabilir ki?"

Yemek salonuna girdiklerinde büyük bir ziyafet onları bekliyordu ve Deirdre hâlâ gitmelerini tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

"Buraya gel ve yanıma otur, Vane," dedi Joyce, sağındaki sandalyeyi göstererek. "Ve Fury, sen de diğer tarafa oturabilirsin. Gelin'in tarafı."

Fury oturur oturmaz Titus koşarak geldi ve onun kucağına tırmanmaya çalıştı.

"Aman Tanrım!" Joyce tersledi. "Paul, köpeği indir." "Sorun yok," dedi Fury gülerek.

Sonra Vane oturduğunda Titus ona doğru koştu ve yüzünü yaladı. "Hey oğlum, çiğneme pençelerine dikkat et."

"Köpeğimin içine ne girdi?" Joyce Titus'un tasmaını çeğiştirerek sordu. "Normalde insanlara karşı soğuktur."

"Köpekler iyi insanları gördüklerinde tanırırlar," dedi Paul hindiden bir parça dolma çıkarırken.

"Titus," dedi köpeğe doğru tutarak. Titus onu almak için koştu.

Gelin, Vane'in yanına oturdu. "Patrick, Maggie nerede?"

"Ailesinin yanında. Burada yemek yedikten sonra oraya gideceğim. Burada uyuyacağımız için annesinin kıskançlık yapmadığından emin olmak istedi."

"Maggie Patrick'in karısı," diye açıkladı Joyce Vane'e.
"İlkbaharda beni büyükanne yapacak."

"Tebrikler," dedi Vane Patrick'e.

"Evet, göreceğiz. Çok korkuyorum. Şahsen, birinin ebeveyni olmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Evet," dedi Bride gülerek. "Oyuncaklarınızı paylaşmak zorunda kalabilirsiniz."

Patrick yüzünü buruşturarak masanın üzerinden kafasına doğru bir bezelye fırlattı. Vane bezelyeyi temas etmeden önce yakaladı, sonra da Patrick'e doğru fırlattı. Bezelye tam gözlerinin ortasına isabet etti.

Gelin kahkahalarla inledi.

"Çocuklar!" Joyce tersledi. "Uslu durun yoksa sizi köşede yemek zorunda bırakırım."

"Güzel refleksler, dostum," dedi Patrick, kaşlarını iyi niyetle silerek. "Bence seni takıma almalıyız."

"Hiç sanmıyorum Pat," dedi Bride. "Nedense Vane'in sırtında 'Seviyorsan Kes ve Kırp' yazan bir tişört giymekten çekineceğini düşünüyorum. Köpekler konusunda biraz hassas kısırlaştırma."

Vane bunun üzerine kaşlarını çattı ama akıllıca çenesini kapalı tuttu.

Babası sertçe güldü. "Onun bakış açısını anlayabiliyorum. Castrators için oynamak isteyen çok fazla erkek yok. Ama garip bir şekilde isteyen çok sayıda kadın veterinerimiz var."

"Ah, onun üzerinde çalışacağız," dedi Patrick. "Bu reflekslerle onu kesinlikle kullanabiliriz."

Vane, Deirdre'nin yüzündeki üzüntü ifadesini fark etti ama orada oturup peçetesini kucağına koyarken hiçbir şey söylemedi.

Gelinin babası kutsama duasını okuduktan sonra hindiyi kesmek için ayağa kalkarken annesi de garnitürleri dağıtmaya başladı.

Bride hem ona hem de kendisine servis yaparken Vane kaseleri tuttu.

"Hoşuna gitmeyen bir şey var mı?" Gelin ona sordu.

"Pek yok."

Bunun üzerine gülümsedi. "Çok kolaysın."

Dürtüsel olarak onun yanağını öptü, ta ki kızın Aile onlara bakıyordu. "Özür dilerim," dedi, yanlış bir şey yapmış olmaktan korkuyordu.

"Üzülme," dedi Joyce. "Bebeğimi bir kez olsun gülümserken gördüğüme sevindim."

Vane patates püresini Gelin'in karşısındaki Fury'ye uzattı, o da kaşlarını çatarak baktı. "Bunlar ne?" diye sordu.

"Patates," dedi Vane ona.

"Onlara ne yapmışlar?"

"Sadece ye onları, Fury," dedi Vane. "Onları seveceksin, güven bana."

Patrick homurdandı. "Sen nerelisin ki daha önce hiç patates püresi görmedin?"

"Mars," dedi Fury kaşlarını çatarak patateslerin kaşığa yapışmasına bakarken.

Sadece biraz aldı ve sonra Paul'e uzattı. Fury biraz öne eğildi ve patatesleri köpekçe bir tavırla kokladı.

Bride, Vane'in bacağının kendi bacağının üzerinden uzanarak Fury'nin masanın altındaki sandalyesini tekmelediğini hissetti.

Fury bir anda doğruldu ve kendisine uyarıcı bir bakış atan Vane'e baktı.

"Sahi mi, nerelisin sen?" Deirdre tekrar sordu. "Siz burada mı büyüdünüz?"

"Hayır," diye yanıtladı Vane. "Büyürken çok seyahat ettik. Hemen hemen her yerde yaşadık."

Kız kardeşi ona ters ters baktı. "Seni New Orleans'a getiren nedir?"

"Deirdre," dedi Bride. "Burası ne zamandan beri Engizisyon oldu?"

"Annem onun hakkında ciddi olduğunu söylediğine göre. Bence yeni erkek arkadaşın hakkında bir kot pantolonun içinde iyi görüldüğü gerçeğinden daha fazlasını bilmeliyiz."

"Deirdre," dedi Paul alçak ama sert bir ses tonuyla. "Josh'un suçlarının bedelini Bride ve Vane'e ödetme."

"Peki," diye tersledi Deirdre öfkeyle. "Ama sekreteriyle kaçtığına ve çocuklarına babalarının neden bir pislik olduğunu açıklamak için onu yalnız bıraktığına, umarım bunu hatırlarsın." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

"Özür dilerim," dedi Joyce ayağa kalkarak. "Siz yemeğinizi yiyin. Ben bir dakika içinde döneceğim."

"Deirdre'nin kocası birkaç ay önce onu terk etti," dedi Gelin. Vane'e açıkladı. "Çocukları tatil için onunla birlikte ve Deirdre bu konuda zor zamanlar geçiriyor."

"Neden bir uğultu..." Fury, Bride'ın "insan" demek üzere olduğunu anlamasını sağlayacak şekilde heceyi uzattı. "Koskoca eşek bunu yapar mı?" dedi ve sözünü bitirdi.

Paul, "Bazı erkeklerin neden böyle yaptıklarını bilmiyorum," dedi. "Kötü çöplerden kurtulmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

Bride, masanın altında kalçasıyla oynayan ve onu aşırı derecede ateşlendiren Vane'e bakarak, "Katılıyorum," dedi. Adamın dokunuşu heyecan vericiydi.

Joyce, Deirdre'nin tabağını almak için geri döndü ve sonra tekrar odadan çıktı.

Paul iç çekti. "Keşke bunu onun için daha iyi hale getirebilseydim. Çocuklarınızdan birinin acı çektiğini görmekten ve bunu durduramamaktan daha kötü bir şey olamaz."

Fury, "Onun için onu öldürebilirim," diye teklif etti. Vane boğazını temizledi.

"Kaza geçirmiş olabilir," diye tekrar denedi Fury. "İnsanlar her zaman kaza geçirir."

Patrick şeytani bir kahkaha attı. "Küreğim var."

Paul şarabını yudumlamadan önce, "Boş ver onu," dedi. "Arka bahçede bir timsahım var."

Hepsi güldü.

Joyce geri döndü ve yerine oturdu. "Bunun için üzgünüm."

"O iyi mi?" Gelin sordu.

"Olacak. Sadece zaman alacak."

Vane, Bride'ın üzüntüsünü hissetti. Onun kalçasını rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

"Muhtemelen Vane'i getirmemeliydim. Duyarsız davrandım."

"Oh bah!" Joyce tersledi. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Gelin. Onunla tanışmak istedik." Vane'e gülümsedi. "Bu Deirdre'nin sorunu, tamam mı?"

Gelin başını salladı.

Patrick ve Paul ileri geri konuşurken huzur içinde yemeklerini bitirdiler. Sonra Joyce cevizli turta ve dört katlı çikolatalı kek getirdi.

Gelin pastadan küçük bir parça kesti.

"Pasta istemiyor musun?" Vane sordu. "Çikolatanın en sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

Özlemle ona baktı. "Hayır, bakmasam daha iyi."

O elini uzatmadan önce Vane tabağına bir dilim koydu.

"Vane!"

"Bunu sen istedin. Bu bakışı biliyorum."

Ona gözlerini devirdi ve çatalını aldı. "Teşekkür ederim."

Vane başını salladı. Annesinin onu izlediğini hissetti. Ona doğru bakınca, uzanıp kolunu hafifçe sıvazlayan Joyce'tan minnettar bir gülümseme aldı.

Bu onun içinde garip bir his uyandırdı. Gerçek bir annenin dokunuşuna sahip olmak böyle bir şey miydi?

Yemekten sonra Bride, Vane ve Fury'ye bir gün için yeterince işkence ettiğine karar verdi. "Muhtemelen geri dönmeliyiz," dedi.

"Ne?" diye sordu babası. "Oyun yok mu?"

"Sen ve Patrick maçı izleyebilirsiniz, baba."

Büyük bir şaşkınlık yaşayan babası gerçekten de somurtmuştu.

Gelin, Vane ve Fury'ye karşı bu kadar nazik olduğu için ona sarıldı. "Ben Deirdre'ye veda etmeye gidiyorum. Ben dönene kadar çocuklara iyi davranın."

Gelin misafir odalarına giden merdivenlere yöneldi. Deirdre'yi koridordaki son odada buldu.

"Selam tatlım," dedi kapıyı iterek açarken. "İyi misin?"

Deirdre yatağa otururken gözleri kıpkırmızı olmuştu, karnına bir yastık tutuyordu. Yemek tabağı hala Komodinin üzerinde dokunulmamış. "Ben iyiyim. Sanırım."

Kardeşine yardım etmek için bir şeyler yapabilmeyi dileyen Bride yatağa doğru yürüdü. Deirdre'nin kırık kalbine nasıl da sempati duyuyordu. Vane ona doğru gelip gülümsemesini sağlayana kadar o da aynı şeyleri hissetmişti. "Çok özür dilerim."

"Üzülme. O pisliğin gitmesine sevindim ama sen... Vane'i bırakmalısın."

Deirdre'nin ses tonundaki kin kadar kız kardeşinin sözleri de onu şoke etmişti. "Affedersiniz?"

"Hadi, Gelin. Aptal olma. Ona bak. Kendine bir bak. İkiniz birbirinize ait değilsiniz."

Gelin kız kardeşine bön bön baktı. "Pardon?"

"Taylor harika bir adamdı, ona iki elinizle sarılmalıydınız. Güvenilir ve istikrarlıydı. Hepsinden önemlisi, toplumda saygı duyulan biriydi. Ama sen onun istediğini yapmak yerine kilo vermeyi reddettin ve o da seni şişman olduğun için terk etti. Şimdi bu adam karşına çıkıyor ve Taylor hiç var olmamış gibi üzerine atlıyorsun. Seni suçladığımdan değil. O birinci sınıf, ama aptal olma."

Oh, bu belden aşağı bir vuruştı ve dürüst olmak gerekirse, Deirdre her zaman "güzel" olarak bilinirken Bride "akıllı" olmaktan bıkmıştı. "Bir yılanla evlenmiş olman Vane'in köpek olduğu anlamına gelmez."

Gelin bunun üzerine tereddüt etti. Aslında Vane bir köpekti, sayılır. Ama bu şekilde değil. "Vane beni asla aldatmaz."

"Evet, doğru. Bana bak, Gelin. Louisiana Güzeli yarışmasında birinci oldum ve o zamanlar çok genç olmasaydım kazanabilirdim. Hâlâ çok çekiciyim ama kocam beni terk etti. Senin ne şansın var?"

"Mükemmel" kız kardeşine kızgın olan Bride ona bakmayı reddetti. Bunun yerine, Vane ve Fury'yi babasıyla birlikte gördüğü arka bahçeye bakan pencereye doğru ilerledi.

"Josh'la para için evlendin, unuttun mu?" Gelin onları köpeklerle birlikte izlerken söyledi. "Aslında bunu bana düğünden önceki gece söylemiştin."

"Oh, ve sanırım Vane'i kişiliği için seviyorsun? Ben aptal değilim. Onu kışının ne kadar güzel görüldüğü için seviyorsun."

Yine de Bride eşini izlerken gerçeği biliyordu. Vane insan değildi. Bir insan gibi düşünmüyor ya da davranmıyordu. Taylor ve Josh'un aksine, olmasını istediği kişi olmadığı için onu asla terk etmeyecekti.

Onu olduğu gibi seviyordu. Vane bir kez olsun onu değiştirmeye ya da başkalaştırmaya çalışmamıştı. Onu sadece kabullenmişti, hataları ve her şeyiyle.

Vane onu asla aldatmazdı. Asla yalan söylemez. Ama ona zarar veren herkesi öldürürdü.

Ve o anda, kimsenin ulaşamadığı bir köpeği sevmesini izlerken, ne kadar çok sevdiğini fark etti. onu severdi.

Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu.

Onsuz yaşama fikri bile onu öldürüyordu.

Yapamadı. Son birkaç hafta içinde hayatının ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. En önemlisi de kalbinin ayrılmaz bir parçasıydı.

Bu düşüncenin gerçekliği üzerine çöktüğünde gözleri yaşardı.

Onu gerçekten, bir kadının bir erkeği sevebileceğini hiç bilmediği bir şekilde seviyordu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Dee. Vane nazik ve düşünceli biri. Benimle ilgilenir."

"Taylor'dan ayrıldıktan sonra onu sadece birkaç haftadır tanıyorsun. Ona bu kadar takılman utanmazca."

Gelin kız kardeşine baktı. Deirdre için üzülmüyordu ama bu kız kardeşine kendisini kötü hissettirmeye çalışma hakkını vermiyordu. "Sadece kıskanıyorsun."

"Hayır, Gelin, değilim. Ben gerçekçiyim. Vane senin liginin çok dışında."

Bride mükemmel kız kardeşine ters ters baktı ama içten içe Deirdre'nin büyük olasılıkla ne olduğunu asla bilemeyecek olmasına çok üzülmüyordu.

Vane ile yaşadığı aşk.

Eğer yapabilseydi, kız kardeşine bu hediyeği verirdi. Ama bu onun kontrolünde değildi.

"Her neyse, Dee. Sonra görüşürüz."

* * *

Vane ve Fury yine laboratuvar hayvanıyla birlikte bahçedeydi.

"Onu eve götürmek istemezsin, değil mi?" Fury köpeklerle oynarken Paul sordu.

"Valerius donuna işerdi," dedi Fury. "Yapabilir miyim?"

Vane güldü. "Elbette. Ama Cujo muhtemelen Sığınak'a gidecek."

"Biliyor musun," dedi Paul, "bunu aylara kendim sormayı düşünmeliydim."

Vane Paul'e şüpheli bir bakış attı. "Pardon?"

"Ama sonra, o sadece bir köpek olduğu ve bir Were olmadığı için, ayıların onu karşılayacağını düşünmedim."

Paul onu tekmeleseydi Vane daha fazla şaşıramazdı.

Paul babacan bir ses tonuyla, "Kapa çeneni, Vane," dedi. "Ben eyaletin önde gelen veterineriyim. Carson hâlâ mesleği öğreniyor. Başa çıkamadığı bir şey olduğunda kimi arıyor sanıyorsun?"

Carson Sığınak'taki veterinerdi. Kendisi de bir Were-Avcısı olan Carson sadece elli yaşındaydı ve onların dünyasında bir çocuktan fazlası sayılmazdı.

Paul, "Fang hakkında her şeyi ben de biliyorum," diye devam etti.

Fury çitin önünde durmak için öne çıktı. Elini Paul'e hayretle bakarken elini parmaklıkların üzerine koydu. "Neden buraya gelmemize izin verdin?"

Paul, Vane'in elini tuttu. İz gizlenmişti. "Örtmene gerek yoktu. Bride bana adını söylediği anda neler olduğunu anladım. Arkadaşlarınızı nasıl koruduğunuzu da biliyorum. Bu konuda tam olarak mutlu olduğumu söyleyemem ama en azından Deirdre'nin incindiği gibi onu inciteceğinden korkmama gerek yok."

Vane yumruklarını sıktı. "Joyce-"

"Hayır. Sizin dünyanız hakkında hiçbir şey bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Sığınak hakkında kimseye bir şey söylemedim." Paul Vane'in elini bıraktı. "Eğer benim onayımı istiyorsan var. İkinizi yemekte görene kadar emin değildim. Küçük kızımı bu kadar mutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama unutmayın, eğer onu incitirseniz..." Kafesinde kafasına bir külah geçirilmiş bir köpeğın bulunduğu yere baktı.

"Ah dostum," diye nefes aldı Fury. "Bu çok iğrenç." "Kesinlikle aynı fikirdeyim," diye katıldı Vane.

"Evet, Bride benim bebeğim ve ben bayıltıcı tabanca ve neşter kullanmayı biliyorum."

Fury kendini avuçlarken Vane irkildi.

"Vane?"

Döndüklerinde Bride'ın kendilerine doğru yürüdüğünü gördüler. Paul geri adım attı. "Sana bir tasma getireyim-"

"Buna ihtiyacımız olmayacak," dedi Fury, kapıyı açıp köpeği de kendisiyle birlikte dışarı çıkardı.

"Hayır, sanırım değil," dedi Paul. Kendisini tersleyen köpeği sevmeye gitti.

"Uslu dur," dedi Fury, Cujo'yu geri çekerek. Gelin yaklaşırken tereddüt etti.

"Ve Bride'ı ısırmasan iyi edersin," diye uyardı Vane. "Yoksa seni burada bırakırız."

Köpek kuyruğunu salladı ve oturdu.

"Bizimle geliyor mu?" diye sordu.

Babası başıyla onayladı. "Onu evlat edinecek kadar naziktiler." "Çok naziksiniz," dedi Vane'e.

Fury alay etti. "Pek sayılmaz. Bir çukura atılan herkes için üzüldüğüm."

Gelin uzandı ve Fury'ye sarıldı. Kurdu ve yaşadıklarını çok iyi anlıyordu.

Fury boğazını temizledi ve geri çekildi. "Bana duygusal davranma Gelin, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Cujo gibi benim de ilk içgüdümlü saldırı ve bu da Vane'in beni oradaki zavallı adam gibi göstermesine neden olur."

Gelin külahlı köpeği gördü. "Ah." "Aynen öyle."

Vane kolunu ona doladı ve babası, Fury ve Cujo onları takip ederken birlikte eve doğru yürüdüler.

Joyce köpeği yanlarında görünce şaşkınlıkla başını kaldırdı ama Bride'a büyük bir Tupperware çuvalı uzatırken bir şey söylemedi. "Artıkları herkesle paylaştım."

"Hiç patates aldık mı?" Fury sordu.

Vane kaşlarını kaldırdı. "Yani şimdi onları seviyor musun?" "Evet, iyilerdi."

Gelin annesini yanağından öptü. "Teşekkürler anne."

Patrick onları oturma odasında karşıladı. Vane'e elini uzattı. "Seninle tanışmak güzeldi, uyuşturucu bağımlısı olsan bile-pezevenklik

yapıyor." "Sen de öyle."

"Affedersiniz?" Gelin sordu.

Fury gülerek, "Bu uzun bir hikaye," dedi.

"Eve giderken dikkatli olun," dedi Joyce onları arabaya götürürken. "Durun, köpeğe bir battaniye getireyim de deri koltukları çizmesin."

Annesi battaniyeyi getirip Cujo için arkaya koyarken Bride tekrar vedalaşmak için birkaç dakika bekledi. Anne ve babasına sarılıp onları öptükten sonra Bride arabadaki kurtlara ve köpeğe katıldı.

Kısa süre içinde Garden District'e doğru geri döndüler.

"İyi bir ailen var, Gelin," dedi Vane.

Önce ona, sonra da Fury'ye baktı. "Evet, öyle. Bence siz en iyisisiniz."

Söyledikleri karşısında Vane'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Ailenizi kastetmiştim."

"Sen ve Fury ailemin bir parçasısınız, Vane. Sen onun en iyi parçasısın."

"Sanırım ikinizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var." Fury oturduğu yerden kalktı ve Gelin'in elini sıktı. "Görüşürüz, küçük kardeşim." Sonra köpekle birlikte arka koltuktan çıkıp gözden kayboldu.

Vane arabayı yolun kenarına çekti ve durdurdu. "Bana ne diyorsun, Gelin?"

Kalbini tutan o inanılmaz ela gözlere bakarken saçlarıyla oynamak için elini kaldırdı köleleştirilmiş. "Kız kardeşim bir gün beni nasıl yüzüstü bırakıp gideceğin konusunda bana bağırıp çağırırken bir aydınlanma yaşadım. Hayatımda senin gibi birini hiç tanımadım Vane ve tanıyacağımdan da şüpheliyim. Sanki tadıma bakabiliyormuşsun gibi bana bakmanı seviyorum. Çok mu üşüdüm, çok mu üşüdüm diye endişelenmeni seviyorum.

Yeterince yedim. En çok da geceleri bana sarıldığında hissettiklerini seviyorum. Sanki kırılacağımdan korkuyormuşsun gibi bana dokunmanı. Ve beni kollarının arasına almaya özen göstermeni."

Durakladı ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum, Vane. Sen hayatıma girene kadar gerçek aşkın ne olduğunu bildiğimi hiç sanmıyorum."

İşaretli elini ona doğru uzattı. "Seninle çiftleşmeye hazırım."

Şaşkın ve kararsız görünüyordu. "Bundan emin misin?"

"Hayır dersem neler kaybedeceğini bildiğin halde bana bu soruyu soruyor olman bile senin hakkında ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyor. Evet, Vane Kattalakis. Eminim."

Onu kollarının arasına alıp nefessiz bir şekilde öpmeden iki saniye önce yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Vane derin, kurt gibi bir hırıltıyla geri çekildi. "Bu lanet şeyi sürmek zorunda kaldığım için gerçekten nefret ediyorum. Aksi takdirde şu anda ikimizi de yatağa atmış olurdum."

"Arabayı eve puflayamaz mısın?"

"Hayır. Bu çok büyük ve ağır, eğer onu terk edersem çalınır ve Otto beni asla affetmez. Bu lanet olası hurda yığınının çok seviyor." Onu bıraktı ve koltuğuna geri yerleşti.

Ve rekor sürede eve dönerken neredeyse kalp krizi geçirecekti. Richard Petty'nin bu adam üzerinde hiçbir etkisi yoktu. trafiğe girip çıkıyordu.

Valerius'un kapısının önünde gıcırdayarak durdular ve Vane onları arabadan yatak odalarına götürdü. Bir saniye sonra

yatağın yanında duruyorlardı; bir sonrakinde ise yatağın içinde çıplaktılar.

Gelin onun hevesine güldü. "Zaman kaybetmiyorsun, değil mi?"

"Fikrini değiştirmeni istemiyorum."

"Değiştirmeyeceğim."

Vane onu derinden öptü. Onun için çoktan sertleşmişti.

Gelin elini adamın sırtında gezdirdi ve onu hissetmekten zevk aldı. Adamın teni çok sıcak ve erkeksiydi. "Unutma, bu seni büyük bir İrlanda düğününden kurtarmaz."

O da buna güldü. "Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Ciddiyet kalbinin derinliklerine yerleşirken gülümsemesi soldu. "Bu kesinlikle sen olabilirsin."

Onu tekrar öptü, neredeyse yutacaktı.

Adam uzaklaştığında kadın zar zor nefes alabiliyordu. "Tamam," dedi sessizce. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Vane sırt üstü yattı ve Vane'in oradaki görüntüsü karşısında kadının nefesi kesildi. Bronzlaşmış teni krem rengi çarşafların üzerinde mükemmel bir şekilde duruyordu. Saçları gevşekti ve onu daha da çekici gösteriyordu. "İşaretli avucunu benimkine bastırmalısın."

Gelin avucunu onun sıcak ve nasırlı avucuna koydu. Vane parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Şimdi benim müdahalem olmadan beni vücuduna almak zorundasın."

"Bu biraz garip, ama tamam."

"Pek sayılmaz. Dişilerimizi korumak için bir güvence olarak kuruldu. Sahiplenme asla bir dişiye zorla yaptırılamaz. Bunu kendi özgür iradesiyle tamamlamalıdır."

Gelin dizlerinin üzerine oturdu ve dikkatlice onun zayıf beline sarıldı. Ona baktı ve bunun onları nasıl değiştireceğini merak etti.

Bu onları değiştirir mi?

Nasıl değiştirmez?

Bundan sonra çiftleşeceklerdi. Kadın adama ait olacaktı ve ölene kadar adam da kadına ait olacaktı.

Vane onun boştaki elini kendi eline aldı ve nazikçe öptü.

Kalbi hızla çarpan Bride, adam içine girene kadar vücudunun yerini değiştirdi. İkisi de bu his karşısında inledi.

Eli ısınmaya başladığında Vane dişlerini sıktı. Onu itmemek için tüm iradesini kullandı. Ama bu onun seçimi değildi, onun seçimiydi.

"Şimdi şunları söylemelisiniz: 'Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbimde yakın tutacağım. Sonsuza kadar senin yanında yürüyeceğim.'"

Gelin, kendi avucu gıdıklanırken onunla bakışlarını kilitledi. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbimde yakın tutacağım. Sonsuza kadar senin yanında yürüyeceğim."

Vane yeminini tekrarlamadan önce gözleri karardı. Bunları söyler söylemez, sanki acı çekiyormuş gibi sırtını kamburlaştırdı.

Köpek dişleri bir vampir filminden fırlamış gibi uzayınca Gelin şaşkınlıkla ciyakladı.

Vane hırıltılı bir şekilde nefes alırken onu hareketsiz tuttu. Tüm vücudu gergin ve kaskatı kesilmişti.

"Sorun yok, Gelin," diye homurdandı. "Korkma. Bu sadece yaşam güçlerimizi birbirine bağlayabilmemiz için thirio'yu çağıran Sahiplenme büyümüz. Birkaç dakika içinde geçecek."

"Acı çekiyor gibi görünüyorsun. Yapabileceğim bir şey var mı?" "Sadece geçmesini bekle," diye nefes nefese kaldı.

"Eğer bağlanırsak,
duracak mı?" Başını
salladı.

"O zaman benimle bağ kur."

Tısladı, sonra onunla bakışlarını kilitledi. "Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun, Gelin? Eğer ben ölürsem, sen de benimle birlikte ölürsün. Anında. Tabii hamile değilsen ve o zaman bebeğimiz doğar doğmaz öleceksin."

Kalp atışı üç katına çıktı. Ama ona bakarken. ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyordu. Onsuz yaşamak istiyor muydu? "Ne olacak ki?" dedi. "Eğer bunu yapacaksak, sonuna kadar gidelim."

"Emin misin?"

Başını salladı.

Vane onun altında doğrulup oturdu. Onu göğsüne bastırdı ve boynuna sokuldu. "Ben seni ısırıktan sonra, sen de beni omzumdan ısırarak zorunda kalacaksın."

Kız cevap veremedi, adam dişlerini kızı geçirdi.

Gelin haykırdı ama acıdan değil. Adamın içinde şiştiğini hissettiğinde hayal bile edemeyeceği bir zevk onu parçaladı. İlahi bir orgazm onu parçalara ayırırken kendini ona doğru itti.

Ağzında kendi dişlerinin büyüdüğünü hissederken görüşü bulanıklaştı. Artık insan gibi hissetmeyene kadar bir şey onu ele geçirmiş gibiydi.

Bu ...

Harika. Bir sonraki bildiği şey, dişlerini Vane'in omzuna geçirdiği oldu.

Kendilerinden geçmiş bir halde, kalp atışları senkronize olurken ve oda dönerken birbirlerine sarıldılar. Gelin hayatı boyunca başka bir varlığa hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Gerçekten de sanki tek bir kişiydiler, birleşmişlerdi. Fiziksel olarak.

Ruhsal olarak. Mükemmel bir şekilde.

Vane onun tadına bakarken nefes alamıyordu. Onunla asla bağ kurmamalıydı ama yine de onunla birlikte olduğu için çok minnettardı. İlk kez Anya'nın neden eşiyile bağ kurduğunu anlamıştı.

Gelin'i kaybetmek istemiyordu. Onsuz tek bir günü bile hayal etmek istemiyordu.

Şimdi yapmaz.

Orgazmı azalırken ve dişleri çekilirken başı dönüyordu. Gelin uzaklaştı ve sanki sarhoşmuş gibi ona baktı.

"Bitti mi?" diye sordu.

Başını salladı, sonra onu öptü. Onu tekrar öptü. "Sen benimsin, Gelin McTierney. Şimdi ve daima."

Gülümsedi.

Vane onu yatağa sırt üstü yatırdı ve kendini onun üzerine bıraktı. Sadece onu hissetmek istiyordu. Eşini.

Bunun gerçekliği kalbini kuşattı ve onu uçurdu.

Gelin tüm vücuduyla onu kucakladı. Orada kendini çok iyi hissediyordu. Elini onun saçlarında gezdirdi ve gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Düşünüyordum da, her kadın kendi evcilleştirilmiş kurduna sahip olamaz."

Gözleri parıldadı. "Kendime evcil diyebileceğimden emin değilim. Üzerimde böyle bir etkiye sadece sen sahiptin."

"En çok hoşuma giden de bu."

Onu öpmek için başını eğdiğinde telefonu çaldı. Vane homurdanarak geri çekildi. Elini uzattı ve telefon odanın öbür ucuna, onun avucuna uçtu.

Gelin kaşlarını çatı. "Bunu yapmana alışabileceğimden emin değilim."

Boynunu şakacı bir şekilde ısırdı, sonra cevap verdi.

"Merhaba, Aimee," dedi, sonra durakladı. Ona baktı ve Aimee onun gözlerindeki şaşkınlığı fark etti. "Teşekkürler, gerçekten minnettarım. Bir saniye bekle."

Sessiz tuşuna bastı. "Fang'i izleyen Sığınak'taki ayılardan biri. Onlar kendi Şükran Günü kutlaması ve bu gece Fang'i ziyaret etmek istiyorsam sürgünümü geçici olarak kaldırmaya karar verdim."

"Tamam."

"Benimle gelip onunla tanışmak ister misin diye merak ediyordum. Yani, aslında hiçbir şey söylemiyor ama-"

"Kardeşinle tanışmayı çok isterim," diyerek onun sözünü kesti.

Telefona dönmeden önce rahatlamış görünüyordu. "Evet, birazdan orada oluruz. Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve komodinin üzerine koydu.

Gelin orada sessizce yatıyor, ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Bu öğleden sonra başlarına gelenleri.

"Yaşlanmadığıma emin misin? Kendimi farklı hissetmiyorum."

"Benimle birleşmelisin ama daha önce hiç çiftleşmediğim için ne hissetmemiz gerektiğini bilmiyorum."

Gelin eline baktı. İşareti artık canlı bir kırmızıydı. "Ama bu farklı. Peki ya seninki?"

"Seninkine benziyor."

Bu iyiye işaretti. "Kanını içmeye devam etmek zorunda mıyım?"

Başını iki yana salladı. "Bir daha asla."

"Güzel. Düşüncesi bile iğrenç."

Vane ayağa kalktı ve onu yataktan çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Sizi yıkayacağım Leydi Kurt, böylece sizi Sığınak'a götürebilir ve herkese gösterebilirim."

Onun düşündüğü kadar güzel olmayı ne kadar isterdi. Ona pembe gözlüklerle bakan biriyle birlikte olmak çok güzeldi.

Vane onu banyoya götürdü ve duşu açtı. Suyu ayarladıktan sonra perdeyi açtı ve önce onun girmesine izin verdi.

Gelin biraz garip hissetti. Daha önce hiç bir erkekle yıkanmamıştı. Ama Vane vücudunu sabunlamaya başladığında, ona duyduğu sıcak arzu dalgası içinde garipliği kayboldu.

Çıplak ve ıslak olarak gerçekten iyi görünüyordu ve elleri vücudunun her santiminde kayarken inanılmazdı.

"Gerçekten yeteneklisin," dedi, adam bacaklarının arasını yıkarken nefesi kesildi.

Elindeki bezi bırakıp onu okşamak için parmaklarını kullanırken onu nazikçe öptü.

"Hiç tatmin olmuyorsun, değil mi?" Bride onun tekrar sertleştiğini hissedince sordu.

"Sen söz konusu olduğunda değil." Onu sırtını serin fayans duvara yasladı. İçine girmeden önce bacaklarından birini kaldırarak dar beline doladı.

Adam ona doğru iterken Gelin zevkle haykırdı. Boşalana kadar her iki bacağını da onun beline doladığını ve itmeye devam ederken tüm ağırlığını desteklediğini fark etmedi.

Dudaklarını yakaladığında saçları ıslanmış ve damlıyordu. Kendini derinlere gömdü, sonra ürperdi.

Bride, Vane'in yüzünü izlerken suyun kollarına ve bacaklarına değdiğinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Kurdu onun için geldiğinde çok güzeldi. Onu zahmetsizce tutuyordu
Vücudu titremeye devam ederken.

İşini bitirdikten sonra, adam ondan çekilirken kadın bacaklarını indirdi.

Kesik kesik bir nefes aldı, sonra arkasını dönüp suya baktı.

Gelin düşüncesizce önünü onun çıplak sırtına bastırdı.

Vane, Gelin'in ona karşı hissettiği duyguyla tısladı. Kollarını onun beline doladı ve ellerini vücudunda gezdirdi. "Bunu yapmaya devam edersen buradan asla ayrılamayız. Duş," dedi boğuk bir sesle.

"Elbette yapacağız. Su soğursa burası pek eğlenceli olmaz."

"Doğru."

Sonra onu sevinçle bıraktı ve onu yıkamak için bezi aldı.

Gelin daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. O muhteşem kasları sabunlamak ve vücudunu durulamaya yardımcı olmak aslında çok eğlenceliydi.

"Sen çökmüşsün," diye nefes aldı.

O da buna bir gülümseme ve öpücükle cevap verdi.

İşlerini bitirdikten sonra duştan çıktılar. Bride giyinmeleri gerektiğini düşündü ama Vane onları ailesinin evinde giydikleri kıyafetlerle yeniden giydirerek onu şaşırttı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Vane omuz silkti. "Nefes almak gibi bir şey. Çok az düşünüyorum ve puf. Bu sihir."

"Keşke bunu yapmadan önce beni biraz uyarsaydın. Tüm bunlara hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Onu memnun etmek için kapıdan geçirdi ve koridordan Fury'nin odasına götürdü.

Vane kapıyı çaldı.

"Evet?" Fury içeriden seslendi.

Vane kapıyı omuzlayıp açtığı anda Fury'yi yatağında köpeklerle birlikte buldu. "Sığınak'a doğru gidiyorduk. Ben sadece "Bize katılmak ister misin diye

merak ediyordum." "Elbette. Cujo

gelebilir mi?"

"Sanırım. Gerginleşirse onu her zaman kafeslerden birine koyabiliriz."

"Kafesler mi?" Gelin sordu.

Vane onunla yüzleşmek için döndü. "Sığınak'ta pek çok farklı türde hayvan olduğu için, birilerinin çirkinleşmesi ihtimaline karşı bir oda dolusu kafesleri var."

Fury ve Cujo odadan dışarı fırladı. "Nasıl

gitmek istersin?" Vane ona sordu.

Gelin derin bir nefes verdi. "Beni buraya ışınlı, Scotty."

Vane onun elini tuttu ve Sığınak'a doğru hareket ettirdi.

Bride'ın yönünü bulması bir saniye sürdü. Bu barın önünden milyonlarca kez geçmişti ama daha önce hiç içine girmemişti. Kapıda kapalı olduğunu söyleyen bir tabela vardı.

Ancak içeride çok sayıda hareketlilik vardı. Aralarında Fury ve Cujo'nun da bulunduğu en az elli "insan" oradaydı. çeşitli sakinleri kokluyor.

Birkaç masa bir araya getirilerek beyaz masa örtüleriyle kaplı, gerçekten uzun bir ziyafet masası oluşturulmuştu. Başka bir dizi masada hayatında hiç görmediği kadar çok yiyecek vardı. Bir düzine hindi, yirmi jambon ve her çeşitten en az iki düzine kek ve turta vardı.

Bilinen yan eşyalar ve tanımlayamadığı birkaç eşya.

Ama onu en çok şaşırtan şey, oradaki herkesin inanılmaz derecede çekici olmasıydı. Tanrım! Sanki bir model revüsü gibiydi.

Gelin çok korkmuştu.

"Vane," dedi uzun boylu, muhteşem sarışın bir adam yanlarına gelirken. "Gelip gelemeyeceğinizi merak ediyorduk."

"Hey, Dev."

Bride odaya giren ve daha fazla yiyecek taşıyan iki "Dev "i daha fark etti.

"Biz dördüzüz," dedi Dev hınzır bir sırıtışla. "Bundan anlayabilirsin." Tişörtünün kolunu yukarı çekerek ona bir ok ve yay dövmesi gösterdi, sonra da kardeşlerini işaret etti. "Bamyayı tutan kaba görünümlü kişi Remi. Şurada kucağında ayı yavrusu olan utangaç kişi Quinn ve yengeç bacağı tabağını tutan da Cherif. Sakın

Kimin kim olduğunu hatırlayamazsanız endişelenmeyin, sadece 'quad' diye bağırın, biz de cevap verelim."

Çok arkadaş canlısı ve açık görünüyordu.

"Ben Bride," dedi ve elini ona uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıktığı sırada Vane'in arkasında başka bir çekici sarışın adam belirdi. Boğazından alçak sesle hırlayarak ona bir kurdu hatırlattı.

"Bunu aklından bile geçirme, Sasha," diye karşılık verdi Vane, adama ölümcül bir bakış attı. "Senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

"Kurtlar," dedi Dev Bride'a. "Alfalar bunu yapmak zorunda Birbirlerini her gördüklerinde baskınlık saçmalığı. Ben bir ayıyım. Herkesle iyi geçiniriz. Tabii bize bulaşmazsanız, o zaman kafanızı koparırsınız."

Dev başını Sasha'ya doğru eğdi. "Neden gidip babamın fiçileri getirmesine yardım etmiyorsun?"

Sasha geldi ve Bride'ı kokladı. Vane'e dönmeden önce biraz sakinleşmiş görünüyordu. "Elbette, Dev. Vane'i eşinin önünde utandırmak istemem. onu yenmek."

Vane ona doğru bir adım attı ama Dev önünü kesti.

"Git, Sasha," dedi Dev sertçe.

Sasha sonunda gitti.

Dev derin bir nefes aldı ve ona sırıttı. "Yapmalısın bir ayı deneseydin, Gelin. O zaman bu konuda endişelenmene gerek kalmazdı."

"Sorun değil. Kurtları oldukça severim." Sasha'nın Fury'ye yaklaşmasını izledi.

Fury, onu gerçekten korkutacak kadar uğursuz bir hırıltıyla anında ayağa kalktı. Her zaman rahat ve biraz beceriksiz olan Fury'nin böyle görünebileceğini hiç düşünmemişti.

Kurt kişiliğiyle gerçekten korkutucuydu.

Uzun boylu, ince yapılı bir kadın aralarına girerek Fransız aksanıyla, "Kurtlar ayrılsın!" dedi. "Yoksa ikinizin de üzerine su dkerim."

Remi onun yanında belirdi. "Yardıma ihtiyacın var mı, anne?"

"Senden değil, canım," dedi, koluna nazikçe vurarak. "Git ve Jose'ye mutfakta yardım et."

Remi annesinin sözünü dinlemeden önce kurtlara uyarıcı bir bakış attı.

Sasha ve Fury aralarında biraz mesafe bıraktıktan sonra kadın, Sasha ve Vane'in yanına geldi.

"Sonunda buradasın." Vane'i yanağından öptü, sonra Gelin'e döndü. "Ben Nicolette, ama çoğu insan bana Anne."

"Gelin," dedi ayının elini sıkarak.

Nicolette Vane'e gülümsedi. "ok güzel bir kız, mon petit loup. Kendin için iyi olanı yapmışsın."

"Merci, Nicolette."

"Gelin," dedi ve onları odanın içine doğru yönlendirdi. "Vane, ben oğullarımın savaşmadığından emin olurken sen de eşini halkımıza tanıt. Ve eğer yapamazsan korkma

İsimlerimizi hatırla, Gelin. Biz çok kişiyiz ama sen tek kişisin. Zamanla hepsini öğreneceksin."

Gelin ona teşekkür etti, sonra Vane onu odada gezdirdi ve aslanlar, kaplanlar, ayılar, şahinler, akallar ve leoparlarla tanıştırdı. Birkaç insan bile oradaydı.

Nicolette haklıydı. Kimin kim ya da ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Sadece bir avuç kadın olduğu ve çoğu da erkeklerin eşleri olduğu için hatırlamaları daha kolaydı. Ama erkekler... başını döndürmeye yetiyordu.

Vane onu mutfaktaki insanlarla tanıştırmayı bitirdiğinde, "Fang nerede?" diye sordu.

"O st katta. Gel de seni onunla tanıştırayım."

Vane onu Viktorya döneminden kalma büyük bir salona açılan bir kapıdan geçirdi.

Gelin evi görünce durakladı. Pelş ve antikalarla süslü ev göz kamaştırıcıydı.

"Burası Peltier Evi," diye açıkladı Vane. "Were-Hunter'lar keşfedilmekten uzak olduğumuz bu tarafta yaşıyorlar."

"Bu çok güzel."

"Merisi," dedi Nicolette arkalarından. "Burası bir asırdan fazla bir süredir bizim evimiz. Amacımız da öyle kalmasını sağlamak."

"Kimse kim ve ne olduğunuzu öğrenmeden bunu nasıl yapabilirsiniz?"

"Bizim de kendi yöntemlerimiz var, chrie," dedi göz kırparak. "Bynn faydaları var." Vane'e küçük bir adak uzattı

Mum.

Vane cam kabın üzerinde "Anya" adının kazılı olduğunu gördü. Bunu görünce kalbi sızladı.

Nicolette, "Ölen sevdiklerimizi her zaman hatırlarız," diye açıkladı. "Fang Anya'yı onurlandıramayacağına göre, senin onurlandırmak isteyebileceğini düşündüm."

Nicolette onu ve Bride'i dört kişinin bulunduğu bir yan odaya götürürken Vane boğazındaki hüznü yumrunun etkisiyle konuşamadı.

mum standları kurulmuştu. Mumların ışığı koyu yeşil duvarlarda elmas gibi parlıyordu.

"Çok fazla var," dedi Gelin, isimlerin sayısı karşısında dehşete düşmüştü.

"Uzun bir süre yaşıyoruz," dedi Nicolette. "Ve savaştayız. Katagaria, Arcadialılara karşı, Karanlık Avcılar, Daimonlara karşı. Apollitler herkese karşı. Sonunda, sahip olduğumuz tek şey anılarımız."

Duvarda asılı duran iki mumu gösterdi. "Bunlar oğullarım için. Bastien ve Gilbert." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Onların onuruna Sığınak kuruldu. Hiçbir annenin, insan da olsa, Apollite, Katagaria ya da Arcadian, çocuğu burada, çatımın altında olduğu sürece kederimi asla bilemeyecekti."

"Çok üzgünüm, Nicolette."

Ayı burnunu çekti ve onun kolunu okşadı. "Sözlerin için minnettarım, Gelin. Senin için Vane'in sürgününden vazgeçiyorum."

Vane afallamış görünüyordu.

"Bu benim düğün hediyem," dedi Nicolette. "Onu koruyacak bir sürün yok ve Acheron'un dediği gibi, iyiliğin için yeterince yüksek bir bedel ödedin. Sen Kara Avcılar için Günişığı'nı korudun, biz de seni ve eşini koruyoruz."

"Teşekkür ederim Nicolette," dedi Vane. "Ben teşekkür ederim." Nicolette başını eğdi, sonra da müsaade istedi.

Vane mumu yaktı, sonra Colt'un annesi için olanın yanına koydu. Eli camın üzerinde oyalandı. Yüz ifadesinden Bride onun kız kardeşini hatırladığını anlayabiliyordu. Onun için korkunç bir yas tutuyordu.

Mumun titremesini izlerken gözleri parlak ve ışıltılıydı. Bir süre sonra ona baktı.

"Gel," dedi Gelin'in elini tutarak. "Kardeşimle tanışma vakti geldi."

Gelin onu odadan çıkıp merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

İlk odayı geçtiklerinde, Bride'ın gerçekten tanıdığı bir adam dışarı çıktı. "Carson?"

Adam da onun varlığı karşısında en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Gelin? Ne yapıyorsun..." Havayı koklarken sesi kesildi. Gözleri genişledi. "Sen bizden biri misin?"

"Biz mi?"

"Carson bir şahin," diye açıkladı

Vane. "Yok artık!"

Carson başıyla onayladı. "Ben Sığnak'ın veteriner hekimi ve doktoruyum." Ayrılacağı odanın kapısını açarak Vane'in bahsettiği kafeslerden bazılarının da bulunduğu son teknoloji ürünü muayene odasını gösterdi.

Bride, Carson'a bakarken, "Buna inanamıyorum," dedi. Onu yıllardır tanıyordu.

"Ben de yapamam," dedi. Vane'e baktı. "Sanırım tebrikler sırayla. Babasının ne iş yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Kısır Kral."

Carson nefesini dişlerinin arasına çekti. "Cesaretin var kurt. Hem de çok ama çok."

"Evet, biliyorum."

"Sanırım Fang'in odasına gidiyordunuz. İkinizle aşağıda görüşürüz."

Vane onu yatak odası olan bir sonraki odaya götürdü.

Bride yatakta bir erkek görmeyi bekliyordu ve orada kahverengi bir ağaç kurdu bulunca biraz şaşırdı. Ayrıca Nicolette'in küçük kız kardeşi olabilecek son derece çekici sarışın bir kadın daha vardı.

Vane onu Nicolette'in kızı Aimee ile tanıştırdı, Aimee de onları Fang'le yalnız bırakmak için hemen izin istedi.

Vane aradaki mesafeyi kapatırken Bride'ın elini bıraktı ve Fang'in baktığı yatağın karşı tarafına diz çöktü. "Hey, küçük kardeşim," dedi sessizce. "Sana bir şey getirdim. Burada tanışmanı istediğim biri var. Gelin mi?"

Ona katıldı.

Kurt kımıldamadı.

"Merhaba Fang," dedi Gelin. Vane'e baktı. "Ona dokunabilir miyim?"

"Eğer istersen."

Elini onun başına koydu ve kulaklarının arkasını ovdu.

"Sonunda seninle tanışmak güzel. Vane bana senin hakkında çok şey anlattı."

Yine de hareket etmedi.

Bride ikisi için de ağlamak istedi. Kardeşinin onları kabul etmemesinin Vane'i ne kadar incittiğini hissedebiliyordu.

"Sanırım seni aşağıya geri götüreceğim," dedi Vane

üzüntüyle. "Sorun değil. Bir süre daha kalabiliriz. Benim

için sakıncası yok."

"Emin

misin?"

Başını

salladı.

"Tamam, gidip içecek bir şeyler alayım, hemen dönerim."

"Bekle," dedi adam üzerine atlamadan önce. "Buralarda bir tuvalet var mı?"

"Carson'ın ofisinde bir tane var."

"Güzel."

Vane hızla odadan çıktı. Gelin işlerini halletmek için ayrıldı.

Banyodan çıkarken, Carson'ın ofisinde Fang'in odasına bakan iki yönlü bir ayna olduğunu fark etti.

Ama kalbini durduran şey bu değildi.

Fang'in odasında Bryani duruyordu.

Bölüm 13

Colt onunla dalga geçerken Vane barın arkasında kendisi ve Bride için kola alıyordu.

"Şimdi seni ona geri gönderdiğim için memnun değil misin?" "Kapa çeneni, Colt."

"Hadi, kurt. Nefret ettiğini biliyorum. 'Teşekkürler Colt' de."

"Yapışmayı tercih ederim..." Dans pistinde parlak bir şey parladığında Vane'in sesi kesildi. İlk başta bunun partiye katılan başka biri olduğunu düşündü, ta ki "insan "ın insan formunda kalamadığını fark edene kadar. İnsandan kurda dönüşüp duruyordu.

O da onu tanıdı.

Stefan'dı.

Vane içkileri bıraktı ve barın üzerinden atladı. Odanın diğer ucundaki kurda doğru koştu.

Carson yaralı kurdu beton zemine yatırırken "Sakin ol," diyordu. "Temel formunda kalabilir misin?"

"Uyar... Vane."

Vane Stefan'ı yakaladı ve onu insan olarak tutmak için güçlerini kullandı. "Beni ne hakkında uyaracaksın?"

Stefan kanlar içindeydi. Biri onu ölümden bir adım ötede dövmüştü. Kurdun hâlâ hayatta olması inanılmazdı. "Senin... annen..."

"Konuşma," dedi Stefan'a. "Düşün."

Stefan başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

"O ve Sentinelleri Petra ve Aloysius'u öldürdü." Stefan Vane'in kafasının içinde. "Ölmek istemedim. Eğer yaşamama izin verirse, seni ve Fang'i öldürmesi için onu buraya getireceğime dair onunla bir anlaşma yaptım."

Vane bunun üzerine dişlerini sıktı ama müdahale etmek için hiçbir şey yapmadı.

"Gitmeme izin vermesi gerekiyordu. Ama Fang'in Sığınak'ta olduğunu öğrenince bana sırt çevirdi. O geliyor, Vane. Çoktan gelmiş olabilir."

"Oha!" Peltier House'a açılan kapıdan Kyle'ın sesi yükseldi. "Herkes çabuk gelsin. Vane'in küçük insan eşi üst katta bir kurt hatunla büyük bir kavgaya yaşıyor. Ve kazanıyor!"

* * *

Gelin dehşete düşmüştü. Kalbi küt küt atıyordu ama yine de orada öylece durup Bryani'nin Fang'i öldürmesine izin verecek değildi.

Muhtemelen Vane'i aramalıydı ama bu işin bitmesini istiyordu.

Ve bunu nasıl bitireceğini

biliyordu. Umuyordu.

Gelin, Fang'in odasının kapısını açtı.

Bryani bir hırıltıyla ona döndü. "Bu işe karışma. Bu seni ilgilendirmez."

"Evet, öyle. Dostumu incittin, beni incittin ve bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Seni incitmek istemiyorum,

Gelin." "O zaman git."

Bryani elini fırlattı ve sırtını duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle Bride'ın sırtı zonkladı ama bu onun kararlılığını gevşetmedi.

Bryani tekrar Fang'e döndü ve ona doğru uzandı.

Bride merdivenin arkasındaki sandalyeyi kaptı ve diğer kadının sırtına indirdi. Bryani dizlerinin üzerine düştü, ardından eliyle onu tekrar patlatmaya çalıştı.

Bunu yapamadan, Bride muayene odasından aldığı sakinleştiriciyle onu vurdu.

Bryani çığlık attı ve ona doğru koştu. Şifonyere çarptılar.

Gelin sıkılmış dişlerinin arasından, "Dövüşmek için gerçekten çok yaşıyım," dedi. "Ve sen de öylesin!"

İlaç etkisini göstermeye başladığında Bryani sendeleyerek geri çekildi. Bride'a lambayla vurmak için güçlerini kullandı ama lamba ona ulaşamadan yere düştü. "Bana ne yaptın sen?"

"Sana ilaç verdim."

Üç saniye sonra Bryani yere yığılmıştı.

Gelin onun yanına gitti ve sırt üstü yatırdı. Bryani'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kadın ona bakıyordu.

Onu bir dakikalığına evcilleştirdiğine memnun olan Gelin, kayınvalidesini yakaladı ve onu yan odaya sürükledi.

onu bir kafese kilitledi. Tepesinde "kilitle" yazan kırmızı bir düğme vardı. Bride düğmeyi çevirdi ve bunun bir şekilde Bryani'nin güçlerini ona karşı kullanmasını engelleyeceğini umdu.

Bryani'yi dikkatle izlerken, "İşte oldu," dedi. "Bir dakika içinde Carson'ı çağıracağım çünkü sana doğru dozu verdim. İster inan ister inanma, seni öldürmek istemiyorum. Ama lütfen seni öldürmek istemediğimi söylediğime dikkat et. Bu öldürmeyeceğim anlamına gelmez."

Bryani'nin eli hareket etti.

Yine de Bride'ın ona yeterince vermemiş olması da muhtemeldi, bu yüzden onu kafese kilitlemişti.

"Bak Bryani, başına gelenler için gerçekten üzgünüm. Öyleyim ve Vane'in babasından neden nefret ettiğini anlıyorum. Buna hakkın var. Ama bu ikinizin arasında. Bu ikinizin arasında.

Vane, Fang ya da Fury ile hiçbir ilgisi yok. Onlar senin çocukların."

"Ölmeleri gerekiyor," diye soludu Bryani ve Bride'a yeterince sakinleştirici kullanmadığını gösterdi. "Onlar hayvan."

"Hiç aynaya baktın mı?" diye sordu ona. "Hayvanlar yavrularını sebepsiz yere yerler. Vane seni öldürmeye çalışmadı.

Beni alarak. Seni ve köyünü yalnız bıraktı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış birini öldürmek için zamanda dans eden sensin.

Seni incitecek her şeyi. Tanrım, kendi kanından olan Fury'yi dövdün ve ölüme terk ettin. Bunun neresi insancıl? Dur!

Kendine yalan söylüyorsun. Sen de insan değilsin Bryani.

Belki de öylesindir. Tanrı biliyor ya, insanlar birbirlerine karşı akla gelebilecek en korkunç suçlardan bazılarını işlemişlerdir.

"Fury'nin dediği gibi, hayvanlar sadece korumak ve yemek

için öldürür. Sevdiklerine sadıktırlar. Kalbim bir insan tarafından göğsümden sklp yere akıldı. Ve bu

Vane geldi ve beni yeniden mutlu hissettirdi. Kalbimi aldı ve onu ellerinin arasında özenle kucakladı. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum, o şekilde değil."

Gelin, eşini gerçekten ne kadar çok sevdiğini fark edince gözleri doldu. "Sanırım bir seçim yapmam gerekirse Bir insan ve bir hayvan arasında kalırsam, hayvanı seçerim. O yüzden uyarayım Bryani. Vane'i ya da kardeşlerini bir daha tehdit edersen, sana ne kadar insan olduğumu gösteririm. Kamuflajımı giyeceğim, seni avlayacağım ve sen çığlık atarken derini yüzeceğim. Beni anlıyor musun?"

Bride'ın arkasından gelen büyük bir tezahürat onu irkiltti. Arkasını döndüğünde Peltier klanının tamamının ve birkaç kişinin daha kapı girişinde ve çevresinde toplandığını gördü.

Ama onun dikkatini çeken Vane oldu. Yüzündeki gururlu ifade tüm vücudunu ateşlendirmişti.

Peltier dörtlüsünden biri, "Lanet olsun Vane, çok iyi bir arkadaşın var," dedi.

Bryani Bride'a doğru hamle yaptı. Onu yakalamaya çalışırken kolu kafesten dışarı uzandı. "Beni durduramazsın, insan."

"Hayır, ama yapabilirim."

Acheron kalabalığının arasından geçip Bryani'nin önünde dururken Bride kenara çekildi.

Kafesin yanına çömeldi ve bakışlarını onunkilere dikti. "Seni eve götüreceğim Bryani ve bir daha asla kendi zaman diliminden çıkamayacağından emin olacağım. Artık başka biriyle sırtta gezmek yok."

Bryani ona asık suratlı bir bakış attı.

Ash sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi, "Hayır," dedi. "Alastor bir daha yardım etmeyecek. Sözleşmeniz geçersiz kılındı."

"Bunu yapamazsın," diye hırladı. "Hepsi eşleriyle tanışana kadar özgür değil."

Ash ona alaycı bir yarım gülümseme verdi. "Tanrılarla daha sık takılmalısın, Bryani. Bana çok iyi ders verdiler. kanun boşluğu. Görüyorsunuz, oğullarınızın hepsi eşleriyle tanıştı. Sadece henüz bilmiyorlar."

"Affedersiniz?" Fury sordu.

Ash onu görmezden geldi. "Alastor senden kurtuldu ve benim intikamımdan korktuğu için seninle yeni bir anlaşma yapmayacak."

"Peki ya benim intikamım ne olacak?" Bryani kafesinin parmaklıklarını sallayarak çığlık attı. "Benim adaletim nerede?"

Ash ayağa kalktı ve yorgun bir şekilde iç çekti. "Bak sana ne diyeceğim. Pazarlık için buna ne dersin? Sen kendi zaman dilimine dön ve Dare'in olduğu yerde kalmasını sağla, ben de sana Hayatta en çok istediğin şey."

Bryani Atlantisli'yi düşünürken başını eğdi. "Yemin eder misin?"

"Evet, biliyorum."

Kalbinden dudaklarına doğru bir hareket yaptı. "Anlaştık. Şimdi beni bu kafesten çıkarın ki intikamımı alabileyim."

Ash başını salladı. "Oğullarını öldürmene izin vermeyeceğim, Bryani."

"Ama sen dedin ki-"

"En büyük dileğinin onlarla hiçbir ilgisi yok. Seni şimdi eve gönderiyorum ve sana söz veriyorum, akşama kadar mutlu kadın."

Bryani kafesin dışında kayboldu.

"Ona ne yapacaksın?" Fury sordu.

Ash onlara doğru dönerken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Babanızın her zaman açıkça uğruna her şeyi verebileceğini söylediği tek şey nedir?"

Vane'in çenesi gevşedi. "Eşini geri almak için. Ama bu sadece sürünün onun için üzülmesi için söylediği bir yalandı."

"Eh," diye söylendi Ash. "Ne dilediğine dikkat etmelisin. Onu elde edebilirsin."

Vane alçak sesle ısıklık çaldı. "Hatırlat da seni asla kızdırmayayım."

"İkisini gerçekten bir araya getirmeyeceksin, değil mi?" Gelin sordu.

Ash omuz silkti. "Kaderlerinde birlikte olmak varmış ve artık birbirleriyle ilgilenmelerinin zamanı geldi. Aralarında ne olursa olsun bu onların bileceği bir iş."

"Bu iyilik için sana ne borçluyum?" Vane sordu.

"Karşılıksız. Talon'a yardım ettiğinde, kimsenin ödemek zorunda kalmayacağı kadar yüksek bir bedel ödedin. Bunu bir

Simi ve benden düğün hediyesi. Ne annen ne de baban bir daha seni ya da çocuklarını tehdit etmeyecek."

"Geleceği mi tahmin ediyorsun, Acheron?" Nicolette sordu.

"Tam olarak değil. Onlara ne olacağını söylemiyorum. Sadece ne olmayacağını söylüyorum."

"Teşekkürler Ash," dedi Vane.

Fury kapı aralığından, "Madem verici bir ruh halindesin," dedi, "bana eşimin kim olduğunu söylemek ister misin?"

Ash ona çapkınca bir yarım gülümseme verdi. "Onu bulmak sana kalmış."

"Evet, ama-"

Colt onun sırtını sıvazlayarak, "Kapa çenenin kurt," dedi. "Büyük Acheron buna cevap vermeyecek."

"Ah dostum, bu beni delirtecek. Hayatım boyunca binlerce kadınla tanıştığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Ash, "ama hepsiyle yatmadın." Fury acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Vane öne çıktı ve Bride'ı kollarının arasına aldı. "Teşekkür ederim," dedi ona sıkıca sarılarak. "Kyle bana annemin burada seninle birlikte olduğunu söylediğinde..."

Kollarını onun boynuna doladı ve ona duyduğu sevginin üzerine çökmesine izin verdi. "Onu incitmesine izin veremezdim. Sen."

Ash, baş başa öpüşebilmeleri için herkesi odadan kovdu.

Birkaç dakika sonra Vane onları Carson'ın ofisinden Sığınak'a geri götürdü. Stefan bir sandalyede oturuyordu, biraz sersemlemiş görünüyordu ve hâlâ kanaması vardı.

Zavallı kurt. Ama yaşayacaktı.

Birisi "Sweet Home Alabama" çalmaya başladı.

"Çok geç kaldınız," diye bağırdı Colt. "Ash'in burada olduğunu zaten biliyoruz."

"Ee," dedi Ash, Vane ve Bride'in yanına giderek. "Sürünüzü devralması için kimi destekleyeceksiniz?"

"Beni ilgilendirmez. Sürgün edildim."

"Evet, ama Markus yaklaşık bir saat içinde gideceğinden, onlara liderlik edecek birine ihtiyaçları olacak."

Vane yıllardır sürüyü isteyen Stefan'a baktı. Ne yazık ki kurt aptalın tekiydi, bu yüzden Vane'in annesiyle anlaşma yapmaya çalışmıştı.

Bakışları Fury ve Cujo'ya gitti.

"Fury?" Vane seslendi. "Bir kurt sürüsüne liderlik etmek konusunda ne hissediyorsun?"

Yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. "Çok isterim."

Stefan ayağa kalkmaya çalışırken, "Saçmalık," diye hırladı. Hâlâ çok güçsüzdü. "Onu tutacak kadar güçlü değil. paketi."

Vane önce kardeşine, sonra Stefan'a baktı. "Evet, öyle. Çünkü kardeşimin sürüyü New Orleans'a geri götüreceğini biliyorum."

"Buna asla izin vermeyeceğim," diye hırladı Stefan.

"Hiç ayakta duramıyorsun, sik kafalı," diye karşılık verdi Fury.

Vane, Fury'nin çıkışını görmezden geldi. "Evet, yapacaksın. Eğer yapmazsan, sen ve ben çok uzaklara gideceğiz." Vane büyüsunü geri çekti ve yüzündeki işaretlerin görünmesine izin verdi.

Stefan daha da solgunlaştı.

"Sorusu olan var mı?"

Stefan Fury'ye döndü ve başını salladı. "Geri dönmeye başlamamı ister misin?"

Fury'nin sırtışı hınzırlaştı. "Evet derdim ama kanamaya başlayabilecek tek şey senmişsin gibi görünüyorsun. Ben sürüyle ilgilenirim. Carson, Stefan'a yukarı çıkmadan önce yardım etmek ister misin? çöküyor?"

Carson başıyla onayladı ve Stefan'la birlikte odadan çıktı.

Fury öne çıktı. "Teşekkürler, Vane."

"Sorun değil. Bunu hak ettin ve kesinlikle diğerlerinden daha çok hak ediyorsun."

Bride, Vane ile o anda olduğundan daha fazla gurur duyamazdı.

"Yemek!"

Gelin tanıdığı bir sestten gelen mutlu çığlıkla döndü.

Ash'in arkadaşı Simi gülümseyerek kapıdan içeri girdi. Uzun siyah saçları iki yandan örülmüştü. Yüzünde ve kafasında parlak bir çift kırmızı boynuz vardı. Mor ve siyah çizgili kısa bir siyah PVC etek ile bir çift yıpranmış savaş botunun içinde kaybolan yüksek tayt giymişti. Üzerinde file bir gömlek ve dar kırmızı bir korsaj vardı.

Bride, ayı klanının birkaç üyesinin yüzlerinde gergin bir ifade olduğunu fark etti.

"Tamam Vane," diye sordu sessizce. "Simi nedir? Hayvan mı, sebze mi, mineral mi?"

"Diğerleri," dedi gülerek. "O bir iblis. Kelimenin tam anlamıyla." "Biri yavruları saysın," diye bağırdı Dev.

"Tüh," dedi Simi ona. "Sen iyi şeyler yerken ben tüylü yiyecekler yemeyeceğim." Taşıdığı büyük siyah çantayı açtı ve içinden büyük bir şişe barbekü sosu çıkardı.

Simi, Gelin'i görene kadar kalabalığın içinde sallanarak ilerledi. Mutluluktan çığlık attı. "Artık sen de mi burada oynuyorsun, Bridie?"

Yanında o harika ışıltılardan var mı?" "Hayır,

Simi. Onlar dükkanımda."

Kız suratını astı, sonra Ash'e döndü. "Akri? Bridie'nin dükkânını tekrar ziyaret edebilir miyiz?"

"Elbette, Simi. Ama bugün olmaz. Gelin burada, orada değil." "Oh. Tamam. Simi istediği her şeyi alabilir mi?"

"Elbette."

Simi genişçe sıırttı, sonra küçük bir çocuk gibi bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Tamam, herkes dans etsin! Sen de, Akri."

Birden Macarena çalmaya başladı. Bardaki herkes inledi, mutlu bir şekilde gülen Simi hariç. Ash'in elini tuttu ve onu dans pistine çekti.

"Şimdi herkes!" Simi söyledi.

Barın geri kalan sakinleri yavaş yavaş dans pistine doğru ilerledi.

Vane onu yere götürmek için elini tuttuğunda gelin şaşkına döndü.

"Vane..."

"Simi dans et dediğinde herkes dans eder."

"Cehennem gibi," diye hırladı esmer adamlardan biri yanlarındaki masada oturduğu sandalyeden. "Ben kimse için dans etmem."

Daha konuşur konuşmaz ayağa fırladı ve sanki yanıyormuş gibi kasıklarını sıvazlamaya başladı.

"Lanet olsun sana Ash," diye hırladı.

Ash sıırttı. "Hanımefendi dans etmeni söylüyor, Justin. Panter kışını buraya getir."

Ash de dahil olmak üzere herkes Macarena yapmaya başlayınca gelin güldü. Bu hayatının en garip anı olmalıydı.

Yemek bittiğinde Simi barbekü sosuyla birlikte masalardan birine koştu ve kendisi için bir hindi kaptı.

"O iblisi şımarttığın için çok kötüsün Ash," diye hırladı Justin.

Ash iyi huylu bir şekilde omuz silkti ve Simi'nin oturup hindisini yediği yere doğru yürüdü.

Herkes yemek için sıraya girerken Gelin ve Vane, Fury'nin yanına oturdu.

"Hâlâ tıka basa doluyum," dedi Bride.

"Ben de," diye kabul etti Vane. Böylece oturdular ve yemeklerini yerken ayılarla sohbet ettiler.

Konuşmalar odada çınladı, ta ki Gelin'in kulakları mutlu sohbetlerden ve müzikten uğuldayana kadar.

Birden herkes sessizleşti.

Bride, Vane'in mutfağın kapısına bakarken çenesinin gevşediğini gördü.

Başını çevirdiğinde muhteşem bir adamın onlara doğru yaklaştığını gördü. Vane'den biraz daha uzun boyluydu ve siyah, dağınık saçları vardı. Kollarını koruyucu bir şekilde kendine sarmış, uzun kollu siyah bir gömlek ve kot pantolon giymişti.

Kimseyle konuşmadan kalabalığın içinde yavaşça yürürken bakışları ona ve Vane'e odaklanmıştı.

Yanlarında durdu. Elini Bride'e uzatırken gözleri kederli ve düşünceliydi.

Eli titreyen Gelin ona doğru uzandı.

"O çok güzel, Vane," dedi Fang, sesi boğuklaşmıştı. "Onu bulduğuna sevindim."

Vane ayağa kalktı ama Fang geri adım attı.

"Fang?" Vane sordu.

Fang onlardan uzaklaştı.

Bride onun Aimee'nin beklediği mutfağa doğru ilerleyişini izlerken nefes alamıyordu. Aimee'nin Dişi ayı kollarını ona doladı ve Bride'ı hayrete düşüren Fang, Peltier House'a dönerken Aimee'nin onu tutmasına izin verdi.

"İyi misin?" Bride yerine otururken Vane'e sordu.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Evet. Uzun zamandır ilk kez, sanırım öyleyim."

"Güzel," dedi Fury. "Çünkü eğer Aimee Peltier'le uğraşıyorsa, Fang'in o ayıların derisini yüzmesini engellemek için ikimize de ihtiyacı olacak."

Çeşitli hayvanlardan oluşan grup sahneye çıktı ve enstrümanlarını aldı.

Onları ayarladıkları sırada küçük bir maymun koşarak Bride'ın yanına geldi ve omzuna atladı.

"Merhaba," dedi ona. "Maymunlar olduğunu bilmiyordum."

Uzun boylu, zayıf bir sarışın kolunu maymuna doğru uzatırken, "Yok," dedi. Bride onunla daha önce tanıştırıldığını hatırlıyordu. Adamın adı Wren'di. "Marvin barda olmayan tek kişi." Maymun adamın koluna girdi ve omzuna tünedi.

"Ah, özür dilerim."

Wren ona gülümsedi. "Sorun değil. Buradaki insanlara alışmak benim de uzun zamanımı aldı."

Adamın gidişini izledi.

Grup kurt şarkıları söylemeye başladı. "Kırmızı Başlıklı Kız", "Londra'nın Kurt Adamları", "Kötü Ay Yükseliyor" ve hatta "Geceyarısı Özel" şarkılarını söylediklerinde Bride yüzünün ısındığını hissetti.

Colt mikrofona, "Buraya gel Vane," dedi. "Ve akşam yemeğin için şarkı söyle."

Vane ondan ayrılıp sahnede onlara katılmadan önce biraz mahcup görünüyordu.

"Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum," dedi

Fury'ye. "Ben de bilmiyordum."

Vane'in klasik bir rock şarkısı söylemesini bekliyordu, bu yüzden "The Story of Us "ı söylemeye başladığında Bride gözlerinin dolduğunu hissetti. Vane akşam yemeği için şarkı söylemiyordu.

Onun için şarkı söylüyordu.

Dev yanına geldi ve onu sahneye doğru çekti.

Gelin, Vane'i dinlerken nefes alamıyordu. Çok güzel bir sesi vardı ve şarkısını bitirdiğinde onu da yanına alarak sahneye çıktı. Orada, tüm Varlık Avcılarının önünde, onun önünde diz çöktü.

"Were-Hunter geleneklerine göre çiftleştığımızı biliyorum ama bunu senin için doğru yaptığımdan emin olmak istedim bebeğim." Mikrofonu sahneye bıraktı ve cebinden bir yüzük çıkardı.

Gelin, yuvarlak pırlanta tektaş parmağına yerleştirirken gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti.

"Seni seviyorum Gelin McTierney ve hayatımın geri kalanını sana ne kadar ihtiyacım olduğunu göstererek geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Hüngür hüngür ağlamasını durduramıyordu. Gözyaşları yüzünden onu zar zor görebiliyordu. Tek yapabildiği histerik bir şekilde başını sallamaktı.

loon.

Vane'in gülümsediğini düşündü ama emin olamadı.

"Sorun değil," dedi Vane mikrofona. "Onunla tanıştığım gün de böyle ağlamıştı. Bence bu insanlar için iyi bir şey."

Colt, "Ahhh, hayatımın geri kalanında her gün sana bakmak zorunda kalsaydım ben de ağlardım, Vane," dedi.

Vane onu görmezden gelerek kadının önünde ayağa kalktı ve elleriyle gözyaşlarını sildi. "Bu işte gittikçe daha iyi oluyorum, Gelin. Bu sefer gözünü oymadım."

"Hayır," dedi gözyaşlarını içine çekerek, "yapmadın."

Onu nazikçe öptü, sonra da sahneden çıkardı.

Ash onları Simi'yle birlikte karşıladı, o da ağlıyordu. "Bu çok güzeldi," diye histerik bir şekilde Vane'e hıçkırdı. Sonra Ash'in yüzüne döndü. "Akri, Simi birisinin ona böyle teklif et. Git benim için şu model Travis Fimmel'i getir ve ona da bunu yaptır. Lütfen!"

"Sana söyledim Sim, insanları hayatlarından öylece koparamazsın."

"Ama Vane Bride'ı aldı."

"Hayır, Sim. Gelin Vane'i seçti." "O

zaman git Travis'e beni seçtir."

"Bunu yapamam. Bu doğru olmaz."

İblis, aylardan birinin mutfaktan bir kek getirdiğini görmeden önce ona bir ahududu üfledi. Gözyaşları kurudu

Anında.

"Ooo," diye nefes aldı Simi, pastaya aç gözlerle bakarken. "Çikolatalı. En sevdiğim. Şimdi gitmem gerek. Güle güle."

Simi koşup pastayı tutan zavallı ayıya kelimenin tam anlamıyla saldırırken Ash güldü. Pastayı onun elinden kaptı ve onunla yalnız kalmak için bir köşeye çekildi.

Ash başını sallayarak onlara döndü. "Babanız artık yakanızdan düştü ve ben sadece ikinizi de tekrar tebrik etmek istedim."

"Teşekkürler Ash," dedi Vane, elini ona doğru uzatarak.

Ash onu sallarken başını salladı. "Bu arada, endişelenmene gerek yok."

"Ne hakkında?" Gelin sordu.

"Bebekleriniz olacak, yavrularınız değil. Ve yavru olmayacak."

Gelin tahmin edebileceğinden çok daha fazla rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Ash onları bırakıp masadan bir turta aldı ve yüzü çikolataya bulanmış halde ona bakan Simi'ye götürdü. On saniyeden kısa bir süre içinde turtayı tam anlamıyla içine çekti.

Vane kolunu Bride'ın omuzlarına doladı. Fury ve Cujo'nun bir parça bifteği paylaştığı masasına geri döndüklerinde, Bride etrafına bakınırken gülmeye başladı yeni keşfedilen hayvanat

bahçesi ve aile. "Sorun

nedir?" Vane sordu.

"Hiçbir şey. Sadece düşünüyordum da hayatım
ve başka türlü olmasını da istemezdim."

Sonsöz

Vane kendini geçmişe kaydırđı. Ailesini bulmak için fazla çaba sarf etmesine gerek yoktu. Ne de olsa Acheron kokularını ondan saklamaya zahmet etmemişti ve sadece bir saattir buradaydılar.

Kara-Avcı lideri, iki Varlık-Avcısını beşinci yüzyılda ıssız bir adaya hapsedmişti. İkisinin de ne adayı ne de zaman dilimini terk etme gücü vardı.

Bu gerçekten de ölümden beter bir kaderdi. Ya da en azından öyle olmak üzereydi.

Vane, anne ve babasının kılıçlarını çekmiş birbirleriyle dövüştükleri "arenaya" gitti. İkisi de dövüşten kanlar içindeydi ve eğlenmesi gerekirken eğlenmiyordu.

Nasıl olabilirdi ki? Bu iki insan, tüm hatalarına rağmen, onun ebeveynleriydi ve onlar olmasaydı asla doğmayacaktı.

Yine de bazı şeyler affedilemezdi.

Babası Vane'i görünce tereddüt etti. Bu, annesine Markus'u kılıcıyla ezmek için ihtiyaç duyduğu fırsatı verdi.

Bu öldürücü bir darbe olmalıydı.

Ama değildi.

Annesi kılıcını çekip kurtardı, küfretti ve Markus'a tekrar sapladı. Markus, annesinin saldırılarına karşı bağışıklığını koruduğu için şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak öylece durdu.

Vane onlara yaklaşırken, "Vazgeç anne," dedi.

Gözleri onun yüzüne odaklanana kadar başka bir küfürle onun üzerinde döndü.

Vane ilk kez yüzündeki izleri ikisinden de gizleme zahmetine katlanmadı. Kadının yüzünü dehşet kaplarken ve kadın en büyük oğluya ilgili gerçeği anladığında boş gözlerle ona baktı.

"İkinizin birbirinizi yok etmeniz Acheron'un muhtemelen daha az umurunda olmazdı, biliyorum," dedi yavaşça.

"Ama hak ettiğiniz halde ikinizden birini ölüme mahkûm ettiğini bilerek yaşayamazdım."

"Ne demek istiyorsun?" Markus sordu.

"Bazı şeyleri biraz değiştiriyorum. İkiniz tekrar tekrar dövüşebilir ve birbirinizi öldürebilirsiniz, ancak hiçbiriniz diğerinin eliyle ölemeyecek."

"İyi o zaman," diye hırladı Markus. "Kendimi

öldüreceğim." "Buna da izin vermeyeceğim."

Bryani ona lanet okudu. "Bizi durduramazsınız."

Vane güldü. "Evet, anne. Yapabilirim. Dinlemeliydin Fury sana güçlerimden bahsetmeye çalıştığında. Bu dünyada güçleri benimkileri yok edebilecek sadece bir avuç insan var. Ve ikiniz de onlardan biri değilsiniz."

Bryani'nin gözleri kısıldı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü ikinizin birbirinizle uzlaşmaya varmanız gerekiyor. Markus'un sana yaptığı yanlıştı ama bana hep iki yanlışın bir doğru etmeyeceği söylendi. İşte buradayım.

Bir kez olsun doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Siz ikiniz birbirinizle yüzleşmeli ve bu nefreti çözüme kavuşturmalısınız." Derin bir nefes aldı. "Nasıl olduğunu görmek için birkaç on yıl içinde geri döneceğim. geliyor."

"Bizi burada bırakamazsın. Bu şekilde olmaz!" Bryani çığlık attı.

"Neden olmasın anne? Babam beni ve Fang'i dövdü ve bizi ölüme terk etti, kelimenin tam anlamıyla. Sen Fury'yi dövdün ve ölüme terk ettin. Şimdi de İkiniz de sizi gerçekten kızdıran kişiyi dövebilirsiniz ve biz de hayatlarımızı huzur içinde yaşayabiliriz. İkinize de. İyi savaşlar."

Vane kendini onlardan uzaklaştırarak Bride'ın Valerius'un evindeki eşyalarını toplamakla meşgul olduğu yere geri döndü.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun değil mi?"

Sıçradı ve nefesi kesildi. "Sanırım sana bir zil takmam gerekiyor!"

Güldü.

Gelin, tüm eşyaları aniden bavullarında düzgünce katlanmış olarak belirince tekrar sıçradı. "Vane..."

"Ne?"

"Boş ver," dedi gülerek. Aslında onu değiştirmek de istemiyordu.

Arkasından yaklaştı ve onu kendine çekti.

Bride bir an onun oradaki hissini tadını çıkardı. Beline dolanan kollarının gücünün tadını çıkarmak için. "Ailenin icabına bakıldığına ve sürünün kontrolü Fury'nin elinde olduğuna göre hayatının geri kalanında ne yapacaksın?"

"Dürüstçe

mi?" "Evet."

"Hayatımın geri kalanını seni izleyerek geçirmekten başka bir şey yapmak istemiyorum."

"Evet, ama-"

"Aması yok, Gelin. Son dört yüz yılımı
Her şey için dişimi tırnağıma takıp savaşıyorum. Kim ve ne
olduğumu sakladım. Artık buna gerek yok. Burada, New
Orleans'ta güvendesin.
Ve öyle kalmanı sağlamak niyetindeyim."

Onun kollarında döndü ve kollarını boynuna doladı. "Peki ya
benim dükkanım?"

"Hepsi senin."

"İzlememe yardım eder misin?"

"Hayır. Seni izlemekle çok meşgul olacağım."

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

GECE OYUNU

Telif hakkı © 2004 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Geceyi Yakala'dan alıntıdır, telif hakkı © 2004 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-99242-4

EAN: 80312-99242-2

Martin's Paperbacks baskısı / Ağustos 2004

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429906142

İlk e-Kitap baskısı: Nisan 2010

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.